

အောင်ထွန်းသန်း

နှင်းသိင်္ဂါကျက်သရေ

ရှောင်ကြိုးမဲ့သတ္တ

© ၂၀၀၈ မြန်မာ့စာပေအကယ်ဒမီ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၅၇၀၁၀၉
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၉၆၀၁၀၉

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၀၉

အုပ်စု

၅၀၀

မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း

သိန်းရွှေကြည်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်သင်းသင်းမော်

သင်းစာပေ၊ အမှတ် - ၁၀၊

ရတနာမြိုင်လမ်း၊ ၁၂-ရပ်ကွက်၊ ကမာရွတ်

ပုံနှိပ်သူ

ဦးတင်အောင်ကျော်(မြ-၀၇၀၅၃)

စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်-၁၄၇၊ ၅၁-လမ်း(အထက်)

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖြန့်ချိရေး

လင်းလက်မြေစာပေ

အမှတ် - ၆၇၊ ဒုတိယထပ်(ယာ)

အင်းဝလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်၊ ဖုန်း - ၀၉၈၀၂၂၄၈၀၉

တန်ဖိုး

၁၅၀ - ကျပ်

ရှင်းသိက္ခာသရေ နှောင်ကြိုးမဲ့သစ္စာ

လင်းလက်မြေစာပေ

အမှတ် - ၆၇၊ ဒုတိယထပ်(ယာ)

အင်းဝလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်၊ ဖုန်း - ၀၉၈၀၂၂၄၈၀၉

အခန်း -၁-

ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည် အိုဟောင်းသောနေ့ရက်များကို စွန့်ခွာထားခဲ့ရင်း လှပခေတ်မီသောမြို့ကြီးအသွင်သို့ တစ်စထက် တစ်စ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာခဲ့ပြီ။

လှပခေတ်မီသော ပန်းခြံများ၊ ကစားကွင်းများ၊ မိုးထိ မြင့်မားချင်နေသော ဟိုတယ်များ၊ ပလာဇာများ၊ ရှေ့ပင်း စင်တာများ၊ ခေတ်မီလှပသော အဆင့်မြင့်တိုက်တာအဆောက် အဦတို့ဖြင့် ရန်ကုန်မြို့သည် တက်သစ်စသမီးပျိုနွယ် လှချင်တိုင်း လှနေတော့သည်။

ငုလေးငုံကိုတင်ဆောင်လာသော မင်းချမ်းမြေ့ ကိုယ်တိုင်မောင်းလာသည့် TOYOTA MARK II ကားလေး သည် အဆင့်မြင့်အဆောက်အဦတစ်ခု၏ ကားရပ်စခန်းထဲသို့ ကားပတ်လမ်းအတိုင်းဝင်ရောက်လာသည်။

“ငရှုပ်မ... ဆင်း”

ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် မင်းချမ်းမြေ့ထံမှ အသံထွက်

လာသည်။ ငရှုပ်မဆိုသည့်ဝိသေသကြောင့် ငလေးငုံ၏နှာခေါင်းလေး တွန့်ရှုံ့သွားရသည်။

“ဘာငရှုပ်မလဲ... ချမ်းစုတ်... နင်က ခုတော့ ငကို တောင် ရှုပ်ပြီလို့ထင်နေပြီပေါ့လေ”

သူလက်မောင်းကို ခပ်ဖွဖွထုရင်ပြောလိုက်သော ငလေးငုံကိုကြည့်ပြီး မင်းချမ်းမြေ့ ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်ရင်း

“ရှုပ်လို့ရှုပ်တယ်လို့ပြောတာပေါ့တဲ့... င နင်ဟာလေ မခက်တာကို ခက်အောင်သိပ်လုပ်တာပဲ”

“ဟင်... ငက ဘာကိုခက်အောင်လုပ်နေလို့လဲ ချမ်းရဲ့”

ငလေးငုံက ပြုံးစစမျက်နှာထားဖြင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောလိုက်သည်။ မင်းချမ်းမြေ့ကတော့ ငလေးငုံလို မရယ်နိုင်။ ရယ်နေသော ငလေးငုံကိုသာ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ရင်း

“နင် ဒီလောက်တောင် သိပ်အလုပ်လုပ်ချင်နေရင်လည်း ငါ့ဆီမှာပဲလုပ်ပါလို့ တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောထားရဲ့နဲ့... ငါ့ဆီမှာကျတော့ မလုပ်ဘဲ...”

မင်းချမ်းမြေ့စကား မဆုံးလိုက်ရ။

ငလေးငုံ၏ စွာတာတာအသံလေးက စက်သေနတ်သံလို အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“အာ... နင့်အလုပ်တွေကိုမှ... ငါစိတ်မဝင်စားဘဲ... နင့်ဟာတွေကလည်း ရွှေဆိုင်တဲ့... မြန်မာ့လက်မှုလုပ်ငန်းပန်းပုဆိုင်တဲ့... ပြီးတော့ မြန်မာ့ရိုးရာဝတ်စားဆင်ယင်မှု

အရောင်းဆိုင်တဲ့... အဲဒါတွေကို ငါတစ်ခုမှစိတ်မဝင်စားဘဲ ချမ်းရာ... ပြီးတော့ နင့်ဆီမှာမလုပ်ချင်တဲ့ အဓိကတစ်ချက် ရှိသေးတယ်”

ပြုံးစစ၊ ပြိတ်တီမျက်နှာပေးဖြင့် မင်းချမ်းမြေ့အား ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ”

“ငါက ငါ့ကိုအလွယ်တကူအလုပ်ခန့်တာကိုပဲ မကြိုက်တာ... ငက လွယ်လွယ်ရတာမကြိုက်ဘူး... ခက်မှ... ဒါကြောင့် ချမ်းဆီမှာမလုပ်တာပါကွာ... အဟဲ... ငကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်”

မင်းချမ်းမြေ့က မျက်နှာကို ရှုတည်တည်လုပ်ရင်း ဘုဆတ်ဆတ်အသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“နင့်လို စကားပြောပုံမျိုးနဲ့ ငါတစ်ယောက်ပဲ စိတ်မဆိုးတတ်တာ... ကဲ နင်လျှောက်မယ့်အလုပ်က ဘယ်မှာတုန်း... သွားတော့လေ... ငါ ကားထဲကပဲထိုင်စောင့်နေမယ်”

“အဟဲ”

ငလေးငုံက ကားပေါ်ကမဆင်းသေးဘဲ မျက်နှာချိုသွေးဇယ်လိုက်ပြီး

“ချမ်း လိုက်ခဲ့ကွာ... ငတစ်ယောက်တည်းသွားရမှာကြောက်တယ်”

မင်းချမ်းမြေ့က မျက်နှာထားအား တမင်ခပ်တည်တည်လုပ်ထားရင်း

နှင်းသီရိကျက်သရေ

“အလုပ်လုပ်မယ့်သူက ကိုယ့်ဘာသာသွားပါလား”

“ဟာ ချမ်းရယ်. . . လိုက်ခဲ့ပါဆို”

ငုလေးငုံကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး မင်းချမ်းမြေ့ဘက်ရှိ ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ မင်းချမ်းမြေ့လက်ကိုလည်း အတင်းဆွဲခေါ်နေသည်။

အစွမ်းကုန်မျက်နှာချိုသွေးပြုံးထားသော အပြုံးနုနုလေး၏ဆွဲအားက ပြင်းလွန်းလှသည်။

“ငု. . . နင်ဟာလေ ငါ့အပေါ်ဆို သိပ်အနိုင်ယူတတ်တာပဲ. . . ငါ့စကားကိုဆိုလည်း ဘယ်တော့မှနားမထောင်ဘူး. . . ငါ့ဆီမှာပဲ သက်သက်သာသာနဲ့အလုပ်လုပ်ပါလို့ တောင်းတောင်းပန်ပန်ခေါ်တာတောင် မရဘူး”

ပါးစပ်က ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြောရင်း ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ ငုလေးငုံမျက်နှာလေး အစွမ်းကုန်ပြုံးသွားရသည်။

“အဟဲ့. . . နင်ကိုယ်တိုင်က ငုအနိုင်ကျင့်တာကို မခံချင်ဘူးပေါ့လေ”

သူ့လက်မောင်းကို တွဲခိုချိတ်ရင်းဖြောလာသော ငုလေးငုံ၏မျက်နှာလေးကို သူတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းမောတစ်ချက်အား မသိမသာရှိုက်ထုတ်လိုက်မိသည်။

“ချမ်း. . . ပြောဆို”

ခပ်ချဲ့ချဲ့အသံလေးထွက်လာပြန်သည်။

“သိရဲ့သားနဲ့ တမင်မေးနေတာလား”

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

“အဟဲ့. . . နင်ပြောတာ ကြားချင်လို့ပါဆို”

အနိုင်ယူချင်သည့်မျက်နှာထားလေးကို အမြင်ကတ်စွာကြည့်လိုက်မိရင်း

“ငုလေးငုံ. . . နင် သိပ်အနိုင်ကျင့်တာပဲ”

“ဟေ့. . . ဟေ့. . . ချမ်း. . . ငါကြားချင်တာ ဒါမဟုတ်ဘူးလေ”

“မိငု. . . နင်ဟာကွာ”

စပ်ဖြိုးဖြိုးမျက်နှာပေးက မင်းချမ်းမြေ့စိတ်ကို မချင့်မရဲဖြစ်စေသည်။ သူ မချင့်မရဲဖြစ်ရုံသာတတ်နိုင်သည်။ စိတ်ဆိုးဖို့အထိတော့ သူ့စိတ်ကိုပြောင်း၍မရ။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ဟုတ်တယ်. . . ငါ့ကိုယ်တိုင်ကိုက နင်အနိုင်ကျင့်တာကို ခံချင်နေတာဟ. . . အရမ်းအရမ်းကို အနိုင်ကျင့်ခံချင်နေတာ”

မင်းချမ်းမြေ့ပုံစံကိုကြည့်ရင်း ငုလေးငုံသဘောကျစွာရယ်မောမိသည်။ ဒိုင်းခနဲကျရောက်လာသော ချမ်း၏မျက်စောင်းဒဏ်ကြောင့် ဇက်လေးပူပြလိုက်ပြီး အရယ်ကိုထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။

“လာ. . . သွားမယ်”

ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် ရှေ့မှထွက်သွားသော မင်းချမ်းမြေ့နောက်သို့ ငုလေးငုံအပြေးလေးလိုက်ခဲ့ရသည်။

“ချမ်း နေပါဦးဟ. . . ငုကိုစောင့်ပါဦး”

ငုလေးငုံကို ရပ်စောင့်လိုက်သည်။ မင်းချမ်းမြေ့ကို

နှင်းသီရိကျက်သရေ

“အမယ်လေး.. နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော့်အမှားပါ
ပဲလား... မှားပါတယ် မငုလေးငုံရယ်... နောက်တစ်ခါမှား
ရတော့အောင် အလုပ်တွေမလျှောက်နဲ့တော့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟမ် ဘယ်ရမလဲ... မနက်ဖြန်တစ်ခုသွားလျှောက်
ဦးမှာ... ဟဲ ဟဲ... နင်ပဲလိုက်ပို့ပေးပါနော်”

“ကောင်းပါ့ဗျာ”

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် -ကြည့်လိုက်ကြပြီး
ပြိုင်တူပခုံးတွန့်ကာ ရယ်လိုက်မိကြတော့သည်။

အခန်း - ၂-

ပြုပြင်မွမ်းမံနေသော အဆောက်အဦတစ်ခုရှေ့သို့
ငုလေးငုံနှင့် မင်းချမ်းမြေ့တို့ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ချမ်းရယ်... လိုက်ခဲ့ပါဆို”

“ကားပေါ်မှာပဲ ထိုင်စောင့်နေမယ်ကွာ”

“လိုက်ခဲ့စမ်းပါ ချမ်းရယ်”

ငုလေးငုံအလုပ်သွားလျှောက်သည့်အခါတိုင်း သူတို့
နှစ်ဦး ဖြစ်နေကျပြဿနာအတိုင်း ဖြစ်နေကြခြင်းပါ။

“ငုရယ်.. နင် သိပ်အောက်ကျနောက်ကျခံတာပဲ...
ငါ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ပါဆိုတာကျတော့ မလုပ်ဘူး... ငါ့ဆီမှာ
ဆိုရင် နင်ဘာမှအောက်ကျစရာမလိုဘူး”

တက်ကြွနေသော ငုလေးငုံ၏မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း မင်း
ချမ်းမြေ့စိတ်မသက်သာသလိုညည်းညူကာ ပြောလိုက်သည်။

“ချမ်းရယ်.. အလုပ်လျှောက်တာပဲ ဘာအောက်ကျ
စရာရှိလို့လဲကွာ... ပြီးတော့ ငါလျှောက်ထားခဲ့တဲ့အလုပ်တိုင်း

က ငါ့ကိုခန့်ချင်တာတွေချည်းပဲ... ငါ့ကိုယ်တိုင်ကိုက လိုချင် တဲ့နေရာ မရသေးလို့ မလုပ်ဖြစ်တာဟဲ့... သိရဲ့လား အစုတ် ပလုတ်ရဲ့”

“သိသားပဲ... နင်လျှောက်ခဲ့တဲ့အလုပ်တိုင်းက နင့် ခန့်ချင်မှာပဲ... နင်က သိပ်လှနေတာကိုး”

“နင်သိရင်ပြီးတာပဲ... ကပါ... လိုက်ခဲ့စမ်းပါ ချမ်း ရာ”

နောက်ဆုံးတော့လည်း ငုလေးငုံစကားကို မပယ်ရှား နိုင်တော့ဘဲ သူမအလုပ်လျှောက်ရာနောက်သို့ တကောက် ကောက်လိုက်လာခဲ့ရသည်။

အထဲရောက်တော့ အင်တာဗျူးခံရန်စောင့်နေကြသော သူများကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ငုလေးငုံနှင့် မင်းချမ်းမြေ့တို့သည်လည်း လွတ်နေ သော နှစ်ယောက်ထိုင်ဆက်တိတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ သည်။

“ငု... နင် ဘာလျှောက်ထားလဲ... ရောက်ကြောင်း သတင်းသွားပို့လေ”

“ဟ... ငါလျှောက်လွှာမယူရသေးဘူး”

မင်းချမ်းမြေ့ပြောမှပင် လျှောက်လွှာမယူရသေးမှန်း သတိရတော့သည်။

“လျှောက်လွှာမယူရသေးရင် နာမည်ပေးပြီးလျှောက် လွှာသွားယူလိုက်လေ... လျှောက်လွှာရရင် ဖြည့်ပြီးတင်ထား

လိုက်... တစ်ခါတည်း အင်တာဗျူးမှာတဲ့”

ငုလေးငုံဘေးတွင်ထိုင်နေသော အလုပ်လာလျှောက်သူ မိန်းကလေးတစ်ဦးက ပြောလိုက်ခြင်းပါ။ ထိုမိန်းကလေးကို ငုလေးငုံကျေးဇူးတင်စကားပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် မင်း ချမ်းမြေ့အား ချိုအိစ္စာပြုံးပြလိုက်ပြီး

“ချမ်းရယ်... ငါ့အတွက် လျှောက်လွှာသွားယူပေးပါ ဦးနော် ချမ်းရဲ့”

“ဟွန်း ခိုင်းစရာရှိရင်တော့ ‘ချမ်းရဲ့’... မလိုရင်တော့ ‘ကောင်စုတ်၊ အစုတ်ပလုတ်’နဲ့ လူကိုရစရာတောင် မရှိတော့ ဘူး”

မင်းချမ်းမြေ့၏မကြည်လင်သောမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ငုလေးငုံရယ်သည်။

“သူငယ်ချင်းကလဲကွာ... ငုမှာ အခင်ဆုံးဆိုလို့ ချမ်း တစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ဟာ... ငုကိုစွဲတွေကို ချမ်းမှမလုပ်ပေး ရင် ဘယ်သူလာလုပ်ပေးမှာလဲလို့”

ငုလေးငုံစကားက ထိရောက်လွန်းလှသည်။ မင်းချမ်း မြေ့၏ မကြည်မလင်မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းကြည်သွားပြီး ထိုင် နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“ခဏစောင့်ဦး”

ဟု ငုကိုပြောကာ အနားရှိသူအား လျှောက်လွှာယူရ မည့်နေရာကိုမေးပြီး လျှောက်လွှာတစ်စောင်သွားယူလာခဲ့သည်။

“ကဲ... ရော့ ငု... ဖြည့်တော့”

ငုလေးငုံဘေးတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး လျှောက်လွှာအား သူမလက်ထဲသို့တည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟ. . . လျှောက်လွှာစာရွက်သားက ကောင်းလှချည်လား. . . ဘယ်လောက်ပေးခဲ့ရလဲ”

“အလကားရတာ”

“ပိုင်ရှင်က သဘောကောင်းသားပဲ”

အလုပ်လျှောက်တိုင်း ဖောင်းဖိုးပေးရရင် ပေးရ၊ ဖောင်းဖိုးမပေးရတဲ့နေရာမှာ ကိုယ့်လျှောက်လွှာနဲ့ ကိုယ်တင်ရတာသာ များတာမို့ သည်တစ်ခါအဖြစ်က အကုန်အကျသက်သာနေသည်။

“ကဲပါ. . . ဖောင်းဖိုးမကုန်လို့ ပျော်မနေနဲ့. . . ဖြည့်စရာရှိတာ မြန်မြန်ဖြည့်ပြီး သွားပြန်တင်ထားရမှာ. . . တော်ကြာအမှတ်စဉ်နောက်ကျနေဦးမယ်”

“အေးပါဟာ”

သတ်မှတ်လျှောက်လွှာပေါ်တွင် ကိုယ်ရေးရာဇဝင်နှင့် ပညာအရည်အချင်း အစရှိသည့် ဖြည့်စရာရှိသည်များကို ပြည့်စုံစွာဖြည့်လိုက်သည်။

အလုပ်လာလျှောက်သူများမှာ တစ်စထက်တစ်စ များလာသည်။

“ဟ. . . အလုပ်လက်မဲ့တွေများလှချည်လား”

တဖွဲဖွဲဝင်လာကြသောသူများကိုကြည့်ရင်း မင်းချမ်းမြေ့ပြောသည်။

“သနားရင် အလုပ်မရတဲ့သူတွေကိုခေါ်ပြီး နင်အလုပ်ပေးလိုက်ပေါ့”

“ငါ့ဆီမှာက နင့်တစ်ယောက်အတွက်ပဲ နေရာကျန်တော့တယ်လေ”

နာမည်အခေါ်ကိုစောင့်ရင်း စကားပြောဖြစ်နေကြသည်။

“ဒါနဲ့ နင့်လျှောက်လွှာမှာ အထွေထွေမန်နေဂျာလို့ လျှောက်ထားတာ ငါတွေ့လိုက်တယ်. . . နင်က ဘာများအတွေ့အကြုံရှိလို့ ဒီရာထူးလျှောက်ရတာလဲ. . . အထွေထွေမန်နေဂျာဆိုတာက လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကို ချုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းရှိရမှာ”

မင်းချမ်းမြေ့စကားကြောင့် ငုလေးငုံအသံထွက်သည် အထိ ရယ်လိုက်မိသည်။

“ချမ်းရယ်. . . တာဝန်ယူတတ်တဲ့စိတ်နဲ့ ပင်ကိုယ်အရည်အချင်းကိုပေါင်းလိုက်ရင် စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့စွမ်းရည်ရလာမှာပဲလေ. . . ပြီးတော့ ဒါကိုလုပ်နိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုရှိနေရင် ဖြစ်တယ်လေ. . . ပြီးတော့ ခေါင်းလောက်မှန်းမှ ရင်လောက်ကျတယ်ဆိုတဲ့စကား နင်ကြားဖူးရဲ့သားနဲ့”

“ဟ. . . မှန်းတာတော့ ဟုတ်တာပေါ့. . . ဒါပေမဲ့ဘော့စ်က နင့်အဖေမှမဟုတ်တာ. . . လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံဘာမှမရှိသေးတဲ့သူကို ရာထူးကြီးကြီးခန့်လိမ့်မယ် အားကြီးကြီး. . . ငါ့ ဆီမှာလာလုပ်ရင် နင့်ကိုဂျင်နရယ်မန်နေဂျာခန့်ပါမယ်ဟာ”

နှင်းသီရိကျတ်သရေ

ငုလေးငုံရယ်ပြန်သည်။ အရယ်မရပ်သေးဘဲ မင်းချမ်းမြေ့ကိုကြည့်ရင်း

“ချမ်းရယ်. . . နင့်ဆီမှာ ငုက အတွေ့အကြုံမရှိသေးဘဲ မလုပ်ချင်ပါဘူး”

“ဟ ဘာဖြစ်လဲ. . . နင်နဲ့ငါက သိပ်ချစ်ကြတဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းအရင်းတွေလေ”

“အေး. . . နင့်ဆီမှာ မလုပ်ချင်တာ နင်နဲ့ငါက သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ဟ. . . ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ငုလေးငုံစကားကို မင်းချမ်းမြေ့နားမလည်နိုင်စွာ ပြန်မေးမိသည်။

“ဟဲ့ ဆိုင်တာပေါ့ချမ်းရဲ့. . . ငါ့ကို သူများတွေက ဝိုင်းပြောကြမှာပေါ့ဟဲ့. . . ငါ့အရည်အချင်းကို အရင်မကြည့်ဘဲ အလုပ်အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့သူက သူငယ်ချင်းမျက်နှာကြောင့် ရာထူးကြီးကြီးရတာပဲဖြစ်မယ်လို့ ထင်ကြမှာပဲလေ”

“ဟာကာ”

ငုလေးငုံစကားကြောင့် မင်းချမ်းမြေ့စိတ်ညစ်ညူးစွာ ခေါင်းခါမိသည်။

“ဒီမယ် ငု. . . တချို့ဘော့စ်တွေက ဂျီအမ်ကို သူနဲ့ရှယ်ယာရှင်တွေကိုပဲ ခန့်တတ်တာ. . . အဲ တစ်ဦးတည်းပိုင်ဆိုရင်တော့ အတွေ့အကြုံလည်းရှိတယ်၊ အရည်အချင်းလည်း ရှိတယ်လို့ သူယုံကြည်တဲ့သူကိုပဲ ခန့်တတ်တာ. . . နင်က. . .”

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

“ဟာကာ. . . ချမ်းကလဲ”

“ပြီးတော့ အခု နင်လာလျှောက်တဲ့အလုပ်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး. . . နင်နဲ့အုပ်စပ်လို့လား. . . စားသောက်ဆိုင်နဲ့ နိုက်ကလပ်တဲ့. . . ရပြီပဲထားပါဦး. . . နင့်ရာထူးက တာဝန်သိပ်ကြီးတာနော်. . . မိငု နင်ပေါ့ပေါ့မတွေးနဲ့”

မင်းချမ်းမြေ့၏စိုးရိမ်စကားသံကြောင့် ငုလေးငုံ နူးညံ့စွာပြုံးလိုက်မိသည်။

“ချမ်းရယ်. . . စောစောက ငါပြောခဲ့သလိုပဲပေါ့. . .

တာဝန်ယူတတ်တဲ့စိတ်နဲ့ ပင်ကိုယ်အရည်အချင်းကိုပေါင်းလိုက်ရင် စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့စွမ်းရည်ရလာမှာပဲဆိုတာလေ. . . ပြီးတော့ စားသောက်ဆိုင်၊ နိုက်ကလပ်ဆိုတာကလည်း လိုအပ်ချက်တစ်ခုအနေနဲ့လုပ်ကိုင်ရတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုပဲလေ. . . မိန်းကလေးနဲ့မအုပ်စပ်ဘူးလို့ထင်တာက မိန်းကလေးတွေရဲ့အုပ်ချုပ်နိုင်မှုစွမ်းရည်ကို မမြင်ရသေးဘဲနဲ့ အထင်သေးချင်လို့ပဲလို့ ငုထင်တယ်”

“အေးပါ. . . အေးပါ. . . နင်ကြိုက်ရင်တော့ အရာရာ

ကောင်းတာပါပဲ. . . နေဦး ငါတစ်ခုမေးရဦးမယ်. . . အခု နင့်အလုပ်ရှင်က ဂျီအမ်ရာထူးကို နင့်ထက်ပိုပြီးသင့်လျော်တယ်လို့ ထင်ရတဲ့သူကို ခန့်လိုက်မယ်. . . နင့်ကိုတော့ အတွင်းရေးမှူးနေရာနဲ့သင့်လျော်တယ်လို့ထင်ပြီး အတွင်းရေးမှူးခန့်ရင်ရော . . . နင်လုပ်မှာလား”

ငုလေးငုံကိုစိုက်ကြည့်ရင်း မင်းချမ်းမြေ့မေးလာသည်။

နှင်းသီရိကျက်သရေ

ငုလေးငုံမျက်နှာပေါ်တွင် လေးနက်သည့်အပြုံးတစ်ခုပေါ်လာသည်။

“ငါလိုချင်တဲ့ရာထူးနေရာမှ မရရင် မလုပ်ဘူး”

“တကယ်”

“အေး.. ပြီးတော့ နင့်ကိုငါ ကတိတစ်ခုပေးမယ်”

“ဘာလဲ”

“တကယ်လို့ ဒီအလုပ်မှ ငါမရခဲ့ရင် နောက်ထပ်အလုပ် တစ်ခုထပ်လျှောက်မယ်. . . အဲဒီတော့မှ မရခဲ့ရင်တော့ နင့်ဆီမှာ ငါအလုပ်လာလုပ်မယ်”

မင်းချမ်းမြေ့မျက်နှာ ဝင်းပသွားသည်။

“ဒါဆိုရင် ခုအလုပ်ရော. . . နောက်လျှောက်မယ့် အလုပ်ပါမရပါစေနဲ့”

“အစုတ်ပလုတ်”

မင်းချမ်းမြေ့အား လှပသောမျက်စောင်းလေးထိုးကြည့်ပြီး ငု ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ခြင်းပါ။

“အမှတ်စဉ် ၁၀၃. . . မငုလေးငုံ”

အမှတ်စဉ်ခေါ်သံကြောင့် ငုလေးငုံအသံလေးတိတ်သွားသည်။ မင်းချမ်းမြေ့က သွားတော့လေဆိုသည့်အမူအရာလုပ်ပြုပြီး ငုလေးငုံကို တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။

အင်တာဗျူးခန်းထဲသို့ ငုလေးငုံဝင်သွားသည်။ အင်တာဗျူးခန်းသည် မွမ်းမံ၍ မပြီးသေးဘူးထင်သည်။ သိပ်ပြီး ထည်ဝါခမ်းနားခြင်းမရှိလှ။ တခြားကုမ္ပဏီများတွင် အင်တာဗျူးမည့်သူ

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

များမှာ အနည်းဆုံးခြောက်ဦးခန့်ရှိတတ်သည်။ ယခုမူ အခန်းထဲတွင် လူသုံးဦးကိုသာတွေ့ရသည်။

တစ်ဦးကတော့ သီးသန့်စားပွဲတစ်လုံးတွင် စာရွက်များဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ အင်တာဗျူးမည့်နေရာကွင်တော့ နိုင်ငံခြားသားပုံပေါက်သောသူနှင့် မြန်မာတစ်ဦးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏စားပွဲရှေ့တွင် ငုလေးငုံ အသာအယာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ငုလေးငုံတင်လိုက်သောလျှောက်လွှာအား စားပွဲဘေးရှိ လူက လှမ်းယူလိုက်ပြီး နိုင်ငံခြားသားပုံပေါက်နေသောလူထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ထိုသူက လျှောက်လွှာကိုဖတ်နေသည်။

အတန်ကြာတော့ စကားသံထွက်လာသည်။ အင်္ဂလိပ်စကားပြောလိမ့်မည်ဟုထင်ထားသော်လည်း မပီမသမြန်မာစကားသံကြောင့် ငုလေးငုံအံ့ဩသွားရသည်။

“မင်းနာမည် ငုလေးငုံ”

“နီး. . . အိုင် အမ် ငုလေးငုံ. . . ငုံ. . . ငုံ”

Ngu Lay Ngon ဟုရေးထားရာ ထိုသူက ငုံးဟုဆိုလာသဖြင့် ငုလေးငုံမှာ ရယ်ချင်စိတ်ကိုမနည်းထိန်းပြီး အင်္ဂလိပ်လိုပီသသွက်လက်စွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အင်္ဂလိပ်လိုပြောလိုက်သော ငုလေးငုံစကားကြောင့် ထိုသူမျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည်။ ဘေးမှလူကိုကြည့်လိုက်

သည်။ ထိုသူထံမှ အသံထွက်လာသည်။ ထိုစကားကိုတော့ ငုလေးငှဲ နားမလည်တော့ပါ။

ထိုသူနှစ်ဦးမှာ ငုလေးငှဲကိုရှေ့မှာထားပြီး ငုလေးငှဲ နားမလည်သော ဂျပန်စကားဖြင့် အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ပြောနေကြသည်။

ငုလေးငှဲ စိတ်ညစ်လာသည်။

“ကျွန်မ သွားလို့ရပြီလား”

ထိုအခါမှပင် ဘေးလူထံမှ မြန်မာစကားသံထွက်လာသည်။

“ဟား နေပါဦး... မင်းကို ဘာမှတောင်မမေးရသေးဘူး... ခု တို့ပြောနေတာ မင်းအကြောင်းပဲ... မင်းက အင်္ဂလိပ်စကားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ပြောတတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တခြားစကားတွေကော”

“ကျွန်မ အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ နှစ်ဘာသာပဲကျွမ်းပါတယ်”

“မင်း အလုပ်လုပ်ဖူးလား”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မအလုပ်များစွာကိုတော့ လျှောက်ခဲ့ဖူးတယ်”

“မရခဲ့ဘူးပေါ့”

“ကျွန်မအလုပ်လျှောက်တိုင်း ကျွန်မကိုမခန့်ချင်တဲ့ အလုပ်ရှင်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဖူးဘူး”

“ဟေ”

အံ့ဩသွားသော ထိုသူမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ငုလေးငှဲ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မ တကယ်ပြောတာ... ကျွန်မလျှောက်တဲ့ အလုပ်တိုင်းမှာ ကျွန်မကြိုက်တဲ့နေရာမရလို့ ကျွန်မငြင်းခဲ့တာ ချည်းပဲ”

ဘေးလူမှာ အလယ်လူအား ဂျပန်စကားဖြင့်ပြောနေပြန်သည်။ အလယ်လူကလည်း ဂျပန်စကားဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဘော့စ်က မေးနေတယ်”

ဘေးလူပြောမှပင် နိုင်ငံခြားသားပုံပေါက်နေသောလူမှာ ဘော့စ်မှန်း ငုလေးငှဲသိလိုက်သည်။

“ခုလည်း လျှောက်လွှာထဲမှာရေးထားတဲ့ ရာထူးမရရင် မလုပ်ဘူးတဲ့လားတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ မလုပ်နိုင်ပါဘူး”

ဂျပန်စကားသံကကြားရပြန်သည်။

“ထပ်မေးနေတယ်... ရာထူးကြီးကြီးလိုချင်ပြီး ရာထူးအတိုင်း ကောင်းမွန်စွာစွမ်းဆောင်နိုင်လို့လားတဲ့”

“ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ယုံကြည်စိတ်ရှိပါတယ်... ပြီးတော့ လေ့လာထားတာတွေလည်းရှိပါတယ်”

ဂျပန်စကားသံကြားရပြန်သည်။ ဘော့စ်၏အပြုံးကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘော့စ်က မင်းကိုသဘောကျနေတယ်... မင်းက ခဲရင့်ဖျတ်လတ်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ... ကျွန်တော်က ဘော့စ်ရဲ့သူငယ်ချင်း... စကားပြန်ပဲဆိုပါတော့... ဘော့စ်က ဂျပန်လေ... မြန်မာနဲ့ အင်္ဂလိပ်ကို အနည်းအကျဉ်းလောက်ပဲ တတ်တာလေ... ဘော့စ်နာမည်က ခါတိုရီပါ... ကျွန်တော့်နာမည်ကတော့ နိုင်လတ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

နိုင်လတ်က စကားဆက်ပြောပြန်သည်။

“မစွတာခါတိုရီကပြောနေတယ်... အခု သူလုပ်မယ့် အလုပ်က စားသောက်ဆိုင်ရယ်၊ နိုက်ကလပ်ရယ်ပေါ့နော်... အဲဒါတွေကို ခမ်းခမ်းနားနား အောင်အောင်မြင်မြင်လုပ်ချင် တာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

နိုင်လတ်ပြောသမျှကို ‘ဟုတ်ကဲ့’ လိုက်ဖြေရင်း စိတ်ဝင် တစားနားထောင်နေမိသည်။

အပြင်မှာထိုင်စောင့်နေရသော မင်းချမ်းမြေ့မှာတော့ နာရီတကြည့်ကြည့် ဖင်တကြွကြွ။

“အဲဒါ ငုလေးငုံက အဲဒါတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ် လောက်ထိအတွေ့အကြုံရှိသလဲတဲ့”

အကြည့်နှစ်ခုက ငုလေးငုံထံ စုပြုံရောက်ရှိလာသည်။ ငုလေးငုံပြီးလိုက်သည်။

နိုင်လတ်ကိုဝေကြည့်ရင်း အကြည့်က ခါတိုရီထံ တည်

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

စေသည်။ စူးစမ်းကြည့်နေသော ခါတိုရီနှင့်အကြည့်ပြိုင်ရင်း

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ ကျွန်မမှာ ဘာလုပ်ငန်း အတွေ့အကြုံမှမရှိဘူး”

ငုလေးငုံစကားကို ခါတိုရီပါနားလည်သွားသည်ထင်။ အံ့ဩသည့်မျက်ဝန်းများကြောင့် ငုလေးငုံပြီးမိပြန်သည်။ အံ့ဩ နေသော ခါတိုရီမျက်နှာထားသည်လည်း ပုံမှန်မျက်နှာထားသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

ဂျပန်စကားသံကို ကြားရပြန်သည်။

“ဘာမှအတွေ့အကြုံမရှိဘဲနဲ့ ဘာလို့ရာထူးကြီးကြီး လျှောက်တာလဲတဲ့”

“စောစောက ကျွန်မပြောခဲ့ပြီးပြီလေ... ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ယုံကြည်စိတ်ရှိပါတယ်လို့”

သူမအဖြေကြောင့် နိုင်လတ်မျက်နှာပြုံးသွားပြီး ခါတိုရီ အား ဂျပန်လိုစကားပြန်သည်။ ခါတိုရီမျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံး တစ်ခုပေါ်လာသည်။ ကြိုးစားပြောမှန်းသိသာသော မြန်မာ စကားသံဝဲဝဲကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။

“လျှောက်လွှာထားခဲ့ပါ မငုလေးငုံ... ပြီးတော့ လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်တာတွေ ကြိုးစားပေးပါဦး... ငါ ယုံကြည် တယ်... မင်းနဲ့လက်တွဲရင် ငါအောင်မြင်မယ်ဆိုတာ”

ငုလေးငုံမျက်နှာ ဝင်းပသွားသည်။

“ကျွန်မလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယုံကြည်မှုရှိပြီးသားပါ ... ကျွန်မ စွမ်းဆောင်နိုင်မှုဟာ ကျွန်မရဲ့အရည်အချင်းပါပဲ”

နှင်းသီရိကျက်သရေ

မျက်နှာသုံးခုတွင် အပြုံးပန်းတို့ ကူးလူးသွားသည်။
နိုင်လတ်နှင့် ခါတိုရိုအား ပြုံးပြန့်တက်ဆက်ပြီး ရုံးခန်းထဲမှထွက်ခဲ့
တော့သည်။

အခန်း - ၃ -

အရောင်အမျိုးမျိုး ပြေးလွှားဆော့ကစားနေသော
ဒစ္စကိုလိုက်ဖ်အောက်တွင် DJ ဖွင့်ပေးထားသော ဒစ္စကို
တေးသွားများနှင့်အတူ ပေါ့ပါးခေတ်မီစွာဝတ်ဆင်ထားသူတို့
သည် မြူးကြွသွက်လက်စွာ ကခုန်နေကြသည်။

ငုလေးငုံနှင့် မင်းချမ်းမြေ့တို့သည်လည်း (Dancing
Floor) ကပွဲကွက်လပ်ထဲရောက်နေကြသည်။ ငုလေးငုံကတော့
မြူးကြွသွက်လက်နေသလောက် မင်းချမ်းမြေ့၏ဟန်ပန်ကတော့
သွက်လက်မြူးကြွခြင်းတို့ ကင်းနေသည်။

စည်းချက်ညီညီ သွက်လက်စွာကခုန်နေကြသူများကို
သာ စိတ်ပျက်မျက်ဝန်းဖြင့် ငေးမောကြည့်ရင်း စိတ်မပျိုတပါ
ဖြင့် ကိုယ်ကိုလှုပ်နေရသည်။

ငုလေးငုံမှာတော့ မီးရောင်တို့၏စွမ်းပကားဖြင့် လှပ
ထွန်းသောမိန်းမယျိုလေးမှန်း သိသာစွာပေါ်လွင်နေသည်။

ပြာတစ်လှည့်၊ ဝါတစ်လီ၊ နီတချို့ဖြင့် ထွက်ပေါ်နေ

သော မီးရောင်သည် ပျံ့လွင့်နေသောတေးသွားအလိုက်၊ မြူးကြွ
စွာကနေသူများပေါ်သို့ စည်းချက်အတိုင်းကျရောက်နေသည်။

“ငဲ့.. ဝိုင်းမှာသွားထိုင်ကြရအောင်ကွာ.. . ကနေရ
တာ စိတ်ညစ်လာပြီ”

ကျယ်လောင်သောသီချင်းသံကြောင့် စကားသံကိုမြှင့်
ပြောနေရသည်။

“ဟာကွာ.. . ချမ်းကလဲ.. . ကတာပဲ ဘာစိတ်ညစ်စရာ
ရှိလို့လဲ.. . ကြည့်စမ်းပါဦး.. . တပျော်တပါးကြီး ကနေကြတာ
ဘယ်လောက်ပျော်ဖို့ကောင်းလဲ”

ငုလေးငုံသည်လည်း သူ့နားနားတိုးကပ်ပြီး ပြန်အော်
ပြောရသည်။

“နင်သာပျော်နေ.. . ငါတော့ လူတွေတရုန်းရုန်းနဲ့ဖို့
စိတ်ညစ်နေပြီ”

“ငါကချင်သေးတယ် ချမ်းရာ”

“နင်ကချင်သေးရင်လည်း နင့်ဘာသာဆက်ကနေ
တော့ဟာ.. . ငါအအေးသောက်ရင်း ထိုင်စောင့်နေမယ်”

“အာ.. . အဲဒီလိုတော့မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ချမ်းရယ်.. .
ငါ့တစ်ယောက်တည်းတော့ မထားခဲ့ပါနဲ့”

“ဒါဆို သွားထိုင်ကြမယ်လေ”

“ချမ်းရယ်.. . ဆယ်မိနစ်တိတိကပြီးရင် ထိုင်မယ်နော်
လို့.. . နော်”

“ပြီးရော.. . ပြီးရော”

သူပြော၍မရမှန်းသိသည်နှင့် မင်းချမ်းမြေ့ ဘာမှပြော
မနေတော့။

ငုလေးငုံအလိုကျ ကနေပေးလိုက်ရသည်။ ကသည်ဆို
သော်လည်း စည်းချက်နှင့်အလိုက်သင့် ခြေလှုပ်ပေးနေရုံသာ။

ငုလေးငုံကတော့ မည်သူ့ကိုမျှဂရုမစိုက်သည့်ဟန်ဖြင့်
သွက်လက်စွာ ကခုန်ရင်းပျော်ရွှင်နေသည်။

“ကဲ လာ.. . ဆယ်မိနစ်ပြည့်ပြီ”

ဆယ်မိနစ်ပြည့်သည်နှင့် မင်းချမ်းမြေ့မှာ ငုလေးငုံ
အား ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“ဟာ.. . ကလို့ကောင်းနေမှကွာ”

“ဟေ့.. . နင်ပြောတဲ့ဆယ်မိနစ်.. . ခုပြည့်ပြီလေ.. .
စကားများမနေနဲ့.. . ထိုင်”

မထိုင်ချင်ထိုင်ချင်ပုံစံဖြင့် ဆက်တီပေါ်သို့ ငုလေးငုံ
ထိုင်ချလိုက်သည်။

“မောတယ်ကွာ”

ဟုပြောရင်း မင်းချမ်းမြေ့က အဆင်သင့်မှာထားသော
ဇိုကာအောရင့်အား ဖန်ခွက်ထဲလောင်းထည့်လိုက်ပြီး တစ်ကျိက်
တည်းမော့ချပစ်လိုက်သည်။

“နင်ပဲမောနော် ချမ်း.. . ငါက အသက်မရှိတဲ့သူဆို
တော့ မမောရတော့ဘူး.. . ဟွန်း”

သူမအား ‘သောက်ပါဦး’ဟုမပြောသဖြင့် မကျေမနပ်
မုံ့မုံ့ဖြင့် ငုလေးငုံပြောလာသည်။

“ဟ. . . နင်က ကနေတာပျော်နေတော့ ငါက နင်မမောဘူးလို့ထင်တာပေါ့ဟ”

မင်းချမ်းမြေ့က ဖန်ခွက်လွတ်ကို စားပွဲပေါ်ပြန်တင်ရင်းပြောသည်။

“လူပဲမောတာပေါ့”

“ဪ. . . နင်က လူလား. . . ငါက. . . ”

မင်းချမ်းမြေ့စကားဆက်ပြောချိန်မရလိုက်။ ငှလေးငှ၏လက်သီးဆုပ်များက သူ့ကျောပြင်ပေါ်သို့ အဆက်မပြတ်ကျရောက်လာသည်။

“ဟ. . . ငှ မလုပ်နဲ့လေ. . . နင့်ကိုငါ ဘာပြောရသေးလို့လဲ. . . ရော့ ရော့. . . မောရင်သောက်”

ငှလေးငှ၏လက်သီးဆုပ်များကို ရှောင်တိမ်းရင်း ပိုကာဗူးကိုဖောက်ကာ ဖန်ခွက်ထဲသို့လောင်းထည့်လိုက်ပြီး ငှလေးငှအား ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ငှလေးငှလက်တို့သည်လည်း ငြိမ်သွားတော့သည်။

“ငှ. . . နင်ဟာလေ. . . လက်မှတ်ဝယ်လို့ရတဲ့ ကိုကာကိုလာနှစ်ဗူးကိုလည်း နင်ပဲသောက်လို့ကုန်သွားပြီ”

“ဘာလဲ. . . နင်က မကျေနပ်ဘူးလား. . . ငါဘီယာမှာသောက်လိုက်မှာနော်”

ငှလေးငှ ၏ခပ်တည်တည် မျက်နှာထားကြောင့် မင်းချမ်းမြေ့လန့်သွားရသည်။

“အမယ်လေး မယ်မင်းကြီးမရယ်. . . ဒီလိုတော့မလုပ်

လိုက်ပါနဲ့. . . နင့်ဘာသာ အချိုရည်ဘယ်လောက်သောက်သောက် နိုင်သလောက်သောက်ပါနော်. . . ဘီယာတော့ မသောက်လိုက်ပါနဲ့. . . ယောက်ျားလေးတောင် မသောက်ဘူး. . . မိန်းကလေးက. . . ”

“အေးပါ. . . အေးပါ. . . နင်မကြိုက်တာ ငါမသောက်ပါဘူး. . . အဖဲ ငါလည်းမကြိုက်ပါဘူး”

“အေး ကောင်းတယ်. . . ဒါနဲ့မေးရဦးမယ်”

“ဘာလဲ”

အအေးများကို အဆက်မပြတ်ငဲ့သောက်ရင်း မင်းချမ်းမြေ့အမေးကို စောင့်သည်။

“နင် နောက်ဆုံးလျှောက်ခဲ့တဲ့အလုပ်က တကယ်ရမှာသေချာလို့လား”

“ဟာ သေချာပါတယ်လို့ နင့်ကိုပြောနေရတာ အကြိမ်တစ်ရာပြည့်တော့မယ်. . . သတိရတိုင်း ဒီမေးခွန်းပဲ ထပ်ခါအလဲလဲမေးနေတော့တာပဲ”

ငှလေးငှမြေသံက ဆူဆူအောင့်အောင့်နိုင်လှသည်။

မင်းချမ်းမြေ့က ပုခုံးနှစ်ဖက်အား အသာအယာတွန့်ညှိက်ရင်း

“ငါမေးနေတာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ဘူး ငှရေ. . . နင်အလုပ်ရမယ်ဆိုလို့သာ နင်ပို့ခိုင်းတဲ့စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွေ၊ အလုပ်တွေကို လိုက်ပို့ပေးနေရတာ မနည်းတော့ဘူး. . . မရဘူးတော့ ငါ့ပိုက်ဆံထွက်ရကျိုးမနပ်ဖြစ်သွားမှာကို တွေးမိလို့

ပါဟာ”

မင်းချမ်းမြေ့လေသံက ခပ်ပျော့ပျော့။

ခပ်ပျော့ပျော့မီးရောင်အောက်မှ ငှက်လေးငုံ၏မျက်နှာ အရောင်ပြောင်းသွားရသည်။

“ဩ... နှင်က ဒါတောင်တွက်ကပ်လာပြီပေါ့... ငါ အလုပ်မရခဲ့တော့ရော... ငါ့အတွက်ကုန်တာကို နှင်က မကျေနပ်ဘူးလား... တော်ပြီ... နှင်က ဒီလောက်တောင် တွက်ကပ်နေမှတော့ ငါ့အပေါ်ကို နှင်အခင်လျော့နေပြီဆိုတာ ငါသိလိုက်ပြီ”

ငှက်လေးငုံ၏မျက်နှာထားနှင့် အသံအနေအထားတို့ ကြောင့် မင်းချမ်းမြေ့ရင်ထိတ်သွားရသည်။

“နှင် ရည်းစားရနေလို့... ငါ့ကို အရင်လိုမချစ်တော့ တာမဟုတ်လား ချမ်း”

အကြည့်စူးစူး ခပ်မာမာအသံဖြင့် တစ်လုံးချင်းမေးလာ သည်။

“ဟာ... ဟာ မဟုတ်ရပါဘူးကွာ... အရမ်းအရမ်း တွေ့ မထင်ပါနဲ့ဟာ... ချမ်းမှာ ဘာရည်းစားမှလည်းမရှိသလို ... ထားဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိပါဘူး ငှက်လေး... နှင်နဲ့ပတ်သက် ပြီးလည်း ငါ့မှာတွက်ကပ်စရာ ဘာမှမရှိပါဘူး ငှက်လေး... ငါ တကယ်ပြောတာပါ”

မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် တတွတ်တွတ်တောင်းပန်နေ သည်။ သီချင်းသံများကဆူညံနေတာမို့ တောင်းပန်တာတောင်

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

အသံမြင့်ပြီး ဝောင်းပန်နေရသည်။

“ငှ... နှင်မျက်နှာကြီးကို အဲဒီလိုကြီးမုန်မထားနဲ့ကွာ ... ငါ မနေတတ်ဘူးဟာ”

သူတောင်းပန်လွန်းသဖြင့် ငှက်လေးငုံ၏မျက်နှာထားလေး ပြေလျော့သွားရသည်။

“ချမ်း... နှင်ဟာလေ... သိပ်ခင်ဖို့ကောင်းတာပဲ ကောင်စုတ်”

‘ကောင် စုတ်’ဟု သည် အခေါ်ကြားလိုက် မှပဲ မင်းချမ်းမြေ့မျက်နှာ ပြုံးယောင်သန်းလာသည်။

“ချမ်း”

“ပြော”

“ဒီနှစ်ပတ်အတွင်းမှာ ငါ့ဆီကို ခါတိုရိုဆက်သွယ်လာ လိမ့်မယ်”

“တကယ်ဆက်သွယ်ပါစေလို့ ငါဆုတောင်းပေးတယ် ငှ”

ဆန္ဒမှန်ဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“ချမ်း”

“ပြော”

“နှင်ကို ငါအရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်... ငါ့အလုပ်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ သိသင့်တဲ့အကြောင်းတွေကိုပြောပြပေးနိုင်တဲ့သူ တွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးတာရယ်... အောင်မြင်ကျော်ကြားနေတဲ့ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်တွေနဲ့ တွေ့ပေးတာရယ်နဲ့ ငါလေ့လာ

နှင်းသီရိကျတ်သရေ

ချင်တဲ့ ကလပ်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေကို လိုက်ပို့ပေးတဲ့ အတွက်ရယ်၊ ငါ့ဆန္ဒမှန်သမျှကို အမြဲဖြည့်ပေးတတ်တဲ့အတွက် ရယ်ကြောင့်ပါ”

မင်းချမ်းမြေ့မျက်နှာ ဝင်းပသွားရသည်။

ငုလေးငုံ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် သူလည်းစိတ်ချမ်းသာရတာပဲလေ။

သူထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်ကာ ငုလေးငုံထံ လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ငါတို့ ကကြရအောင်လား ငုံ”

“ကောင်းတယ်”

ငုလေးငုံလက်လေး သူ့လက်ထဲရောက်လာသည်နှင့် ဆတ်ခနဲဆွဲကာ Dancing floor ဆီသို့ခေါ်လာခဲ့တော့သည်။

အခန်း - ၄ -

နိုင်လတ်၏စကားများက ငုလေးငုံအတွက် အားသစ်များကိုဖြစ်စေသော ဝိတာမင်ဆေးပြားများပင်။

နိုင်လတ်ပြောသမျှနားထောင်ရင်း ဖုန်းကိုင်ထားသော လက်လေးပင် တုန်ချင်သလိုဖြစ်လာသည်။ အပျော်တို့သည် ရင်ထဲတွင် ကခုန်စပြုလာခဲ့ပြီ။ ပျော်ရွှင်သောရင်ကိုထိန်းရင်း ကျေးဇူးတင်စကားဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

ဖုန်းလေးကိုချအပြီး အတွေးတစ်ခုကြောင့် ဖုန်းခွက်လေးကို ပြန်လည်ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

မင်းချမ်းမြေ့ထံဆက်ခြင်းဆိုတာကို မပြောဘဲသိနိုင်သည်။

“ဟမ်းဖုန်းကိုင်တာ လုပ်ငန်းအတွက်အဆင်ပြေအောင် တိုင်တာ... ခုတော့ ငါ့အတွက်မဟုတ်ဘဲ နင့်အတွက်ပိုအဆင်ပြေနေတယ်ပေါ့လေ”

ဟုပြောခဲ့သော မင်းချမ်းမြေ့စကားကို ပြန်လည်ကြား

သောင်မိ၍ ငုလေးငုံပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ဖုန်းမျက်နှာပြင်ကို မင်းချမ်းမြေ့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ငုလေးငုံထံမှ ဖုန်းဖြစ်နေတာမို့ သူခပ်ဖွဖွလေးပြုံးလိုက်ရင်းက ဖုန်းလက်ခံစကားပြောလိုက် သည်။

“ပြောငု”

သူ့အသံကြောင့် ငုလေးငုံထံမှ ရယ်သံလွင်လွင်လေးကို ကြားလိုက်ရသည်။

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ရယ်သံကြားသည်နှင့် သိလိုက်ပါပြီ။

သူ့အား ဘာနှိပ်စက်စရာပေါ်၍ ဆက်ခဲ့လေသည် မသိ။ ငုလေးငုံဆီကဖုန်းလာတိုင်း ခံစားနေကျဖြစ်သော ပျော်ရွှင် ခြင်းနှင့် စိတ်ရှုပ်ခြင်းကို ပူးတွဲခံစားလိုက်ရသည်။

“ဘာကိစ္စပေါ်လာပြန်ပြီလဲ ငု”

“ဟာ . . . ဘာသံနဲ့မေးနေတာလဲ . . . စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ အသံကြီးမှန်းသိသာလိုက်တာ . . . ငုကို ဒီအသံနဲ့လာမထူးနဲ့ . . . ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“ဟာ ငု . . . ဖုန်းမချနဲ့လေ . . . နင်ပြောစရာရှိလို့ ဆက် တာမဟုတ်လား ငုရဲ့ . . . နင်ပြောစရာရှိတာ ပြောလေ”

ဖုန်းချမယ်ဆိုတာတော့ အကြောက်သား။

“အဲသလို ကြည်ကြည်သာသာအသံနဲ့ပြောမှပေါ့ ကောင်စုတ်ရဲ့ . . . ဟဲ့ ငါအလုပ်ရသွားပြီ”

“တကယ် . . . တကယ်လား ငုရဲ့”

“ငါက နင့်ကိုလိမ်ပါ့မလား ချမ်းရာ . . . အဲ မေးရဦး မယ် . . . ငါအလုပ်ရတာ နင်ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်”

ငုလေးငုံအသံမှာ ဝမ်းသာမှုကြောင့် တက်ကြွမြူးတူး နေသည်။

“ငါ့ဆီမှာသာလုပ်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဝမ်း အသာဆုံးလူဟာ ငါပဲဖြစ်လိမ့်မယ် ငုလေးငုံ”

ကျေနပ်သံ၊ လှောင်ရယ်သံများခိုတွဲနေသော ရယ်သံ တိုကြားရပြန်သည်။

“ရယ်ပါ . . . ရယ်နိုင်တဲ့သူဆိုတော့ အားပါးတရရယ် လိုက်ပေါ့ ဟုတ်လား”

အားငယ်ရိပ်ပါသောအသံကြောင့် ငုလေးငုံအရယ်ရပ် သွားသည်။

“ချမ်း”

“ပြော”

“နင့်ဆီမှာအလုပ်မလုပ်ဖြစ်လို့ ငုကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ နော်”

“နင့်ကိုငါ ဘယ်နှခါစိတ်ဆိုးဖူးလို့လဲ ငုလေးငုံ”

“စိတ်မဆိုးပေမယ့် ကျေတော့မကျေနပ်ဘူးမဟုတ်လား . . . ဟေ့ ချမ်း . . . ဖြေလေ”

“အင်း”

လေးတွဲတွဲအဖြေကြောင့် ငုလေးငုံရွှင်မြူးစွာရယ်လိုက် မိသည်။

“ချမ်းရယ် . . . နင်ဟာလေ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့သူငယ်

ချင်း သိလား”

သည်အပြောလေးနဲ့တင် မင်းချမ်းမြေ့ကျေနပ်ရပါသည်။

“ချမ်း”

ခွဲနဲ့တော့မည့်အသံမှန်း မင်းချမ်းမြေ့ အတပ်သိလိုက်ပြီ။

“နင့်ကိုပြောရမှာတော့ အားနာပါတယ် ချမ်းရယ်... ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာအကူအညီတောင်းစရာဆိုလို့ နင့်တစ်ယောက်တည်းရှိတာမဟုတ်လား”

“အေးပါဟာ ငါသိပါတယ်... စကားပုလ္လင်ခံမနေပါနဲ့... ပြောစရာရှိတာ တည့်တည့်ပြော”

“အဟဲ့... ဒါဆို နင်အခုငါ့လာခေါ်”

“အဲ”

ပြောမှပြောတော့လည်း တည့်တည့်မှ တကယ့်တည့်တည့်။

“ငါ”

“ဘာလဲ... မအားဘူးပြောမလို့လား ချမ်း... ရတယ်လေ... နင်မအားရင်လည်း...”

“နင်သာ အသင့်ပြင်ထား ငု... ငါ ခုချက်ချင်းလာခဲ့မယ်”

“နင်သိပ်လိမ္မာတယ် ချမ်း”

“နင့်အတွက်ပဲလေ ငုရဲ့”

ထိုစကားပြောအပြီးတွင် မင်းချမ်းမြေ့၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကြည်နူးရိပ်များကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မင်းချမ်းမြေ့ဆိုသည့်သူသည် ငုလေးငုံနှင့်ပတ်သက်လျှင် အစဉ်အမြဲအလျော့ပေးစမြဲ။ ငုလေးငုံသာ သူ့အတွက် အရေးပါသည်ဟုသတ်မှတ်ထားသည်။

ငုလေးငုံနှင့်သူသည် သွေးသားတော်စပ်သောဆွေမျိုးများမဟုတ်။ မောင်နှမလည်းမဟုတ်။ သူ၏ကျေးဇူးရှင်လည်းမဟုတ်။

ဒါတောင်မှ သူသည် ငုလေးငုံစိတ်ဆိုးမှာ၊ စိတ်ခုမှာ အလွန်ကြောက်သည်။ ငုလေးငုံသည် သူ့စိတ်အားကျေနပ်ခြင်းနှင့် စိတ်ညစ်ခြင်းတို့အား တစ်ပြိုင်တည်းပေးနိုင်စွမ်းရှိသောမိန်းမ။

တစ်ခါတလေတွင် သူမနှင့်ငါ ဘာမှမှမဆိုင်တာ၊ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျော့စရာမလိုဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မာနထားမိသော်လည်း ငုလေးငုံစကားတစ်ခွန်းအောက်တွင် ထိုမာနတို့သည် အရည်ပျော်ကုန်ရသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မေးမိတော့လည်း သူမအားဖွင့်ပြောဖို့မဝံ့သောအဖြေတစ်ခုက တိကျစွာထွက်ပေါ်နေသည်။

“ငုရယ်”

ငုလေးငုံနာမည်လေးကို တီးတိုးရေရွတ်မိချိန်တွင် မင်းချမ်းမြေ့ကားလေးသည် ငုလေးငုံ၏အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်ခဲ့ပြီ။

“ချမ်း”

သူ့ကားကိုမြင်သည်နှင့် ငုလေးငုံပြေးထွက်လာသည်။
ရေခဲသားအပြာနုရောင်လေးအား မြန်မာရင်စေ့လက်
ရှည်လေးချုပ်ဝတ်ထားပြီး အပြာရင့်ပေါ်တွင် အနက်ရောင်ချိတ်
ဆင်များ မပီမသပေါ်လွင်နေသောလုံချည်လေးဖြင့် တွဲဖက်
ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ကျောလယ်ခန့်ရှိသော ဆံပင်ရှည်အား ကလစ်လှလှ
ဖြင့် ခပ်မြင့်မြင့်လေးစည်းနှောင်ထားသည်။

ကြီးရှည်တပ် စလင်းဘတ်အိတ်ရုံလေးကို ပခုံးတွင်
လွယ်ထားပြီး လက်ထဲတွင်တော့ အဝါရောင်ဖိုင်တွဲလေးကို
ပိုက်ထားသည်။

စီးထားသောဖိနပ်လေးက ရှားစီးရောင်ကတ္တီပါခုံထူ
ဖိနပ်လေး။

“သွားမယ်လေ. . လူကို မမြင်ဖူးတာကျနေတာပဲ. . .
ကြည့်နေလိုက်တာ”

ငုလေးငုံစကားကြောင့် မင်းချမ်းမြေ့ရယ်လိုက်သည်။

“နင် သိပ်လှနေပါလား ငုလေးငုံ”

“နင်က အခုမှသိတာလား”

“သိပါတယ်ဟာ. . . ဒီနေ့မှ ပိုလှနေသလားလို့”

ငုလေးငုံ ခပ်ဖွဖွရယ်သည်။

“နင် စိတ်ထင်လို့နေမှာပါ ချမ်းရဲ့. . . ကဲ ကဲ. . ကား

ထွက်တော့”

“ကောင်းပါ့ဗျာ”

ငုလေးငုံအိမ်ရှေ့မှ ကားလေးလိုမို့ထွက်လာသည်။

“ချမ်း. . . ဟိုမှာ အန်တီကြည့်နေတယ်”

မင်းချမ်းမြေ့တို့အိမ်မှအဖြတ်တွင် မင်းချမ်းမြေ့၏မိခင်
ဒေါ်သီတာက သူတို့နှစ်ယောက်အား ပြုံးပြနှုတ်ဆက်သည်။

ငုလေးငုံလည်း ပြန်လည်လက်ပြခဲ့သည်။

“ချမ်း. . . နင့်ကို ငါအမြဲတမ်းခေါ်နှိပ်စက်နေတာ
အန်တီကြိုက်ပါ့မလား မသိဘူးနော်”

စိုးရိမ်ပူပန်သောမျက်နှာလေးဖြင့် ပြောလာသော
ငုလေးငုံကိုကြည့်ပြီး မင်းချမ်းမြေ့အားပါးတရရယ်သည်။

အတန်ကြာအားရအောင်ရယ်ပြီးမှ

“မိငု. . . နင်ဟာလေ. . . ပုစရာမရှိ ကြံဖန်ပူတတ်တယ်
. . . ငါ့ကို နင်ဘယ်လောက်ပဲနှိပ်စက် နှိပ်စက်. . . မေမေက

နှင်မှနှင်ပဲ သိလား”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ဟ”

“ဒါကြောင့် အန်တီကိုချစ်ရတာ ချမ်းရဲ့”

“ငါ့ရော”

ကားမောင်းရင်း လှမ်းမေးသည်။

“နင့်ကို”

“အင်း”

“နင့်ကိုလည်း ချစ်တာပဲ. . . နင်က ငါ့သူငယ်ချင်းပဲ

ဟာ”

ငုလေးငုံအဖြေကြောင့် မင်းချမ်းမြေ့တိုးသက်စွာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ခိုးချမိသည်။

ကားလေးသည် ငုလေးငုံအလုပ်လျှောက်ထားရာနေရာသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီ။

“ငု . . ငါ ကားပေါ်မှာပဲစောင့်နေတော့မယ်ဟာ”

“နှင့်သဘောပဲ”

မြူးကြွသောဒေါင်းမလေးအသွင်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားသော ငုလေးငုံ၏ကျောပြင်ကိုငေးကြည့်ရင်း မင်းချမ်းမြေ့ကျန်ခဲ့သည်။

အဆောက်အဦထဲဝင်လိုက်သည်နှင့်

“မငုလေးငုံဆိုတာနော်”

ကောင်လေးတစ်ယောက်က တရိုတသေပုံစံဖြင့် လာမေးနေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်နောက်လိုက်ခဲ့ပါ အစ်မ”

ကောင်လေးနောက်မှ ငုလေးငုံလိုက်ခဲ့သည်။

“ခုတစ်ခါတွင်တော့ ဧည့်ခန်းနေရာသည် လူရှင်းနေသည်။

“လာ အစ်မ . . . ဝင်ပါ”

ရုံးခန်းတံခါးကို ကောင်လေးဆွဲဖွင့်ပေးသည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

ရုံးခန်းထဲဝင်လိုက်သည်။

“ဟာ”

ရုံးခန်းထဲဝင်ချင်း ထွက်ပေါ်လာသော အာမေဍိတ်သံတစ်သံကြောင့် အသံရှင်ကိုရှာလိုက်မိသည်။

နိုင်လတ်နှင့် ခါတိုရိုရှိသည့်အနက် ခါတိုရိုထဲက အသံထွက်လာခြင်းပါ။ ခါတိုရိုသည် ငုလေးငုံ၏ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့် သူမ၏အလှအား တအံ့တဩလေးကြည့်နေသည်။

အံ့ဩခြင်းဖြင့်ငေးမောနေသော ခါတိုရိုကြောင့် ငုလေးငုံမှာ ထိုင်ရမလို၊ ဆက်ပဲရပ်ရမလိုနှင့် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေရှာသည်။

ငုလေးငုံအဖြစ်ကို နိုင်လတ်ရိပ်မိသွားသည်။

“မငုလေးငုံ ထိုင်ပါ . . ထိုင်ပါ . . . ကျွန်တော်တို့ ငုလေးငုံကိုစောင့်နေကြတာ”

ခါတိုရိုစားပွဲရှေ့ရှိခုံအား ဆွဲထုတ်ပြီး ငုလေးငုံအား ထိုင်စေသည်။

“ကျေးဇူးပဲနော် ကိုနိုင်လတ်”

နိုင်လတ်အားကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး ခါတိုရိုရှေ့ရှိခုံတွင် ခပ်ကျော့ကျော့လေးဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မစ္စတာခါတိုရို . . ကျွန်မငုလေးငုံ ရောက်ပါပြီ”

စူးစိုက်ကြည့်နေသောအကြည့်ကြောင့် အနေခက်စွာ ပြောလိုက်ခြင်းပါ။ ငုလေးငုံအသံကြားမှ ခါတိုရိုသတိဝင်လာတန်တူသည်။

“မငလေးငုံး သိပ်လှတယ်”

ခါတိုရိုစကားကြောင့် ငလေးငုံးပြုံးလိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်း နိုင်လတ်ဘက်လှည့်ပြီး

“ကိုနိုင်လတ်. . မစ္စတာခါတိုရိုကို မြန်မာစကားတော်တော်သင်ပေးထားတာပဲ. . . လှတယ်တောင်ပြောတတ်တယ်”

“အဟဲ”

ငလေးငုံးစကားကြောင့် ခါတိုရို့ထံက ရယ်သံထွက်လာသည်။

“ငလေးငုံးရဲ့ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို မစ္စတာခါတိုရိုက သဘောကျလို့ကြည့်နေတာပါ မငလေးငုံး”

ငလေးငုံးတစ်မျိုးထင်မည်စိုး၍ နိုင်လတ်ထံက ခါတိုရိုအတွက် ကာကွယ်သည့်စကားထွက်ပေါ်လာသည်။

“ရပါတယ် ကိုနိုင်လတ်. . . မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကို စိတ်ဝင်စားတဲ့နိုင်ငံခြားသားတွေရဲ့သဘောသဘာဝကို ကျွန်မနားလည်ပါတယ်”

သွက်လက်ယဉ်ကျေးစွာပြောလာသော ငလေးငုံးအား ခါတိုရိုနှင့် နိုင်လတ်တို့သဘောကျစွာကြည့်မိကြသည်။

“ကဲ ငလေးငုံး. . . ကျွန်တော်တို့အလုပ်ကိစ္စ ဆွေးနွေးကြရအောင်”

နိုင်လတ်ထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“မငလေးငုံး ဘာတွေလေ့လာခဲ့လဲ”

ခါတိုရို့၏မြန်မာသံကို ကြားရပြန်သည်။

ငလေးငုံးပြုံးရင်း ဖိုင်တွဲလေးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ သူမဇရာလားခဲသမ္မုများအား သွက်လက်စွာရှင်းပြလိုက်သည်။

“ငလေးငုံး အတော်လေ့လာခဲ့တာပဲ”

နိုင်လတ်ထံမှ မှတ်ချက်ချသံထွက်လာသည်။

“ကျွန်မအကျင့်က ဒီလိုပဲ. . . ကျွန်မစိတ်ဝင်စားတဲ့ အရာဆိုရင် ရေမြေဆုံးထိလေ့လာတတ်တယ်လေ”

ခါတိုရို့မျက်နှာပေါ်တွင် ကျေနပ်ပြုံးတို့ပေါ်လွင်နေသည်။ ခါတိုရို့ ထိုင်နေရာမှထရပ်လိုက်သည်။ ခါတိုရို့ရပ်သည်နှင့် နိုင်လတ်လည်း ထရပ်လိုက်သည်။

“ငလေးငုံး. . . ကလပ်ပြင်ဆင်ပုံကို သွားကြည့်ရအောင်”

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး နိုင်လတ်တို့အနောက်မှ ငလေးငုံးလိုက်ခဲ့သည်။

တောက်ပြောင်လှပသော ကျွန်းတံခါးရှေ့အရောက်တွင် ခါတိုရိုနှင့်နိုင်လတ်တို့ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားသည်။

“ညွန့်စိန်”

နိုင်လတ်ခေါ်သံကြောင့် ညွန့်စိန်ဆိုသည့်လူရောက်လာသည်။ ခါတိုရိုက သော့တစ်ချောင်းပေးလိုက်သည်။

ညွန့်စိန်သည် ခါတိုရို့ထံမှသော့ဖြင့် ကျွန်းတံခါးအား ဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် နိုင်လတ်သည် ခန်းမထဲဝင်လိုက်ပြီး မီးများကိုဖွင့်လိုက်သည်။

“ငုလေးငုံး.. လာ”

ခါတိုရိုနောက်မှ ငုလေးငုံလိုက်ခဲ့သည်။

လင်းထိန်နေသောမီးရောင်အောက်ရှိ ကပွဲခန်းမကြီးကို ငုလေးငုံလှည့်ပတ်ကြည့်ရှုမိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ငုလေးငုံး.. အပြင်အဆင်တွေ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိလဲ”

ခါတိုရိုအကြည့်အား နိုင်လတ်ကနားလည်သည့်အလား ငုလေးငုံအားမေးလာသည်။

ထိုင်ခုံအထားအသိုများမှာ ရိုးစင်းလွန်းလှသည်ဟု ငုလေးငုံထင်မိသည်။ ခါတိုရို၏ဂျပန်စကားသံကို ကြားရပြန်သည်။

“ခါတိုရိုကပြောနေတယ်.. ငုလေးငုံအမြင်ကို ရဲ့ရဲ့သာပြောတဲ့.. ဘာမှအားမနာနဲ့တဲ့”

ခါတိုရိုစကားကြောင့် ငုလေးငုံအံ့ဩရသည်။

လက်အောက်ရှိ အလုပ်သမားတစ်ယောက်အား အရေးတယူမေးမြန်းနေသည်။ အကြံဉာဏ်တောင်းခံနေသည်။

“ပြောပါ ငုလေးငုံး”

ငုံးဆိုသည့်အသံကြားတိုင်း ငုလေးငုံစိတ်ညစ်ရသည်။ ဒါကို နိုင်လတ်ရိပ်မိသည်။ ခါတိုရိုအား ဂျပန်လိုပြောလိုက်သည်။

ခါတိုရိုလည်း နိုင်လတ်အား ဂျပန်လိုပြန်ပြောသည်။

နိုင်လတ်ခေါင်းညိတ်ပြီး ငုလေးငုံးဘက်လှည့်လာသည်။

“ငုလေးငုံး.. မစွတာခါတိုရိုက သူ ငုလေးငုံနာမည်ခေါ်

ရတာ အဆင်မပြေဖြစ်တာ ခွင့်လွှတ်ပါတဲ့.. အဲဒါ နောက်မှမှားရအောင် ငုလေးလို့ခေါ်ရင်ရမလားတဲ့”

“ရပါတယ်”

ခါတိုရိုမျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားသည်။

“ငုလေး.. အမြင်လေး.. .”

“ဟုတ်ကဲ့.. စားပွဲဝိုင်းတွေထားတာ သိပ်ရိုးမနေဘူးလားလို့”

ခါတိုရိုနားလည်နိုင်စေရန် သူ့မျက်နှာအား စူးစိုက်ကြည့်ပြီး စကားကိုတစ်လုံးချင်း ပီသစွာပြောလိုက်သည်။ စကားတစ်ခွန်းချင်းပြောတော့ ခါတိုရိုနားလည်သည်။

“အင်း.. ထင်တော့ထင်တယ်.. ငုလေးက ဘယ်လိုဗြိုက်လဲ”

သူမအမြင်ကို ငုလေးငုံပြောပြလိုက်သည်။

သူမအကြံပြုချက်အား နိုင်လတ်ရော၊ ခါတိုရိုပါ သဘောကျသွားကြသည်။

“ငုလေးပြောတဲ့အတိုင်း ထားမယ်.. လာ လိုက်ခဲ့”

ခါတိုရိုနောက်မှ ဆက်လိုက်ခဲ့ကြသည်။

“နေခဲ့”

နေခဲ့ဆိုသည့်နေရာတွင် နေခဲ့သည်။

ခါတိုရိုသည် ဒီဂျေခန်းထဲဝင်သွားသည်။ ဒုစွကိုမီးများ ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ပြုံးပြက်သောမီးရောင်သည် ကပွဲကွက်လပ်ပေါ်တွင် လှပစွာလှုပ်ရှားနေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ”

“ကောင်းတယ်... မီးအတော်ကောင်းတယ်”

ခန်းမတစ်ခုလုံးရှိ မီးများကိုမှိတ်ပြီး ဒဗ္ဗကိုမီးစလိုက် များဖွင့်တာမို့ အမှောင်ထဲတွင် မီးရောင်သည် လှချင်တိုင်းလှနေသည်။

ကလပ်တွင်းလှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီး ရုံးခန်းတွင်း ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ရုံးခန်းထဲတွင် ဆက်လက်ဆွေးနွေးကြသည်။

ကလပ်အဆင်အပြင်များမှာ ဝါရင့်ပညာရှင်များနှင့် တိုင်ပင်ပြင်ဆင်ထားတာမို့ ထပ်ပြင်စရာသိပ်မလိုတော့။

ရုံးခန်းထဲဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်နှင့် စားစရာများက စားပွဲပေါ်ရောက်လာသည်။

“စားလိုက်ပါ ငုလေး”

ခါတိုရီမှာ မြန်မာစကားပြောနိုင်သော်လည်း သူ့စကားမှာ သူတစ်ပါးနားလည်ရုံသာ။ မြန်မာဆန်သော ယဉ်ကျေးခြင်းတို့ ပါမနေ။ ပြတ်တောက်လှသည်။ ပြောတတ်သလိုပြောသော်လည်း အမူအရာကတော့ ယဉ်ကျေးခြင်းကိုဖော်ပြနေသည်။

ကိုယ်နေဟန်ထားမှာ ကြမ်းတမ်းခြင်းမရှိ။

မျက်နှာထားသည်လည်း မာထန်ခြင်း၊ ပြိတီခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ ချိုသာခြင်းနှင့် တည်ကြည်ခြင်းသာ တစ်လှည့်စိဖြစ်ပေါ်နေသည်။

“စား ငုလေး”

ကော်ဖီခွက်ကို ငုလေးငုံဘက်တွန်းပေးသည်။ ကော်ဖီ

ခွက်ကိုဆွဲယူရင်း ကားပေါ်ထိုင်နေသော မင်းချမ်းမြေ့ကိုသတိရလိုက်မိသည်။ သူတော်တော်ပျင်းရှုတော့မည်။ ကော်ဖီကို တစ်ဝက်ထိ တစ်ခါတည်းမော့ချလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ပြန်ထားလိုက်သည်။

ခါးကို မတ်လိုက်သည်။

ငုလေးငုံအမူအရာကို ခါတိုရီသိလိုက်သည်။

“ငုလေး.. နင်ပြန်ချင်ပြန်တော့... နင် အခုဝန်ထမ်း

ဖြစ်ပြီ... နေ့တိုင်းလာတော့... နိုင်လတ် ရှင်းပြလိုက်”

နိုင်လတ်ရှင်းပြချက်များကိုနားထောင်ပြီး ခါတိုရီနှင့် နိုင်လတ်ကိုနှုတ်ဆက်ကာ မင်းချမ်းမြေ့ထံထွက်ခဲ့တော့သည်။

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

“အန်တီ နေကောင်းလား”

“ကောင်းပါ သမီးရယ်. . ကောင်းပါ. . . ငါ့သမီးလည်း တစ်နေ့တခြား ပိုပိုလှလာလိုက်တာနော်”

ငုလေးငုံတစ်ကိုယ်လုံးအား ခြုံကြည့်ပြီး ပြုံးချိုစွာပြော လာသည်။ ငုလေးငုံ လှပစွာပြုံးလိုက်သည်။

“အဟင်း. . အန်တီလည်း သမီးအရွယ်ရှိတုန်းက သမီး ထက်ပိုလှမှာပါ. . . ခုတောင်ကြည့်ပါလား လှတုန်း. . . ဒါ ကြောင့် အန်ကယ်က မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဖြစ်နေ တာနေမှာပေါ့”

“သမီးကတော့ မှန်တာပြောတတ်တယ်ကွာ”

ငုလေးငုံအသံကြောင့် ဦးမင်းမောင်လည်း အခန်းတွင်း မှ ထွက်ခဲ့သည်။

“ငုပြောတာ မှန်တယ်. . . တွေ့တယ်မဟုတ်လား အန်တီ”

“မှန်ပါ ငုရယ်. . မှန်ပါ”

“အဲ. . ချမ်းရော”

“အလုပ်ကပြန်ရောက်ကတည်းက ပင်ပန်းတယ်ဆိုပြီး ဆက်အိပ်နေတယ် ငုရေ”

“အဲ”

“သမီးတွေ့ချင်ရင် သွားနှိုးလေ”

“အဟဲ. . သွားလိုက်မယ်နော်”

ဦးမင်းမောင်နှင့်ဒေါ်သီတာကို ပြုံးပြနုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး

အခန်း - ၅-

“ချမ်းရေ. . ချမ်း”

“ဟော. . ငုလေးပါလား. . . လာ သမီးလာ”

မင်းချမ်းမြေ့နာမည်အော်ခေါ်ပြီး ဝင်လာသော ငုလေး ငုံ့ကို ဒေါ်သီတာယူငှာစွာကြိုဆိုလိုက်သည်။

သူမမျက်စိအောက်မှာကြိုးပြင်းခဲ့သော သူမသူငယ်ချင်း ဇာသမီးဖြစ်သူ၊ သား၏သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်သူ ငုလေးငုံအား သမီးမရှိသော ဒေါ်သီတာတို့လင်မယားမှာ သားနှင့်ထပ်တူ ချစ်ကြသည်။

ငုလေးငုံက ချစ်လည်းချစ်ချင်စရာ။ ငုလေးငုံမှာ လူကြီးများချစ်အောင် နေထိုင်တတ်သည်။ ခွဲနွဲ့စွာပြောဆိုတတ် သည်။

သူမ၏အမူအရာများမှာ ပြင်ပတွင် သွက်လက်နေ သော်လည်း လူကြီးများရှေ့တွင်တော့ ကျိုးနွံသောအမူအရာ နှင့်မို့ သူမအားချစ်ကြသည်မှာ မဆန်း။

မင်းချမ်းမြေ့အိပ်ခန်းရှိရာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့သည်။
 အခန်းတံခါးလက်ကိုင်လေးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်နှင့်
 အသင့်ပွင့်သွားသည်။
 တံခါးလေးကို ညင်သာစွာတွန်းဖွင့်ပြီး အခန်းတွင်းသို့
 ခြေဖော့ကာဝင်ခဲ့သည်။
 မင်းချမ်းမြေ့သည် မွေ့ယာထူထူပေါ်တွင် အိပ်ပျော်
 နေသည်။ ငှဲလေးငှဲတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး သူမခေါင်းမှဆံပင်
 တစ်ချောင်းကို ဆွဲနုတ်ကာ မင်းချမ်းမြေ့နှာခေါင်းအတွင်းသို့
 ကလိလိုက်သည်။

“ဟက်. . ဟက်ချိုး”

ဟက်ချိုးသံနှင့်အတူ မင်းချမ်းမြေ့မျက်လုံးတစ်စုံ ဖျတ်
ခနဲပွင့်လာသည်။

ငှဲလေးငှဲကိုမြင်သည်နှင့် ဝုန်းခနဲထထိုင်လိုက်သည်။

“ငှဲလေးငှဲ အရှုပ်မ”

“အံ့မယ်. . ငါ့များ အရှုပ်မတဲ့. . . ဒါဆို နင်နဲ့စကား
မပြောတော့ဘူး ပြန်မယ်”

ငှဲလေးငှဲ ထိုင်ရာမှဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်သည်။

“ဟာ ဟာ. . ငှဲရယ်. . . နင်ကလဲ စိတ်ချည်းပဲ. . . နင်
လုပ်လို့ ငါနိုးနေပြီပဲဟာ. . . နင်နဲ့ စကားပြောမှာပေါ့ဟ”

ငှဲလေးငှဲလက်ကိုဖမ်းဆွဲထားပြီး ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်
စေသည်။

“လူကို ရိုရိုသေသေဆက်ဆံပါ”

ဟုပြောပြီး မင်းချမ်းမြေ့ခုတင် အစွန်းတွင်
တင်ပါးလွဲကာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ချမ်း. . နင် ဝလာသလိုပဲ”

အနည်းငယ်ချောင်ကျနေသော မင်းချမ်းမြေ့မျက်နှာ
ကိုကြည့်ပြီး တမင်ပြောလိုက်ခြင်ပါ။

“ငါ့ကို တော်တော်ဂရုစိုက်ရှာတယ်နော်. . . စိတ်ဓာတ်
သိရတာပေါ့”

“ချမ်းရယ်. . . နင့်ကို တမင်နောက်တာပါဟာ”

“နင်ကတော့ တစ်နေ့တခြားပိုလှလာနေသလိုပဲ”

“ဟဲ ဟဲ”

ငှဲလေးငှဲ ပြုံးနေသည်။

“ဒါနဲ့ နင့်အလုပ်ကအဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေတယ်ဟ”

“ထင်သားပဲ. . . နင်အဆင်ပြေနေလို့ ငါ့ကိုမေ့နေတယ်
ဆိုတာ”

“ဟာ. . ဒီလိုသဘောမျိုးမဟုတ်ရပါဘူး ချမ်းရယ်. . .
တကယ်ပါ ငါ့ကိုတစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့. . . ငါ့အလုပ်သွားတိုင်း

နင့်ကို အမြဲခေါ်နေရရင် နင်အလုပ်ပျက်မှာစိုးလို့ပါ ချမ်းရယ်”
မင်းချမ်းမြေ့မျက်နှာ ဝင်းပသွားသည်။

“ငှဲ”

“ဘာလဲ”

“နင်တောင် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နေပြီ”

နော်”

ငုလေးငုံမျက်နှာလေးကိုစူးစိုက်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။
ငုလေးငုံ ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“ချမ်းရယ်. . ငါက နင့်လိုကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းလုပ်နိုင်တဲ့ သူမဟုတ်ပါဘူး. . . သူများလက်အောက်မှာ လုပ်ရတာပါ”

“နင်ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းလို့ချင်ရင် ငါ့ဆီကတစ်ခုယူလိုက် ပေါ့”

မင်းချမ်းမြေ့၏စေတနာပါသောစကားကြောင့် ငုလေး ငုံကြည်နူးစွာပြုံးမိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ချမ်းရယ်. . . နင့်အလုပ် နင့် ဘာသာပဲလုပ်တော့”

“ငု”

“ပြော”

“မနက်ဖြန် ငါ့မွေးနေ့မှန်း နင်သတိရရဲ့လား”

“သတိရလို့ နင့်ဆီလာတာပေါ့ ကောင်စုတ်ရဲ့. . . မနက်ဖြန် ငါအလုပ်မသွားဘူး. . . ဒီနေ့ အပြီးခွင့်တိုင်ခဲ့တယ်”

“ဒါဆို”

“နင်နဲ့ငါလျှောက်လည်ကြမယ်”

ငုလေးငုံစကားအဆုံးတွင် မင်းချမ်းမြေ့မျက်နှာတစ်ခု လုံး အပြုံးပွင့်တို့ ဖုံးလွှမ်းသွားရသည်။

“ငုရယ်”

ငုလေးငုံလက်ကလေးကို ဆတ်ခနဲဆွဲကိုင်လိုက်မိသည်။

ငုလေးငုံမှာ သူမလက်ကိုဆွဲမယူသေးဘဲ မင်းချမ်းမြေ့အား ပြုံးစေအမူအရာဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။

မင်းချမ်းမြေ့၏မျက်ဝန်းမှာ နူးညံ့ကြင်နာခြင်းတို့ ပျော်ဝင်စီးဆင်းနေသည်။

“ကောင်စုတ်. . ငါ့လက်ကို ညာတာပါတေးနဲ့ကိုင်နေတယ်”

လက်ကလေးကို ပြန်လည်ဆွဲယူလိုက်သည်။ ရယ်ဟဟ ငုံ့စံဖြင့်ပြောတာမို့ နှစ်ဦးသားရှိန်ခြင်း၊ ရှက်ခြင်း မရှိကြ။

“ကဲ. . နင်ပင်ပန်းနေပြီဆိုတော့ ဆက်အိပ်ပေတော့” ငုလေးငုံ ထီရပ်လိုက်သည်။

“ငါ အိပ်ပျော်မယ်လို့ နင်ထင်လို့လား” ပြုံးစေအမူအရာဖြင့် ြောလာတဲ့ မင်းချမ်းမြေ့အား ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး

“ဒါ ငါနဲ့ဆိုင်တဲ့အပိုင်းမှ မဟုတ်တာ. . . နင့်ဘာသာ အိပ်မရရင် အိပ်ဆေးသောက်အိပ်ပေတော့. . . ငါသွားပြီ”

ပြောပြီးပြီးချင်း အခန်းထဲမှ လှစ်ခနဲထွက်သွားတော့သည်။ ငုလေးငုံ ထွက်သွားသောအခန်းဝကို ငေးကြည့်ရင်း

ကြည်နူးစွာပြုံးမိပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်လှဲချလိုက်သည်။ စောစောက အိပ်ချင်နေသောစိတ်တို့သည်လည်း ဘယ်

ပျောက်ကုန်သည်မသိ။ ပင်ပန်းစိတ်တို့သည်လည်း ငုလေးငုံမျက်နှာကိုမြင်

သည်နှင့် ပျောက်ပျက်ကုန်ရသည်။ ကြည်နူးစိတ်သည် လရောင်

နှင်းသီရိကျက်သရေ

ထိသော ကုမုဒြာပန်းနွယ် ညင်သာစွာဖြစ်ပေါ်နေရသည်။

“ငုရယ်”

ငယ်ကတည်းကဖြစ်တည်ခဲ့သော သံယောဇဉ်သည် တစ်နေ့တခြား ပိုမိုခိုင်မြဲခဲ့ပြီ။

သံယောဇဉ်သည် ပျောက်ပျက်မသွားဘဲ သူငယ်ချင်း အဖြစ်မှတစ်ဆင့်တက်ချင်နေသည်ဆိုတာကိုတော့ မင်းချမ်းမြေ့ တစ်ယောက်သာသိနေသည်ပဲ။

အခန်း -၆-

အဖြူခံပေါ်တွင် လှပသောပန်းနွယ်ခက်နှင့် အနက် ရောင်စောင်းချိတ်များ လှပသေသပ်စွာပါဝင်နေသော ချိတ်ဝမ်း ဆက်ကို မြန်မာဆန်ဆန်ချုပ်ဝတ်ထားသော ငုလေးငုံမှာ အဖြူ ရောင်မင်းသမီးလေးတစ်ပါးနွယ် လှပနေသည်။

ကတ္တီပါခုံထူဖိနပ်လေးကိုမစီးဘဲ အဖြူရောင်ကြိုးသိုင်း ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်လေးစီးထားသဖြင့် ကိုယ်နေဟန်ထားမှာ ကြွရွ လှပလွန်းနေသည်။

ဖြူစင်စွာလှပနေသော ငုလေးငုံကိုငေးကြည့်ရင်း မင်း ချမ်းမြေ့ရင်တွေ တငြိမ်ငြိမ်လှုပ်ရှားနေရသည်။

ငုလေးငုံသည် ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး သူ့ဘေးတွင်ဝင်ထိုင် လိုက်သည်အထိ ငုလေးငုံထံမှအကြည့်ကို သူ မလွှဲဖယ်မိသေး။

“ဟ ဆရာကြီး... ကြည့်လှချည်လား... လှတယ်လို့ မြှောက်မပြောနဲ့... ငါ ဘာမှကျွေးမှာမဟုတ်ဘူး... နင်ကျွေး တာ တဝစားမှာ”

ပြုံးလဲ့လဲ့အမူအရာသည် ရင်ခုန်သံအား ပိုမိုကျယ်လောင်စေသည်။

“ဟာ.. ဘာမှလည်းပြန်မပြောပါလား.. နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ သူမအားစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ငုလေးငုံရယ်ပြီးပြောမိသည်။

“နင် အရမ်းလှတယ်”

“ဘာမှဝယ်မကျွေးဘူးနော်”

“အေးပါဟာ.. ငါ့ဆီကပဲ စားချင်သလောက်စားစမ်းပါ.. နင့်အတွက်ဆို ငါမတွန့်တိုပါဘူး”

မင်းချမ်းမြေ့စကားကြောင့် ငုလေးငုံကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ့ကို လာတွန့်တိုလို့ ဘယ်ရပါမလဲ.. နင်က ငါ့ရဲ့အရေးပါဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပဲဟာ.. ဟုတ်တယ်ဟုတ်”

မင်းချမ်းမြေ့ ကျေနပ်စွာခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကဲ ကားထွက်တော့လေ အစုတ်ပလုတ်ရဲ့.. ကားမထွက်သေးလို့ မေမေတောင်ကြည့်နေပြီ”

“အေး အေး”

ငုလေးငုံပြောမှပင် ကားထွက်ဖို့သတိရမိသည်။

ကားလေးသည် ငုလေးငုံတို့အိမ်ရှေ့မှ ညင်သာစွာထွက်လာသည်။

ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီ။

ငုလေးငုံနှင့် မင်းချမ်းမြေ့တို့မှာ ဘုရားရှိခိုး၊ ပန်း၊ အမွှေးနံသာ၊ ဆီမီးတိုင်များ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီး ဘုရားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

“ကဲ မရွှေ့ချော.. ဘယ်မှာစားတော်ခေါ်မလဲ.. အမိနဲ့ရှိပါခင်ဗျာ”

မင်းချမ်းမြေ့စကားကြောင့် ငုလေးငုံလှပစွာပြုံးလိုက်သည်။

အပြုံးပွင့်ပေါ်တွင် ကျေနပ်မှုများစီးမျောနေသည်။

“အင်း.. ဘယ်မှာစားရမလဲ”

“စဉ်းစား.. စဉ်းစား”

ကားကို ခပ်မှန်မှန်မောင်းခဲ့သည်။

“အင်း.. ဘာစားရင် ကောင်းမလဲ”

“အမယ်လေး.. စဉ်းစားလို့မရတော့ဘူးလား ယ”

“ဟဲ့.. စဉ်းစားတယ်ဆိုတာ နင့်ဆီက စားချင်စိတ်ကြီးဗို့ အသည်းအသန်စဉ်းစားနေတာမဟုတ်ဘူး ကောင်စုတ်ရဲ့.. အမှတ်တရဖြစ်အောင် စဉ်းစားနေတာဟဲ့”

ငုလေးငုံစကားကြောင့် မနှစ်ကအဖြစ်ကိုစဉ်းစားမိပြီး မင်းချမ်းမြေ့ပြုံးမိသည်။

ငုလေးငုံအကျင့်သည် တစ်မျိုး။

မွေးနေ့မဟုတ်သည့်ကျန်နေ့များတွင်တော့ စားသောက်ဆိုင်ကြီးများတွင် လိုက်ကျွေးခိုင်းလေ့ရှိသည်။ မွေးနေ့တွင်တော့

ဆိုင်ကြီးတွေဘက်ခြေဦးမလှည့်။

မနှစ်ကဆိုရင် လမ်းဘေးဝက်သားတုတ်ထိုးကို အဝစားမည်ဆိုသဖြင့် မင်းချမ်းမြေ့ပါစားလိုက်ရသည်။

ကိုယ်တိုင်လှီး၊ တုတ်ထိုးပြီးစားရသည်မှာ ပျော်စရာတစ်မျိုးကောင်းနေသည်။ သူ့လှီးထားတဲ့တုတ်ထိုးကို ငှက်ငှက်ဆွဲလှစားလိုက်၊ ငှက်ငှက်လှီးထားတာကို သူကဆွဲလှစားလိုက်၊ ရန်ဖြစ်လိုက်ဖြင့် ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်မှာ ဆူညံနေသည်။

ဆိုင်ရှင်မှာလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး သဘောကျနေသည်။

ဘေးနားရှိအအေးဆိုင်တွင် အအေးနှစ်လုံး မှာသောက်ပြီး ဝက်သားတုတ်ထိုးများအား စိတ်ရှိလက်ရှိလှီးဖြတ် စားသောက်ရသည်မှာ လွတ်လပ်မှု၏အရသာပြည့်စုံစွာရရှိသောကြောင့် အလွန်ပျော်ဖို့ကောင်းသည်။

“နင် ဘာတွေ့ပြီးပြုံးနေတာလဲ ချမ်း”

ပြုံးနေသော မင်းချမ်းမြေ့ကိုကြည့်ပြီး ငှက်ငှက်မေးလာသည်။

“မနှစ်က ဝက်သားတုတ်ထိုးစားတာ သတိရမိလို့ပါကွာ”

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား... ငါ့လုပ်ရပ်က အမြဲတမ်း သတိတရဖြစ်စေတယ်ဆိုတာ သိပြီမဟုတ်လား”

“အေးပါကွာ သိပါပြီ... ခုရော ဘယ်လိုစတန့်ထွင်မယ်စိတ်ကူးလဲ... ဝက်သားတုတ်ထိုးပဲ သွားစားကြမလား”

ငှက်ငှက်ငှက်ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဒါဆို အမှတ်တရထပ်သွားမှာပေါ့ဟ... နေပါဦး ငါ့စဉ်းစားပါရစေဦး”

နဖူးအား လက်ညှိုးလေးဖြင့် ထိခတ်ဆော့ကစားရင်း ငှက်ငှက်စဉ်းစားသည်။

“စဉ်းစားမရလည်း စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ဝင်စားကြရအောင်ဟာ”

“နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထား... အင်း... ဟာ စဉ်းစားလို့ရပြီ”

“ဘာလဲ... ဘာလဲ”

“မေးမနေနဲ့... ဒဂုံတောင်ကို မောင်း”

“ဒဂုံတောင်”

ဒဂုံတောင်ဆိုသည့်စကားကြောင့် မင်းချမ်းမြေ့မျက်နှာနဲ့မဲ့သွားသည်။

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲကွာ... နေပူရပူနဲ့”

“မရှည်ပါနဲ့... ငါ့သွားခိုင်းတာသာ သွား... နင် ငါ့တို့ ဘယ်နှခါတားလို့ရဖူးလို့လဲ”

“အေးပါ... နိုင်လို့ရတိုင်း အမြဲနိုင်ပါ”

စူပုပ်ပုပ်မျက်နှာဖြင့် အလျှော့ပေးစကားပြောလာတဲ့ မင်းချမ်းမြေ့အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ငှက်ငှက်သဘောကျစွာစာရယ်မိသည်။

ဒဂုံမြို့နယ်ထဲ ခြေချလိုက်သည်နှင့် ပူပြင်းသောနေ၏

ရိုက်ခတ်မှု၊ ကတ္တရာလမ်း၏ရောင်ပြန်အပူပြန်မှု၊ ပူပြင်းသော နေရောင်အောက်တွင် လှုပ်ရှားနေသောလေပူများ၏ရိုက်ခတ်မှု သည် လူအားအနေကျပ်စေသည်။

“မှန်တင်လိုက် င”

ငလေးငုံကိုလှမ်းပြောရင်း သူ့ဘက်ရှိပြတင်းပေါက် မှန် တံခါးကိုတင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ချမ်း... မှန်မတင်နဲ့”

“မတင်လို့မဖြစ်ဘူး ဒီလောက်ပူတာ... အဲယားကွန်း ဖွင့်ရအောင်”

ငလေးငုံ အသံလွင်လွင်ဖြင့်ရယ်ရင်း ခေါင်းခါယမ်း သည်။ ရယ်ဟဟမျက်နှာထားကြောင့် ငလေးငုံ တမင်လုပ်ပြီမှန်း မင်းချမ်းမြေ့သိလိုက်သည်။

ပူပြင်းသောလေပူတစ်ခုက ငလေးငုံဘက်မှဝင်လာ သည်။ လေပူများက မင်းချမ်းမြေ့မျက်နှာကို ပူလောင်စွာ လာရောက်ထိခတ်သည်။

“င... မှန်တင်လိုက်ကွာ”

“အဟား... ငါ့ကို နင်ဘယ်နှခါအမိန့်ပေးလို့ရလို့လဲ ချမ်းရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်... နင့်အမိန့်ကိုပဲ ငါနားထောင်နေရ တာပါနော်”

မင်းချမ်းမြေ့စကားကြောင့် ငလေးငုံသဘောကျစွာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ခုလည်း ဆက်လက်နာခံလိုက်ပါဦး ... တင်ထားတဲ့မှန်ကို ပြန်ချလိုက်”

“ဟာ... င”

“ငါပြောနေတယ်”

ဖိဆန်ပြောမယ့်စကားများသည် ငလေးငုံ၏အကြည့် တစ်ချက်အောက်တွင် လွင့်စင်ကုန်သည်။

ငလေးငုံသဘောအတိုင်း တင်ထားသည့်မှန်အား ပြန် ချလိုက်ရသည်။ လေပူများသည် ပြတင်းပေါက်နှစ်ခုမှ အလုံး အရင်းဝင်ရောက်လာသည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်ထားသော သူ့ကို ကြည့်ပြီး ငလေးငုံသဘောကျစွာရယ်မောလိုက်သည်။

“သနားစရာတောင် ကောင်းနေပြီ... နင့်အိတ်ရော”

“နောက်မှာ”

နောက်ဘက်ခုံပေါ်တွင်တင်ထားသော လက်ကိုင်အိတ် တို့ဆွဲယူပြီးဖွင့်လိုက်သည်။ အိတ်တွင်းမှ မင်းချမ်းမြေ့၏နေကာ မျက်မှန်လေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး မင်းချမ်းမြေ့မျက်နှာပေါ်တွင် တပ်ပေးလိုက်သည်။

ငလေးငုံအပြုအမူကြောင့် မင်းချမ်းမြေ့မျက်နှာပြုံးသွား ရသည်။ သူတို့ကားလေးသည် ဧရာဝတီလမ်းမပေါ်တွင် ပြေး သွားနေသည်။

“၆-ရပ်ကွက်ဘက်မောင်း ချမ်း”

“ဟာ... အဲဒီဘက်က”

“မရှည်နဲ့”

အစွန်အဖျားကျသော၊ ဖုန်ထူသောနေရာမို့ မင်းချမ်းမြေ့မသွားချင်။ မသွားချင်လည်း မရ။ ငှလေးငုံစိတ်တိုင်းကျမောင်းပေးနေရသည်။

“ဖြည်းဖြည်းမောင်း”

ဖြည်းဖြည်းမောင်းဆိုသည့်အမိန့်ကျလာတာမို့ ငှလေးငုံစိတ်တိုင်းကျ ပုံမှန်မောင်းပေးလိုက်သည်။ ငှလေးငုံသည် ကားပြတင်းပေါက်မှ လမ်းဘေးဝဲယာရှိ ဈေးဆိုင်တန်းများကိုကြည့်နေသည်။

“ရပ် ရပ်တော့ ချမ်း... ရပ်တော့... အဲသည်ရှေ့က ဝါးတဲလေးမှာရပ်တော့”

ငှလေးငုံသဘောအတိုင်း ရပ်ပေးလိုက်သည်။ ငှလေးငုံကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

“ဆင်းလေ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သူပါ လိုက်ဆင်းရသည်။

“လာ”

“ဘယ်လဲ”

“ဒါ ထမင်းဆိုင်လေ... ထမင်းစားကြမယ်”

“အဲ”

မင်းချမ်းမြေ့ အကြီးအကျယ်စိတ်ညစ်သွားရသည်။ မြေသားခင်းပေါ်တွင်ဆောက်ထားသော ဓနိမိုး၊ ဝါးတဲလေးတို့ ကြည့်ပြီး နှာခေါင်းနဲ့လိုက်သည်။

“နှာခေါင်းက ဘာဖြစ်လို့ပွစိပွစိဖြစ်နေတာလဲ... လာ

မင်းပါ... ဒီဝါးတဲက အဲယားကွန်းတပ်အခန်းထက်တောင်နေလို့ကောင်းသေးတယ်... လာ”

မင်းချမ်းမြေ့လက်ကိုဆွဲပြီး ဝါးတဲလေးထဲသို့ ငှလေးငုံ ဦးဆောင်ဝင်လာသည်။

တဲ၏အရှေ့ဘက်မျက်နှာစာရှိ ခုံတန်းရှည်ပေါ်တွင် ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးများကို ကြီးစဉ်ငယ်လိုက်စီထားသည်။

အဲသည်အိုးတင်ခုံရှေ့တွင် ခုံရှည်တစ်လုံးရှိသည်။ ထိုခုံရှည်တွင် လူသုံးလေးယောက်ခန့်ထိုင်ပြီး ထမင်းစားနေသည်။

ဆိုင်ထဲတွင်တော့ ခခနာခနဲစားပွဲနှင့် တစ်လုံးနှင့် တစ်လုံးအမျိုးအစားမတူသောထိုင်ခုံများကို တွေ့ရသည်။ စားပွဲမှာ လေးလုံးခန့်ရှိသော်လည်း စားပွဲတစ်လုံးတွင်သာ လူတစ်ဦး ထမင်းစားနေသည်။

ငှလေးငုံသည် ဆိုင်၏အတွင်းဘက်အကျဆုံးစားပွဲတွင် နေရာဝင်ယူလိုက်သည်။

“လာ ချမ်း”

မင်းချမ်းမြေ့သည်လည်း ငှလေးငုံဘေးရှိ သစ်သားခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ လေးချောင်းထောက်ခုံမှာ တစ်ဖက်နိမ့်နေဟန်တူသည်။ မင်းချမ်းမြေ့ ထိုင်ချလိုက်သည်နှင့် သူ့ပစ်လှုပ်စိဖြစ်သွားရသည်။

လန့်သွားဟန်ပေါ်သွားသော မင်းချမ်းမြေ့ကိုကြည့်ပြီး ငှလေးငုံရယ်သည်။ မင်းချမ်းမြေ့မှာတော့ မရယ်အား။ လှုပ်စိစိ ခုံပေါ်တွင် မဝံ့မရဲထိုင်နေရသည်။

ဆိုင်အကူဖြစ်ဟန်တူသော ကောင်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

“ဘာဟင်းနဲ့စားမလဲခင်ဗျာ”

အဝတ်အစားအစုတ်ဝတ်ထားသော်လည်း ယဉ်ကျေးသော အမူအရာနှင့် စကားသံကြောင့် ငုလေးငုံသဘောကျသွားရသည်။

“ဘာဟင်းတွေရှိလဲ”

“ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ ဘဲဥ၊ အမဲသား၊ ငါး၊ ချဉ်ပေါင်နဲ့မျှစ်ကြော်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်၊ ငါးပိကြော်”

ကောင်လေးက ဆိုင်ရှိအစားအစာများကို ရွတ်ပြသည်။

“ဒါပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို ချမ်း ဘာစားမလဲ”

မင်းချမ်းမြေ့ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“နင်မှာချင်တာ မှာ”

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မင်းချမ်းမြေ့စားချင်စိတ်လုံးဝမရှိပါ။ သည်ဆိုင်နှင့်ဝေးရာသို့ ထပြေးချင်နေသည်။ ငုလေးငုံကြောင့်သာ...

“အင်း.. ဒါဆို ထမင်းနှစ်ပွဲရယ်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်တစ်ပွဲရယ်၊ ချဉ်ပေါင်နဲ့မျှစ်ကြော်တစ်ပွဲရယ်၊ ငါးပိကြော်ရယ်၊ ဘဲဥတစ်ပွဲရယ်၊ ကြက်သားတစ်ပွဲရယ် ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်လေးထွက်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ တို့စရာ၊ ငါးပိခွက်နှင့် အချဉ်ဟင်းခွက်ကိုလာချသည်။

“ဒါက..”

“အလကားပေးတာ အစ်မရဲ့... ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က သီးစုံချဉ်ရည်က ကောင်းမှကောင်း”

“အင်း.. ကောင်းမယ့်ပုံပါပဲ... အနံ့လေးက မွှေးလို့”

အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် မွှေးတေးတေးအနံ့ထွက်နေသော ချဉ်ရည်ဟင်းမှာစားချင်စရာ။ ငုလေးငုံမှာ ကောင်လေးနှင့်ပြုံးရွှင်စွာစကားပြောနေသော်လည်း မင်းချမ်းမြေ့မှာတော့ ဘယ်လိုစားရမလဲ။ စားလို့မှ ဝင်ပါ့မလားဟုတွေးမိပြီး ပြုံးနိုင်ရှာ။

“ခဏနော် အစ်မ”

ကောင်လေးထွက်သွားပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။ ထမင်းနှစ်ပန်းကန်အရင်ချပေးသည်။ ပြီးတော့ မှာသည့်ဟင်းများကို စုံစေ့စွာချပေးလိုက်သည်။

“အစ်မ လိုတာရှိရင်ပြောနော်”

“အေးကွယ် ကျေးဇူးပဲ”

ကောင်လေးက ငုလေးငုံတို့ခေါ်ရင် အသင့်ဖြစ်စေရန် ခက်စားပွဲတွင်ထိုင်နေသည်။

“ချမ်း စားလေ”

မင်းချမ်းမြေ့ရှေ့သို့ ထမင်းပန်းကန်ကို တွန်းပေးလိုက်သည်။

“ဟို”

ငုလေးငုံပြုံးသည်။

“ငွန်းနဲ့ခက်ရင်းနဲ့ စားမနေပါနဲ့တော့... ရှုပ်တယ်... တစ်ခါတလေ လက်နဲ့စားကြည့်ပေါ့ ဟုတ်လား... ရော့ လက်ဆေးလေ”

စိတ်ညစ်ခြင်းများစွာကို ရင်မှာသို့ဝှက်ထားရင်း လက်ဆေးလေ့ထဲ လက်နှစ်ဆေးလိုက်သည်။

“ကဲ စားတော့”

စားချင်စိတ်မရှိသော်လည်း မနက်ကတည်းက ကော်ဖီတစ်ခွက်သာသောက်ထားရတာမို့ ဗိုက်အလွန်ဆာနေပြီ။

အချဉ်ဟင်းကို တစ်ငွန်းမြည်းကြည့်မိသည်။ အချဉ်အင် မျှတကောင်းမွန်သော အချဉ်ဟင်းတစ်ခွက်အဖြစ် သူလက်ခံမိသည်။ ထမင်းလုတ်ကိုဆုပ်နယ်ရင်း ငုလေးငုံကိုကြည့်မိသည်။

ငုလေးငုံမှာ အချဉ်ရည်ဟင်းခပ်သောက်လိုက်၊ ထမင်းစားလိုက်ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အလွန်အားရစရာ။

“ချမ်း စားလေ”

ဗိုက်ထဲကပိုးမျိုး ၈၀ တို့၏တောင်းဆိုမှုကြောင့် ပထမဆုံး ထမင်းလုတ်ကိုစားဖြစ်သည်။ ကြက်သားဖတ်က အရသာရှိသည်လား။ ငါးပိကြော်က အရသာရှိသည်လား မသိ။

ထမင်းတစ်လုတ်စားအပြီး၊ နောက်တစ်လုတ်ထပ်စားချင်လာသည်။ သည်လိုနှင့် လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်သူဌေးပေါက်စ

တစ်ယောက်သည် သူ့ အလွန်ချစ်သောသူငယ်ချင်းမကြောင့် တစ်ခါမှမစားဖူးသော ဝါးတဲလေးတွင် နေ့လယ်စာထမင်းကို မြိန်ရေယှက်ရေစားဖြစ်တော့သည်။

နောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

အယ်ရှားခြင်း အလျင်းမရှိ၊ သမီးစကားတစ်ခွန်းသည်သာ မင်း
ချမ်းမြေ့အတွက် ခေါင်းညိတ်ရုံမှတစ်ပါး ငြင်းဆန်ရန်အင်အား
မရှိ။

သမီးဖြစ်သူမှာ မင်းချမ်းမြေ့အား အနိုင်ယူသော်လည်း
မင်းချမ်းမြေ့ကိုတော့ အတော်ခင်ရှာသည်။ သံယောဇဉ် အလွန်
ထားသည်။

“သမီးရယ်... ချမ်းကို သိပ်မနိုင်ပါနဲ့ကွာ”

ဦးဦးတင် ဝင်ပြောသည်။

“ငုက သားကိုမနိုင်ပါဘူး ဦးရဲ့... သားက ငုရဲ့အနိုင်
တို့ တမင်ခံတာပါ... ငုမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး ဦးရဲ့”

ငုလေးငုံအား အပြစ်ပြောမည်စိုး၍ ဖွေးကာပြောလိုက်
မှန်း ဦးဦးတင်ခရာ၊ ဧဝါမြလေးပါ သိကြသည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ ကြီးစွာသောသံယောဇဉ်ကို
သိရ၍ မိဘနှစ်ပါးစလုံးကျေနပ်ရသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဦးရယ်... ခုစားခဲ့တဲ့ဆိုင်လေးက စားလို့
ထည်းကောင်းတယ်... ပြီးတော့...”

“ချမ်း သိပ်ပျော်ခဲ့တယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် ဦးနဲ့အန်တီ... တစ်ခါမှမကြုံဖူးတဲ့
အတွေ့အကြုံဆိုတော့ အမှတ်တရလည်းဖြစ်တယ်... ပျော်ဖို့
ထည်းကောင်းပါတယ်”

“ကဲ ကဲ... သားတို့သမီးတို့ စကားပြောကြဦး”

လူကြီးများက အလိုက်တသိထွက်ခွာပေးရန်

အခန်း - ၇-

မင်းချမ်းမြေ့ပြန်ပြောသည့်စကားအဆုံးတွင် ဧဝါမြ
လေးနှင့် ဦးဦးတင်တို့ထဲက ရယ်သံထွက်လာသည်။

“သမီးကတော့လုပ်ပြီကွယ်... ချမ်းခမျာ သနားစရာ”

ချမ်းမျက်နှာကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်ရင်း ဧဝါမြ
လေးပြောသည်။ ငုလေးငုံလည်း အသံထွက်အောင်ရယ်လိုက်
သည်။

“မေမေတာသာ သနား... အစားအသောက်စားတာ
ပဲ ဆိုင်ရွေးရတယ်လို့... စားသောက်ဆိုင်ကြီးပေါ်မှာစားတဲ့လူ
ဟာလည်း လူထဲကလူပဲ... လမ်းဘေးဆိုင်၊ ဝါးတဲလေးမှာ စား
တဲ့လူဟာလည်း လူထဲကလူပဲ”

“သမီးရယ်”

မင်းချမ်းမြေ့အား သမီးဖြစ်သူ အနိုင်ကျင့်နေကျမို့
မင်းချမ်းမြေ့ကို ကရုဏာပိုရသည်။

မင်းချမ်းမြေ့မှာ သမီးဖြစ်သူစကားအား ငြင်းဆန်ခြင်း

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

လူကြီးများ ဧည့်ခန်းတွင်းမှထွက်သွားကြသည်။

“င”

ငလေးငံနှင့် မင်းချမ်းမြေ့တို့နှစ်ယောက်ထိုင်ဆက်တီတွင် ယှဉ်ထိုင်နေကြခြင်းပါ။

လူကြီးများထွက်သွားသည်နှင့် ငလေးငံဘေးသို့ မင်းချမ်းမြေ့တိုးကပ်ထိုင်လိုက်သည်။ တိုးကပ်လာသော မင်းချမ်းမြေ့ကို ငလေးငံပြုံးကြည့်နေသည်။

“င”

“ဘာလဲ ချမ်း”

“သည်နေ့ နှင့်ကြောင့်ငါပျော်ခဲ့တယ်”

“အဟင်း”

ငလေးငံ ကြည်နူးစွာရယ်သည်။

“ငါတစ်သက်မှာ ဒီနေ့လောက် ထမင်းစားမြိန်တဲ့နေ့ မရှိခဲ့ဖူးဘူး... နှင့်ကြောင့်သာ...”

မင်းချမ်းမြေ့စကားများကို အပြုံးမျက်နှာဖြင့် ငလေးငံနားထောင်နေသည်။

“င”

“ဘာလဲ”

“နှင်နဲ့ငါနဲ့ခင်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူးနော်”

“အင်း... နှင်နဲ့ငါက မွေးကတည်းက တစ်ယောက်

အမေနို့ တစ်ယောက်စို့ရင်း လည်ပင်းဖက်ကြီးခဲ့ကြတာပဲဟာ”

အပြုံးမျက်နှာလေးဖြင့် ငလေးငံဝင်ပြောသည်။ မင်းချမ်းမြေ့ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ငါလေ... ငါ့ဘဝမှာ သံယောဇဉ်အရှိဆုံးမိန်းမဟာ နှင်ပဲ ငလေးငံ”

“ငါလည်း နှင်လိုပါပဲ ချမ်းရာ... နှင့်အပေါ်မှာသာ ငါက ငါ့ကိုအလျှော့ပေးတယ်ဆိုပြီး ကြည်နူးတဲ့စိတ်နဲ့ နှင့်အပေါ်အနိုင်ယူခဲ့တာပါ ချမ်းရာ”

“ငါနားလည်ပါတယ် ငရယ်... င”

“ပြော”

ရင်ထဲမှပေါက်ဖွားလာသောစကားတစ်ခွန်းသည် နှုတ်ခမ်းဝတွင် အဆင်သင့်ရှိနေသည်။ ပြောချင်စိတ်တို့သည် ပြိုတော့မည့်မိုးနွယ် အသင့်ရှိနေသော်လည်း ပြောဖို့ရာမဝံ့မရဲဖြစ်နေသည်။

“င”

ပြောမည်ဆိုကာမှ ရင်သည် တဆတ်ဆတ်ခုန်လာသည်။ ‘င’ဆိုသည့်စကားလုံးလေးကိုသာ နှုတ်မှ ခပ်ဖွဖွရေရွတ်နေမိသည်။

“ဘာလဲ... ဘာလဲ... ဘာလဲ”

ငလေးငံက စိတ်မရှည်သံဖြင့်ထူးသည်။ တကယ်စိတ်မရှည်တာတော့မဟုတ်မှန်း သူမ၏အပြုံးမျက်နှာကိုကြည့်၍ သိနိုင်သည်။

“အဟင်း”

သူ့ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်မိသည်။

သူ၏ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအမှုအရာကို ငုလေးငုံက ပြုံးစေမျက်နှာထားဖြင့်ကြည့်နေသည်။

“နင်ဘာပြောမလို့လဲ ချမ်း”

ငုလေးငုံထံမှ စကားလမ်းကြောင်းသံက ရင်ခုန်မှုအား ထိန်းပေးနေသလို။ ငုလေးငုံမျက်နှာလေးအား မဝံ့မရဲဟန်ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။

တန်ပြန်ကြည့်နေသောအကြည့်စူးစူးလေးနှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့လိုက်ရသည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ချမ်း”

“ငါ”

သူ့ဘာပြောရမည်နည်း။

ပြောချင်သော်လည်း ပြောမထွက်သည့်စကားတစ်ခွန်း အတွက် သူ့အရေးထားလွန်းလှသည်။

ထိုစကားအတွက် ငုလေးငုံစိတ်ဆိုးမှာကို သူ့စိုးရိမ်မိ သည်။ သူ့ငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဖြူစင်စွာချစ်နေကြရာမှ ယောက်ျားလေးဘက်က စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး မိန်းကလေးအား ချစ်ရေးဆိုမိရာမှ မိန်းကလေးဘက်ကစိတ်ဆိုးပြီး မိတ်ပျက်သွား ကြသည့်အကြောင်းများကို ရုပ်ရှင်၊ ဗွီဒီယိုတို့တွင် သူမကြာမကြာ တွေ့ဖူးထားသည်။

ရင်ထဲကစကားတစ်ခွန်းအတွက်နှင့် လက်ရှိရရှိနေ သော ပျော်စရာကမ္ဘာလေးအား လေထဲမလွင့်မျောစေချင်။

“ချမ်း. . . ငါမေးနေတယ်လေ”

စူးစမ်းအကြည့်နှင့်အတူ ငုလေးငုံ၏အမေးက ယှဉ်တွဲ ပါလာသည်။

“ဘာကိုလဲ”

မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မေးခွန်းပြန်ထုတ်မိသည်။

ငုလေးငုံပြုံးသည်။

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့”

“ငါ. . . ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ငုရဲ့. . . နေပါဦး. . . နင်

က ငါဘာဖြစ်နေတယ်ထင်လို့လဲ”

မရယ်ချင်သော်လည်း ရွှင်မြူးဟန်ဆောင်ပြီး ရယ်ဟဟ ငိုစံဖြင့်မေးလိုက်သည်။ ငုလေးငုံသည် သူ့အား အတန်ကြာ တိတ်စွာငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

စူးစိုက်ကြည့်နေသော ငုလေးငုံ၏မျက်ဝန်းထဲတွင် အဓိပ္ပာယ်ပေါင်းများစွာ ပြည့်နှက်ပါဝင်နေသည်။

မျက်ဝန်းအဓိပ္ပာယ်များမှာ သူ့စိတ်အားနားလည် ကြောင်းဖော်ပြနေသလို။

“ချမ်း”

သူမအသံက ကရုဏာအသံသက်ရောက်နေသည်။

“နင့်ခံစားမှုကို ငါနားလည်တယ်လို့ပြောရင် နင်ယုံ လားဘဲ”

ငုလေးငုံစကားကြောင့် မင်းချမ်းမြေ့မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ အံ့ဩဟန်မျက်နှာပေါ်ပြီးသည်နှင့် တဖြည်းဖြည်းဖြူယောင်သန်းလာသည်။

“ငု”

“ဘာလဲ”

“နှင့် တကယ်ပဲ ငါ့စိတ်ခံစားမှုကိုနားလည်သလား” ငုလေးငုံ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒါဆို နင့်ကို ငါအမှန်အတိုင်းပြောပြမယ်... နင့်နားထောင်ချင်တဲ့စိတ်ရှိရဲ့လား”

“အမှန်ပြောရရင်တော့ ငါနားမထောင်ချင်ဘူး”

ငုလေးငုံအဖြေစကားကြောင့် မင်းချမ်းမြေ့မျက်နှာတစ်ချက်ညိုသွားရသည်။ ငုလေးငုံစကားဆက်ပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့အဖြေက နင့်အတွက်ဖော်စရာ မကောင်းဘူးဖြစ်နေလို့ပဲ”

ငုလေးငုံစကားကြောင့် မင်းချမ်းမြေ့တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“အဖြေ ပျော်စရာမကောင်းတာတစ်ခုအတွက်ပဲလား” ငုလေးငုံ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါဆိုရင် ငါပြောလို့ရတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“နှင့် သိပ်ဆန္ဒရှိရင် နင့်သဘောပဲပေါ့ ချမ်း” မင်းချမ်းမြေ့ သက်ပြင်းချမိပြန်သည်။

“ငု”

ငုလေးငုံကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုးခေါ်သည်။ ငုလေးငုံသည်လည်း မင်းချမ်းမြေ့အား ပြန်လည်စိုက်ကြည့်နေသည်။

“နင့်ကိုငါချစ်နေတာ နင်သိတာပေါ့နော်”

“အင်း”

“နှင့် ငါ့ကိုပြန်ချစ်ကြည့်ပါလားဟင်”

အားနာခြင်းရောယှက်နေသော ရယ်သံတစ်သံထွက်လာသည်။

“နှင့် ငါ့ကို တစ်နေ့တော့ပြောလာမှာပဲဆိုတာ ငါကြိုသိနေတယ်လေ... ဒါကြောင့် အကောင်းဆုံးအခြေအနေဖြစ်ရအောင် နင့်ကိုငါ စိတ်ကူးနဲ့ချစ်ကြည့်တယ်”

မင်းချမ်းမြေ့ မျက်နှာအနည်းငယ်ဝင်းလက်လာသည်။

“ပြောပါဦး”

“အဟင်း... ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့စိတ်ကပဲ နောက်ဆုံးအနိုင်ယူသွားတယ် ချမ်း... ငါတို့တွေ သူငယ်ချင်းလိုပဲ နေကြရအောင်ဟာ နော်”

မင်းချမ်းမြေ့မျက်နှာ ညှိုးကျသွားသည်။

သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကိုလည်း စိတ်ပင်ပန်းစွာမှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့အသိကြီးကို ဖျောက်ကြည့်ပါလား ငုရယ်”

ခေါင်းငုံ့ချပြီး သူ ခပ်တိုးတိုးပြောမိသည်။

ငုလေးငုံထံက သက်ပြင်းခိုးချသံကိုကြားလိုက်ရသည်။

“ငါ့ကို အတင်းအကျပ်မပြောပါနဲ့ ချမ်းရယ်... အတင်းအကျပ်ပြောမှ စိတ်ပြောင်းရတာတော့ ကောင်းတယ်လို့ ငါမထင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်... ငါလည်း မကြိုက်ပါဘူး... ပြီးတော့ နင်စိတ်ညစ်မှာ ငါမလိုလားဘူး င”

သူ ပြတ်သားစွာပြောလိုက်သည်။

“ချမ်းရယ်”

ငုလေးငုံမျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်မကောင်းခြင်းနှင့် ကြည်နူးခြင်းတို့ယှဉ်တွဲနေသော အပြုံးတစ်ခုထွက်ပေါ်နေသည်။

“နင့်ကို ငါတစ်ခုပြောထားချင်တယ်”

“ပြောလေ”

တည်ကြည်လေးနက်ဟန်ရှိသော မင်းချမ်းမြေ့၏ မျက်နှာကို ငုလေးငုံစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“နင့်ကိုချစ်တဲ့ ငါ့အချစ်က တခြားတစ်ယောက်ကို နင်လက်မထပ်သရွေ့ နင့်ပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှမပျက်ဘူးဆိုတာ နင်သိထားပါ”

“အဲ... တခြားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်သွားရင်တော့ ငါ့ကိုမချစ်တော့ဘူးပေါ့”

အပြုံးမျက်နှာဖြင့်မေးလာတဲ့ ငုလေးငုံက သူ့ရင်ကို နာကျင်ထိခိုက်စေသည်။

“ဖြေလေ”

“အချစ်ကို သံယောဇဉ်အဖြစ် အတင်းပြန်ပြောင်းပစ်

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ
လိုက်မှာပါ ငုရယ်”

အဖျားခတ်တုန်ယင်သွားတဲ့အသံရှင်အား ငုလေးငုံ ကျေနပ်စွာပြုံးကြည့်နေမိတော့သည်။

နောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

ငုလေးငုံစိတ်ကြိုက် ပေးခွင့်ပြုထားသည်။

ဆိုင်နာမည်အား ငုလေးငုံနှင့်မတွေ့ကတည်းကပေးထားပြီးမှန်း နိုင်လတ်သိထားသည်။

ခုတော့ ငုလေးငုံစိတ်ကြိုက်ပေးလို့ဆိုလာတော့ နိုင်လတ်မှာ ခါတိုရို၏စိတ်ကို ယောက်ျားချင်း ရိပ်မိသိရှိလိုက်သည်။

ငုလေးငုံမှာတော့ သိရှာမည်မထင်။

သည်လိုနှင့် ငုလေးငုံသဘောကျအတိုင်း ကလပ်နှင့် စားသောက်ဆိုင်အား မြန်မာအမည်ပင်မှည့်ခဲ့သည်။ အစက ဣပန်အမည်ပေးဖို့စဉ်းစားထားသော်လည်း ငုလေးငုံက မြန်မာအမည်ပြောပြတော့ ခါတိုရိုငြင်းမနေတော့။

မိုးယံနန်းတော်ဆိုသည့် မြန်မာအမည်လေးကိုသာ အတည်ပြုယူလိုက်သည်။

“မိုးယံနန်းတော်တဲ့... အတော်လေးလှတယ်နော် မစ္စတာခါတိုရို”

နိုင်လတ်စကားအား ခါတိုရိုခေါင်းညိတ်ထောက်ခံသည်။

“ငုလေး တော်တယ်... ခေါင်းကောင်းတယ်”

သူပြောတတ်သည့်အတိုင်းပြောတော့ ငုလေးငုံနှင့် နိုင်လတ်တို့ရယ်မိကြသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

ငုလေးငုံတို့ရယ်တာကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်မေးသည်။

အခန်း - ၈ -

ခါတိုရို၊ နိုင်လတ်နှင့် ငုလေးငုံမှာ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် တွေ့ဆုံချိန်ပိုလာသည်နှင့်အမျှ ပိုမိုခင်မင်ရင်းနှီးလာကြသည်။

ငုလေးငုံမှာ ရိုးသားသော၊ ယဉ်ကျေးသော၊ လုပ်ငန်းရှင် ဆန်စွာ မောက်မာခြင်းမရှိသော ခါတိုရိုစိတ်ဓာတ်အား သဘောကျမိသည်။

ခါတိုရိုမှာလည်း မိမိပိုင်မဟုတ်သော်လည်း မိမိပိုင်လုပ်ငန်းနှင့်မခြား တက်ကြွစွာလုပ်ကိုင်သော၊ ထိရောက်စွာ အကြံပေးနိုင်စွမ်းရှိသော ငုလေးငုံအား လွန်စွာသဘောကျသည်။

နိုင်လတ်မှာတော့ ကြားခံလူ။

နိုင်လတ်မှာ ခါတိုရိုရော၊ ငုလေးငုံကိုပါ ခင်သည်။

ပေါင်းသင်းရကောင်းသော ခါတိုရိုကိုခင်မိသလို သွက်လက်သော ပွင့်လင်းဖြူစင်သော ငုလေးငုံကိုလည်းခင်မိသည်။

ခါတိုရိုမှာ ငုလေးငုံအား အရေးထားလွန်းလှသည်။

ဆိုင်နာမည်ပေးဖို့ကိုပင် ငုလေးငုံနှင့်တိုင်ပင်သည်။

“အဟင်း ခါတိုရို့စကားကိုပါ. . . ခေါင်းကောင်းတယ် လို့မပြောဘဲ ဉာဏ်ကောင်းတယ်လို့ပြောမှ ပိုနားထောင်ကောင်း တယ်”

“အင်း. . . အင်း. . . ဉာဏ်ကောင်းတယ်”

ခါတိုရို့မှာ ငုလေးငုံနှင့်သိပြီးကတည်းက မြန်မာစကား ကို ပိုမိုပြောတတ်ချင်လာသည်။

အလုပ်သမားများနှင့် စကားပြောရာတွင်လည်း နိုင်လတ်ကို ဘာသာအရင်ပြန်မခိုင်းဘဲ သူ့ဘာသာနားလည် အောင်ကြိုးစားသည်။ ကြိုးစားပြီးပြန်ပြောသည်။

လုံးဝနားမလည်သည့် အခါမှသာ နိုင်လတ်အား ဘာသာပြန်စေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ခါတိုရို့မှာ မြန်မာစကား ပြောရာတွင် အနည်းငယ်ဖြောင့်ဖြူးလာသည်။

“မိုးယံနန်းတော်ဆိုတဲ့နာမည်က တခြားဆိုင်တွေထက် ထူးခြားတယ် မစွတာခါတိုရို့”

နိုင်လတ်စကားကို ခါတိုရို့ရော၊ ငုလေးငုံပါ ထောက်ခံ သည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

“မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ကလပ်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေ က အများအားဖြင့် အင်္ဂလိပ်၊ ဂျပန်၊ တရုတ်အမည်တွေပဲ မှည့် တာများကြတယ်မဟုတ်လား. . . အဲဒီအထဲမှာမှ ကျွန်တော်တို့ ကလပ်နဲ့ စားသောက်ဆိုင်က မိုးယံနန်းတော်လို့နာမည်ပေးထား တော့ အများကြားမှာ ထူးခြားနေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်. . . ဟုတ်တယ်”

နိုင်လတ်စကားကို ခါတိုရို့က အားပါးတရထောက်ခံ သည်။ ငုလေးငုံကတော့ ပြုံးပြီးနေလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ ငုလေးငုံအကြံပေးတာကောင်းတာကျန်သေး တယ်. . . ဘာလဲဆိုတော့ စားသောက်ဆိုင်မှာ ဂျပန်စာအပြင်၊ မြန်မာစားအသောက်စစ်စစ်ကို ထည့်သွင်းခိုင်းထားလို့ပဲ”

“ဟုတ်တယ်. . . ဒါနဲ့ မြန်မာစားဖိုမှူးတွေ ရပြီလား ငုလေး”

ဂျပန်စာအတွက် ဂျပန်စားဖိုမှူးတစ်ဦးအား ခါတိုရို့က ခေါ်လာပြီးသားပင်။ မြန်မာစားဖိုမှူးအတွက် ငုလေးငုံအား ဖာဝန်ပေးထားသည်။

“ရပြီ ခါတိုရို့”

ငုလေးငုံမှာ ခါတိုရို့ဟုတ်ပင်ခေါ်သည်။

“ကဲ ခါတိုရို့နဲ့ ကို နိုင်လတ်. . . ရုံးခန်းမှာပဲ စကားကောင်းမနေကြနဲ့. . . လာ ဝန်ထမ်းတွေလေ့ကျင့်နေတာ သွားကြည့်ရအောင်”

“ကောင်းပြီ ငုလေးငုံ”

“အေး. . . သွားမယ် ငုလေး”

သုံးဦးသား စားသောက်ခန်းမထဲ အရင်လာခဲ့ကြသည်။ စားသောက်ဆိုင် တာဝန်ကျသောဝန်ထမ်းများမှာ သူတို့အလုပ် နှင့်ပတ်သက်သော စားပွဲဝိုင်းပြင်မှု၊ စားပွဲထိုးမှု၊ ဧည့်သည်အား ဧည့်ဝတ်ပြုပုံနှင့် စကားအပြောများကို သင်ကြားနေကြသည်။ သူတို့သုံးဦးကိုမြင်သည်နှင့် အားလုံးက ပြုံးပြန့်တံဆက်

ကြသည်။

“အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

သည်။

ပြုံးချိုသောမျက်နှာထားလေးဖြင့် ငုလေးငုံမေးလိုက်

“ပြေပါတယ်”

သံပြိုင်ဖြေသံက ညီညီညာညာ။

“ကြိုးစားကြနော်. . . ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ နီးနေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“စိတ်ချပါ”

အားပါးတရဖြေသံများက သူတို့အားကျေနပ်စေသည်။

“မိုးယံနန်းတော်စားသောက်ဆိုင်ရဲ့ ကျော်ကြားမှုက မင်းတို့လက်ထဲမှာပဲရှိတယ်လေ. . . မင်းတို့ကိုပဲ အားကိုးရမှာ”

“အားကိုးပါခင်ဗျာ. . . အားကိုးလိုက်စမ်းပါ”

ငုလေးငုံက တရင်းတနှီးပြောလိုက်သဖြင့် ဝန်ထမ်းတို့ သည်လည်း ပျော်ရွှင်လာကာ ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောကြသည်။

စကားအနည်းငယ်ပြောပြီး ကလပ်ထဲလာခဲ့ကြသည်။ ကလပ်ထဲတွင်တော့ သီချင်းသံများဆူညံနေသည်။

အဆိုတော်တို့၏သီချင်းတိုက်သံက ကလပ်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးနေသည်။

ကပွဲကွက်လပ်တွင်တော့ ကလပ်ဝန်ထမ်းများကလည်း ကလပ်နှင့်သက်ဆိုင်သော သင်တန်းများကို သင်တန်းဆရာဆီက စနစ်တကျသင်ယူနေကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုညို. . . အခြေအနေတိုးတက်မှုရှိရဲ့လား”

သင်တန်းဆရာက အားပါးတရခေါင်းညိတ်သည်။

“ခုနေ ကလပ်ထဲဖွင့်ရင်တောင် ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်မှုကို လက်ဖျားခါချိုးကျူးကြမှာပါ မငုလေးငုံ”

“ဘာလဲ. . . လက်ဖျားထိပ်မှာ ခါချည်ကိုက်နေလို့လား”

“ဟင်. . . အဟား ဟား”

ငုလေးငုံ၏ ခပ်တည်တည်နှင့်နှောက်လိုက်သောစကားကြောင့် အားလုံးသဘောကျရာရယ်မိကြသည်။

ဝန်ထမ်းများနှင့်စကားပြောပြီး အဆိုတော်များဆီ လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့လာနေသည်ကိုမြင်သည်နှင့် တီးဝိုင်းမှဂီတသံတို့ ရပ်တန့်သွားကြသည်။

ခါတိုရိုက် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် တီးဝိုင်းအဖွဲ့များအား လိုက်လံနှုတ်ဆက်သည်။

ဝန်ထမ်းအားလုံးမှာ သဘောကောင်းသောခါတိုရိုအားလေးစားချစ်ခင်ကြသည်။ အားလုံးအပေါ် ညီညာမျှတသော ဇာတ်ထောက်အထွေထွေမန်နေဂျာ ငုလေးငုံကိုလည်း လေးစားချစ်ခင်ကြသည်။

“အခြေအနေကတော့ အားရစရာပဲ”

နိုင်လတ်က အားပါးတရပြောသည်။

“အင်း. . . ဆိုင်ဖွင့်ရင်တော့ အခြေအနေဘယ်လိုလာမလဲမသိဘူး”

နှင်းသီရိကျွတ်သရေ

ခါတိုရိုက အနည်းငယ်စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့်ပြောသည်။

ငုလေးငုံက နှစ်သိမ့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်ပြီး

“ကျွန်မကတော့ မိုးယံနန်းတော်ရဲ့အောင်မြင်မှုကို ကြိုတွေးပြီးသားပါ”

ငုလေးငုံစကားကြောင့် ခါတိုရိုမျက်နှာပြုံးသွားသည်။

နိုင်လတ်ကတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။

“ကျွန်မ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်”

“ဘာများလဲ ငုလေး”

စကားတပြောပြောနှင့် ရုံးခန်းထဲပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခုအနေနဲ့ ထူးခြားတဲ့အစီအစဉ်လေး တွေ ရံဖန်ရံခါလုပ်မလားလို့”

“ဘယ်လိုထူးခြားတဲ့အစီအစဉ်လဲ ငုလေးငုံ”

နိုင်လတ်က စိတ်ဝင်တစားမေးလာသည်။ ခါတိုရိုသည် လည်း ငုလေးငုံ၏အဖြေအား နားစွင့်နေသည်။

“ဧည့်သည်တွေအတွက် အထူးအစီအစဉ်ပေါ့နော်. . . ထူးခြားတဲ့နေ့တွေမှာ ကံစမ်းမဲဖောက်ပေးတာတို့. . . ထူးခြားပြီး စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဖက်ရှင်ပြကွက် တင်ပြတာမျိုးတို့. . . ဒါ့အပြင် ဧည့်သည်တွေအတွက် ထူးခြားကောင်းမွန်တဲ့ သီးသန့်အစီအစဉ်ပေါ့နော်. . . အဲလိုမျိုးတွေ စီစဉ်ပေးစေချင်တယ်”

“ဟား. . ကောင်းလိုက်တဲ့ အကြံဉာဏ်”

နိုင်လတ်အားပါးတရပြောသည်။

နောင်ကြိုးမဲ့သစ္စာ

“ငါ့မှာလည်း အဲဒီစိတ်ကူးရှိတယ်”

ခါတိုရိုကလည်း အားပါးတရပြောသည်။

“ခါတိုရို”

ခါတိုရိုကို ခပ်စူးစူးကြည့်ရင်း ငုလေးငုံခေါ်သည်။

ခါတိုရို ကြည့်သည်။

“ခါတိုရို မြန်မာစကားပြောချင်လား”

ခါတိုရို ခေါင်းညိတ်သည်။

“မြန်မာစကားပြောချင်ရင် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုတွေကို လည်း သိရမယ်”

“အင်း. . အဲဒါတွေ ငါသိပ်သိချင်တယ်”

ငုလေးငုံပြုံးလာသည်။

နိုင်လတ်ကတော့ ငုလေးငုံနှင့်ခါတိုရိုတို့ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“အဲဒီ ငါဆိုတဲ့အသုံးအနှုန်းကို ပြောရဦးမယ်”

“ငါ”

ငုလေးငုံစကားကြောင့် ခါတိုရို ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်မိသည်။

“ငါဆိုတဲ့နာမ်စားက အဲ. . နာမ်စားဆိုတာကိုနားလည်လား”

ခါတိုရို ခေါင်းညိတ်သည်။

“နားလည်ရင် ဆက်ပြောမယ်”

“ငါ နားထောင်ချင်စိတ်ရှိတယ်”

နှင်းသီရိကျတ်သရေ

ငုလေးငုံခေါင်းညိတ်သည်။

“ငါဆိုတဲ့နာမ်စားက ရင်းနှီးတဲ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပြောရင်း ပိုမိုရင်းနှီးမှု၊ နွေးထွေးမှုဖြစ်စေတယ်... အဲ ဒါပေမဲ့ တခြားသူနဲ့စကားပြောရင်တော့ ငါဆိုတဲ့နာမ်စားက မောက်မာတယ်... ရင့်သီးတယ်”

“အဲ”

ခါတိုရို စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေသည်။

“ကိုယ်နဲ့မရင်းနှီးတဲ့သူကို ကိုယ်က ငါလို့နာမ်စားသုံးပြောတာကို မရင်းနှီးတဲ့လူကလည်း မကြိုက်ဘူး... ကိုယ့်ကို ရိုင်းတယ်လို့ထင်ရော”

“အင်း”

“အဲဒါကြောင့်မို့ ရင်းနှီးတဲ့သူတွေနဲ့ပဲ ငါဆိုတဲ့နာမ်စားကို သုံး... ဥပမာ ကျွန်မနဲ့ ကိုနိုင်လတ်အပါအဝင် မိုးယံနန်းတော်က အလုပ်သမားတွေနဲ့စကားပြောရင် ငါဆိုတဲ့နာမ်စားကိုသုံးလို့ရတယ်... ကျွန်မတို့က ခါတိုရိုကို နားလည်ပြီးသား”

ခါတိုရို ပြုံးပြီးခေါင်းညိတ်သည်။

နိုင်လတ်ကတော့ အပြုံးမျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“သူများတွေနဲ့စကားပြောရင် ငါလို့မသုံးဘဲ ကျွန်တော်လို့ပြောရမယ်... ကျွန်တော်ကလေး ခင်ဗျားကိုဆိုပြီး ပြောရမယ်... နင့်ကိုလို့ မပြောရဘူး”

“အင်း... ကျွန်တော်မှတ်ထားမယ် ခင်ဗျားစကား”

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

ခါတိုရို၏မပီတပီအသံကြောင့် နိုင်လတ်နှင့် ငုလေးငုံတို့ရယ်မိကြသည်။ ခါတိုရိုလည်း လိုက်ရယ်သည်။

“ငုလေးငုံရေ... မင်းပဲ ခါတိုရိုကို စကားသင်ပေးပေတော့”

နိုင်လတ်စကားကို ငုလေးငုံပြုံးပြီးခေါင်းညိတ်သည်။

“ကဲ ဒီစကားတွေ နောက်မှဆက်ပြောကြတာပေါ့... ခုတော့ ရှေ့ဆက်လုပ်ရမယ့်လုပ်ငန်းအကြောင်း ဆက်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

နိုင်လတ်နှင့် ခါတိုရိုတို့ တစ်ပြိုင်တည်းခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

အခန်း -၉-

“ငုလေးငုံ”

အုပ်ချုပ်ပုံစည်းမျဉ်းရေးဆွဲနေသော ငုလေးငုံအား နိုင်လတ်ခေါ်သံကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ကိုနိုင်လတ်”

“ငုလေးငုံကိုကြည့်ရတာ အရမ်းတက်ကြွနေတယ်”

နိုင်လတ်စကားကြောင့် ငုလေးငုံ အားပါးတရပြုံးလို့ထ်သည်။

“ကျွန်မက အလုပ်တစ်ခုလုပ်မိပြီဆိုရင် ရုံးနိမ့်မှာသိပ်ကြောက်တာ... ဒါတောင် ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်သေးလို့... ”

အဲ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအလုပ်နေတာ သူများအလုပ်ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ဆိုပြီး ခွဲခြားပြီးတော့မလုပ်ပါဘူးနော်... ကျွန်မတာဝန်ကျတဲ့အလုပ်တစ်ခုကို အောင်မြင်ရစေမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကြောင့် ကျွန်မပုံစံက တက်ကြွနေတာပါ”

“အင်း... ဟုတ်နိုင်တယ်”

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

ငုလေးငုံစားပွဲဘေးရှိခုံတွင် နိုင်လတ်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူမနှင့် စကားပြောချင်မှန်းသိတော့ ဘောပင်ကို စာအုပ်ထဲညှပ်ပိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကြောင့် အလုပ်ပျက်သွားပြီလား”

လူကတော့ ခုံမှ ထမသွားဘဲ အားနာစကားဆိုလာတော့ ငုလေးငုံကြိတ်ပြုံးမိသည်။

“ရပါတယ်... ကျွန်မအလုပ်ပြီးနေပါပြီ... အဲ ဒါနဲ့ ခါတိုရီရော”

ခါတိုင်းဆိုလျှင် နိုင်လတ်နှင့်ခါတိုရီအား အတူတကွ ဆွဲမြင်နေကျမို့မေးလိုက်ခြင်းပါ။

“အခန်းထဲမှာ ဖုန်းပြောနေတယ်လေ”

“အမ်... ခါတိုင်းဖုန်းပြောလည်း ရုံးခန်းမှာပဲပြောပါသလဲ”

“ဟုတ်တယ်... ခုဖုန်းက ဂျပန်ကသူမိဘတွေဆက်တဲ့ဖုန်း”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး”

“ဖုန်းပြောပြီးရင် သူငိုလိမ့်မယ်”

“ငိုလိမ့်မယ်”

နိုင်လတ်စကားကို ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ကြည့်ရင်း ငုလေးငုံရယ်ချင်မိသည်။ ယောက်ျားရင့်မတစ်ယောက်က ဖုန်းလေးအထောင်တာနဲ့ ငိုမတဲ့လား။ မျက်ရည်ကျသည်အထိ ခံစားမှုမရှိသတဲ့လား။

ငုလေးငံအတွေးကို နိုင်လတ်ရိပ်မိဟန်တူသည်။ ငုလေး
ငံအား ခပ်ပါးပါးပြုံးကြည့်ရင်း

“ငုလေးငံက ခါတိုရို့စိတ်မသိသေးလို့ပါ။ . . ကျွန်တော်
က သူနဲ့တွဲလာတာ ကြာပြီလေ”

“အဲ. . ကိုနိုင်လတ်ကို မေးမယ်၊ မေးမယ်နဲ့ မမေးဖြစ်
ဘူး”

စကားပုလ္လင်ခံလိုက်သည်။

“ဘာများလဲ. . . ခါတိုရို့အကြောင်းပဲနဲ့ တူတယ်”

နိုင်လတ်က ပြုံးစစမျက်နှာပေးဖြင့်ပြောလာသည်။
ငုလေးငံလည်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုနိုင်လတ်အပြုံးကို ကျွန်မသိတယ်နော်. . . ကျွန်မ
က ခါတိုရို့အကြောင်းသိချင်တယ်ဆိုတာက ကိုယ့်အလုပ်ရှင်
အကြောင်းသိချင်တဲ့သဘောနဲ့ မေးတာပါ”

ငုလေးငံစကားကြောင့် နိုင်လတ်ခပ်ဟဟရယ်သည်။

“ဟ. . ကျွန်တော်က ရိုးရိုးပြုံးတာပါ ငုလေးငံရဲ့. . .
ငုလေးငံဘာသာ. . .”

စကားမဆက်ဘဲ ပြုံးပြန်သည်။

နိုင်လတ်၏ပြုံးစိစိမျက်နှာပေးကြောင့် ငုလေးငံ ရှိုးတို့
ရှုန်းတန်းဖြစ်လာသည်။

“ကိုနိုင်လတ်. . . ရှင့်ပုံစံကနော်”

“ဟ. . ကျွန်တော်ပုံစံက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ငုလေးငံရဲ့
. . . ကျွန်တော် ငုလေးငံကိုလျှောင်ပြုံးပြုံးတာမဟုတ်ဘူးနော်”

... ကျွန်တော့်ဘာသာ ရိုးရိုးသားသား. . . .”

ခါတိုရို့နှင့်သူမအား စချင်သောအရိပ်အယောင်များ
ကို နိုင်လတ်မျက်နှာပြင်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။

“သွား. . ရှင် ကျွန်မကို အဲလိုထင်နေရင် ကျွန်မ ဘာမှ
မမေးတော့ဘူး”

စာအုပ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။

နိုင်လတ်အသံထွက်စွာ ရယ်ရင်း

“ငုလေးငံကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှမထင်ဘူး. . .

ငုလေးငံဘာသာ. . .”

“တော်ပြီ. . . ကျွန်မ စာရင်းလုပ်တော့မယ်. . . ရှင်
သွားတော့”

ရွက်ရိပ်ဝဲနေသောငုလေးငံ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး
နိုင်လတ်ရယ်ပြန်သည်။ ဒေါသမပါသောမျက်စောင်းတစ်ချက်

ကို သူ့ရလိုက်သည်။

“ငုလေးငံကို ကျွန်တော်ခင်လို့စတာပါကွာ. . . စိတ်
ဆိုးနဲ့နော်. . . ကဲ ငုလေးငံသိချင်တာမေးလေ. . . ကျွန်တော်
ပြောပြမယ်”

မျက်နှာပိုးသတ်ရင်း တည်ကြည်စွာမေးလိုက်သည်။

“ကိုနိုင်လတ်နဲ့ ခါတိုရို့က ဘယ်ကနေဘယ်လိုစသိတာ
သိတင်”

“ဪ ဒါလား. . . ကျွန်တော် ဂျပန်မှာအလုပ်သွား
အုပ်သေးတယ်လေ. . . အဆက်အသွယ်မကောင်းတော့ အဆင်

မပြောဘူးပြောရမှာပေါ့... .

အဲ နောက်တော့မှ စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှာ အလုပ်ရသွားတာ... . အဲဒါ ဘယ်သူ့ဆိုင်မှတ်လဲ”

နိုင်လတ်စကားကို ဆက်နားထောင်လိုက်သည်။

“ခါတိုရို့အစ်မဆိုင်ပေါ့... . ခါတိုရို့က သူ့အစ်မဆိုင်ကို မကြာမကြာလာရင်း ကျွန်တော်နဲ့အရမ်းခင်သွားတာ... . ကျွန်တော်က ရိုးသားပွင့်လင်းတဲ့မြန်မာမို့လို့တဲ့လေ”

“ဪ”

မြန်မာကို အလေးထားတဲ့စိတ်ဓာတ်လေးကိုသိရတော့ ငုလေးငုံ စိတ်ချမ်းမြေ့ရသည်။

“သူ့ထောက်ခံမှုကြောင့် ကျွန်တော်ရာထူးတိုးတယ်... . လခပိုရတယ်ပေါ့... . ကျွန်တော်တို့ သိပ်ရင်းနှီးခဲ့တယ်... . ကျွန်တော့်အားလပ်ချိန်တွေဆို သူ့ရဲ့စကားပြောချိန်ပဲ... . ဘာလို့လဲမသိဘူး... . ကျွန်တော့်ကို သူ့မိဘတွေပါ ခင်ကြလို့ပဲ... . တော်ရုံအလုပ်သမားနဲ့ သူ့ဌေးမိဘခင်တယ်ဆိုတာ ရှားတယ်မဟုတ်လား”

ငုလေးငုံ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“နောက်တော့ ကျွန်တော် မြန်မာပြည်ပြန်မယ်လို့ တော့ သူ့မြန်မာပြည်ကိုလိုက်မယ်ပြောပါလေရော... . သူ့မှာ ဟိုမှာ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်တစ်ခုရှိပြီးသား... . အဲဒါကို မြန်မာပြည်မှာ အလုပ်တစ်ခုလုပ်မယ်တဲ့... . ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခါတည်းလိုက်မယ်တဲ့... . အဲ... . ထူးဆန်းတာက သူ့မိဘတွေက သူ့အလိုကို

လိုက်လျောလို့ပဲ... . ပြီးတော့ သူ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်လေ... . သူ့အစ်မဆိုလည်း သူ့ကိုချစ်လိုက်သမှတုန်လို့... . အဲ သူ့မှာအဘိုးအဘွားအစုံအလင်ရှိပေမယ့် အမေမရှိတော့ဘူး”

“မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်းရှိတာလား”

ငုလေးငုံမေးမိသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဪ... . ဒါကြောင့်ကိုး”

နိုင်လတ်ဆက်ပြောပြန်သည်။

“သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ မြန်မာလူမျိုးကို သိပ်နှစ်သက်တဲ့ပုံပေါ်လွင်တယ်”

“အင်း... . ကျွန်မလည်း အဲလိုပဲထင်မိတယ်”

ထောက်ခံစကားပြောမိသည်။

“အတိုချုပ်ပြောရရင်တော့ဗျာ... . သူ မြန်မာနိုင်ငံနောက်လာတယ်... . ကျွန်တော့်ကို စကားပြန်အဖြစ်ထားတယ်... . ခု ငုလေးငုံနဲ့တွေ့တယ် ဒါပဲပေါ့”

ရယ်စရာစကားမဟုတ်သော်လည်း နှစ်ဦးသားရယ်ဖြစ်ကြသည်။

“အဲ... . မေးရဦးမယ်”

ငုလေးငုံ အရယ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ... . ခါတိုရို့က ဂျပန်ကဖုန်းလာပြီး ဘာလို့ငိုမှာဆိုတဲ့မေးခွန်းမျိုးလား မသိဘူး”

ပြုံးစစအမေးကို ငုလေးငုံရယ်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်

သည်။

“ခါတိုရိုက ဒီပြင်လူတွေနဲ့မတူဘူး ငုလေးရ. . . သူက အစွဲအလန်းကြီးတယ်. . . သံယောဇဉ် သိပ်ကြီးတာ. . .

ပြီးတော့ မိဘတွေကိုလည်း သိပ်ချစ်တယ်လေ. . . တစ်ခါမှခွဲဖူးတာမဟုတ်ဘူး. . . ခုလို ရေခြားမြေခြားခွဲနေတော့ သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့သူအတွက် ခံစားရတာပေါ့”

“ဪ”

ငုလေးငုံ ခပ်တိုးတိုးဆိုမိသည်။

“ခုလောက်ဆို ဖုန်းပြောပြီးလောက်ရောပေါ့”

“အင်း. . . ငုလေးငုံသွားကြည့်ချင် သွားကြည့်လေ”

“ကျွန်မ သူ့ကိုအားပေးချင်တာပါ. . . နှစ်သိမ့်ချင်သဘောပါ”

ခပ်တိုးတိုးပြောရင်း ငုလေးငုံထရပ်လိုက်သည်။

“သွားပါဗျာ. . . ကျွန်တော် မလိုက်တော့ပါဘူး”

“ကျွန်မခေါ်တယ်နော်”

“အင်းပါ. . . ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က မလိုက်တာပါ. . .

သွား သွား”

စပ်ဖြဖြမျက်နှာကိုကျောခိုင်းပြီး ခါတိုရိုအိပ်ခန်းရဲ့သို့ ငုလေးငုံလျှောက်လာခဲ့သည်။

တံခါးလက်ကိုင်ကိုဆွဲလှည့်လိုက်သည်နှင့် တံခါးဖွင့်သွားသည်။ တံခါးကို ဖြည်းညင်းစွာတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

တံခါးဖွင့်သံကြောင့် ခုတင်ပေါ်မှောက်အိပ်နေသော

ခါတိုရိုခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။

“ဟင်. . . ငုလေး”

ငုလေးငုံကိုမြင်သည်နှင့် အိပ်ရာမှထထိုင်လိုက်သည်။

“ဝင်ခဲ့မယ်နော်”

ငုလေးငုံ ခပ်တိုးတိုးဆိုသည်။

“လာခဲ့ပါ ငုလေး”

အခန်းထဲဝင်လိုက်ပြီး တံခါးလေးကိုပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

နီရဲနေသော ခါတိုရိုမျက်နှာကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်ရင်း တီဗွီရှေ့ရှိ သုံးချောင်းထောက်ခုံလေးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“နေကောင်းရဲ့လား ခါတိုရို”

“အင်း”

ခါတိုရို ခပ်လေးလေးခေါင်းညိတ်သည်။

ငုလေးငုံ ကြင်နာစွာပြုံးမိသည်။

“ခါတိုရိုကိုကြည့်ရတာ လန်းလန်းဆန်းဆန်းမရှိဘူးနော်”

“ဟုတ်လား”

အားယူပြီးရင်း ခပ်လေးလေးဆိုသည်။

“ခါတိုရို. . . ကျွန်မနဲ့ စကားပြောချင်စိတ်ရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတယ် ငုလေး”

ခါတိုရို ခပ်သွက်သွက်ပြောလာသည်။

“ဂျပန်ကဖုန်းလာတာလား”

“အင်း”

“ဝမ်းနည်းနေတာလား”

“အင်း”

ငုလေးငုံမေးသမျှ အင်းဟုသာဖြေနေသဖြင့် သူမ ခပ်သာသာပြုံးမိသည်။

“ခါတိုရိုက ယောက်ျားမဟုတ်လား”

“အင်း”

သူမစကားကို ခပ်ကြောင်ကြောင်အကြည့်ဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

“ကျွန်မမေးတာ ဖြေလေ... ခါတိုရိုက ယောက်ျားလားလို့”

“အင်း”

“ယောက်ျားဆိုတာ ခံနိုင်ရည်ရှိရတယ် ခါတိုရိုရဲ့... စိတ်မပျော့ရဘူး... တည်ကြည်ခိုင်မာတဲ့စိတ် ရှိရတယ်”

သူမစကားကို ခါတိုရိုနားစိုက်ထောင်နေသည်။

“ရင်ထဲခံစားနေရတာတောင် တည်ကြည်ခိုင်မာတဲ့စိတ်သတိနဲ့ထိန်းချုပ်နိုင်ရတယ်... နေရာတကာခံစားနေရမယ်... စိတ်ပျော့နေမယ်ဆိုရင် ဘဝကိုရင်ဆိုင်ဖို့ အားလျော့သွားမှာပေါ့ ခါတိုရိုရဲ့... ကျွန်မပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား”

ခါတိုရိုမျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်ရင်း သူမ ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆိုသည်။ ခါတိုရိုခေါင်းညိတ်ရင်း

“ငုလေးငုံစကားက ကောင်းတယ်... ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ်... ဆက်ပြော”

ပြောတတ်သလိုပြောလာတဲ့ ခါတိုရိုစကားကို အပြုံးဖြင့်နားထောင်ရင်း

“မိန်းမတွေရဲ့သဘာဝစိတ်ထားကိုက ယောက်ျားထက် ပိုပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်... ခံစားရလွယ်ကူတယ်... ခံစားမှုတို့ ရင်ထဲထိန်းချုပ်ဖို့ခဲယဉ်းတယ် ခါတိုရို”

“အင်း”

ခါတိုရို ခေါင်းညိတ်သည်။

“သဘာဝတရားကိုက မိန်းမတွေကို အားနည်းတဲ့ဘက်တို့ ပိုပေးထားတာ... ”

အဲ... တချို့မိန်းမတွေကတော့ သဘာဝတရားကို မလိုက်လျောဘဲ စိတ်ထားကိုပြုပြင်တယ်... ခိုင်မာတည်ကြည်တဲ့စိတ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယုံကြည်တဲ့စိတ်တွေ မွေးမြူကြတယ်... တကယ်လည်း ရရှိကြတယ်လေ”

“ငုလေးလိုပေါ့နော်”

ခါတိုရိုစကားကြောင့် ငုလေးငုံပြုံးမိသည်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယုံကြည်မှုနဲ့ လေးနက်ခိုင်မာတဲ့စိတ်ရှိရင် ဘဝကိုပျော်ရွှင်စွာရင်ဆိုင်သွားနိုင်တယ် ခါတိုရိုရဲ့”

သူမစကားကြောင့် ခါတိုရိုမျက်နှာ ရွှင်လန်းလာသည်။ “ဟုတ်တယ်နော်”

“ခံစားတတ်တဲ့လူသားအသည်းနှလုံးတိုင်းမှာ လွမ်းတတ်၊ ဝမ်းနည်းတတ်တဲ့စိတ်တွေက တစ်ခါတည်းပါပြီးသားပဲ...”

အဲသည်စိတ်တွေဟာ ခံစားမှုနဲ့တိုက်ဆိုင်လာတဲ့အခါ ထွက်ပေါ်လာကြတယ်... တော်ရုံခံစားချက်လေးနဲ့တော့ မထွက်စေနဲ့... အဲလိုမထွက်ရအောင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ထိန်းချုပ်ရတယ်... တရားလွန်လွတ်ထားရင် ကိုယ်ပဲခံစားရတာ”

“အင်း”

“ခုလိုပြောတာ ခါတိုရို့ကိုမလွမ်းနဲ့၊ ဝမ်းမနည်းနဲ့နဲ့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်”

ခါတိုရို့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး စကားဆက်ပြန်သည်။

“ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်မွေးရပ်ကိုခွဲခွာရရင် လွမ်းတာပဲ... ဒါပေမဲ့ လွမ်းတာတွေ၊ ဝမ်းနည်းတာတွေကို စိတ်ထဲအမြဲ မထားသင့်ဘူး... ခွဲဖို့အကြောင်းဖန်လာလို့ ခွဲရတာလို့ စိတ်ထဲ တွေးလိုက်ရင် ခံစားရတာတွေ သက်သာသွားမှာပေါ့”

“အင်း အင်း”

ခါတိုရို့ ခပ်သွက်သွက်ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ငုလေး... ခုတောင် ကျွန်တော့်စိတ်တွေ သက်သာလာပြီ”

ခါတိုရို့ရဲ့ လန်းဆန်းလာတဲ့အမူအရာကို ကြည့်ပြီး ငုလေးငုံ ကြင်နာစွာပြုံးမိသည်။

“ခါတိုရို့မျက်နှာလည်း ခုမှပဲရွှင်မြူးတော့တယ်”

“အဲဒါ ငုလေးကြောင့်... ကျေးဇူးပဲ”

ပြုံးရွှင်စွာဆိုလာသည်။

“ရပါတယ် ခါတိုရို့ရဲ့... ကျွန်မတို့က အချင်းချင်းတွေ... ကဲ ရှင်စိတ်ပေါ့ပါးသွားပြီဆိုတော့ ကျွန်မ ရုံးခန်းထဲသွားတော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထိုင်နေရာမှ ငုလေးငုံထရပ်လိုက်သည်။

“ဟ... ငုလေး အအေးတစ်ခုခုသောက်သွားဦးလေ” ခုတင်ပေါ်မှ လျင်မြန်စွာဆင်းရင်း ရေခဲသေတ္တာဆီ သွားဖို့ပြင်သည်။

“မသောက်တော့ဘူး ခါတိုရို့... ရှင်သောက်ချင်ရင် သောက်ပြီး ရုံးခန်းထဲလိုက်ခဲ့... အလုပ်အကြောင်းဆွေးနွေးရတာပေါ့”

“အင်း... ဒါဆို ကျွန်တော်လည်းမသောက်တော့ဘူး... ရုံးခန်းထဲသွားကြရအောင်နော်”

“ကောင်းပါပြီ”

ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် ရုံးခန်းထဲဝင်လာသော ခါတိုရို့ကို နိုင်လတ်အံ့ဩစွာကြည့်နေတော့သည်။

အောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

စိတ်ဆိုးနေတဲ့ပုံ ပေါက်နေတယ်”

“ဟုတ်လား”

ရယ်ဟဟဖြင့်ဆိုသည်။

“စိတ်လှုပ်ရှားနေရင်လည်း ဖုံးဖိထား. . . မျက်နှာကို

ပြေးထား. . . ဒါဖွင့်ရလို့ ဂုဏ်ယူနေတဲ့မျက်နှာမျိုးလုပ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ဒီလိုလား”

အသားကုန်သွားပြုထားတဲ့ ခါတိုရိုကိုကြည့်ရင်း ငုလေး

ငို ခပ်ဖွဖွရယ်မိသည်။

“ဟာ. . . အဲဒါ ဂုဏ်ယူပြုံးမှမဟုတ်တာ. . . မချီသွားပြု

စွပ်ကြီး. . . ဒီမှာ ကျွန်မကိုကြည့်”

ဂုဏ်ယူပြုံးကို ငုလေးငုံပြုံးပြရလေသည်။

“အဟဲ. . . သိပြီ. . . ဒီလိုလား”

ကလေးတစ်ယောက်ပမာ ပြုံးပြနေသော ခါတိုရိုကို

ငုလေးငုံ ငေးစိုက်ကြည့်မိသွားသည်။

ခါတိုရို၏အကြည့်နှင့် အတန်ကြာဆုံမိသွားသည်။

ပြုံးနေသော ခါတိုရိုမျက်ဝန်းများမှ ပိုမိုရွန်းလက်လာ

သည်။

“ငုလေး”

ခေါ်သံခပ်တိုးတိုးကြားမှ ပစ္စုပ္ပန်ကို ပြန်လည်သတိပြု

မိသည်။

“အဲ. . . စကားပြောကောင်းနေလို့မဖြစ်ဘူး. . . ကျွန်မ

အခန်း - ၁၀ -

စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ပေါ်လွင်နေသော ခါတိုရိုနားသို့ ငုလေးငုံရောက်လာသည်။

“ခါတိုရို ဘာဖြစ်နေတာလဲ. . . စိတ်ကို ငြိမ်အောင် ထားမှပေါ့”

ခါတိုရိုကိုပြောနေသော်လည်း သူမကိုယ်တိုင်လည်း အနည်းငယ်စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

သူမနှင့် ခါတိုရိုနှစ်ယောက်သာ စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ မဟုတ်။

နိုင်လတ်အပါအဝင် မိုးယံနန်းတော်ဝန်ထမ်းများအား လုံးပါ စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသော်လည်း တက်ကြွရွှင်လန်းနေကြသည်။

သည်နေသည် မိုးယံနန်းတော်ကလပ်နှင့် စားသောက် ဆိုင်ဖွင့်ပွဲနေ့ပေပဲ။

“ခါတိုရို. . . မျက်နှာပြင်ထားနော်. . . ခုမျက်နှာကြီးက

ကြိုဆိုဧည့်ခံရေးဘက်သွားဦးမယ်နော်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နိုင်လတ်ရှိရာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

“ငုလေးငုံ လာ..လာ”

“လာပြီ ကိုနိုင်လတ်ရေ”

ငုလေးငုံနှင့်နိုင်လတ်မှာ ကြိုဆိုဧည့်ခံရ၊ စိစဉ်ရနှင့် အနားမနေရတော့။ ထောင့်စေ့၊ အကွက်စေ့အောင် လုပ်ဆောင် ရသည်မှာလည်း မလွယ်လှ။

“ငုလေးငုံ.. ကတ်ကြေးတို့၊ ဝန်းတို့၊ ဖဲကြိုးတို့ အသင့် ရှိပြီနော်”

“ရှိပါပြီ ကိုနိုင်လတ်ရဲ့”

“အေး.. အေး.. ဖွင့်ပွဲနီးလာပြီ.. အဲဒါနဲ့ ကြိုးကိုင် မယ့်မိန်းကလေးတွေရော အသင့်ဖြစ်ပြီလား”

နိုင်လတ်က စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် တစ်ခုပြီးတစ်ခုမေးနေ သည်။

“အားလုံးအသင့်ဖြစ်ပြီ ကိုနိုင်လတ်ရဲ့.. တစ်ခါ တည်းမေးနေလိုက်တာ မပြီးနိုင်တော့ဘူး”

အပြုံးတင်ထားသောမျက်နှာအား ခပ်စုစုလုပ်ရင်း ငုလေးငုံပြောတော့ နိုင်လတ်ရယ်သည်။

“စိုးရိမ်လို့ ငုလေးငုံရေ.. အဆင်မပြေမှာ သိပ်စိုးရိမ် တယ်”

“ကျွန်မသိပါတယ်.. ကျွန်မလည်း စိုးရိမ်တာပေါ့ .. ဒါပေမဲ့ အဆင်ပြေမယ်လို့ယုံကြည်ပြီးသားပါ”

“အေးဟာ.. ငုလေးငုံ နင်ပြောမှပဲ ငါလည်းစိတ်သက် သာတော့တယ်”

ငုလေးငုံနှင့်နိုင်လတ်မှာ သိကျွမ်းသောကာလ သိပ် ကြာသေးသော်လည်း မိတ်ဆွေရင်းပမာ ခင်မင်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ပြီ။ မင်နဲ့ငါဆိုသည့်စကားလုံးကိုပင် ညှပ်ပြောတတ်ခဲ့ပြီ။

“အံ့မယ်.. နင်တို့က လှပနေတယ်ပေါ့လေ”

ဖဲကြိုးကိုင်မည့်မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အား နိုင်လတ် ပြောလိုက်ခြင်းပါ။

မိုးယံနန်းတော်တစ်ခုလုံးမှာ ရင်ခုန်သံများဆူညံနေ သည်။

“ဟဲ့ ငုလေး.. ဖွင့်ဖို့အသင့်ဖြစ်ပြီဟ.. တာဝန်ရှိ ညှိလဲတွေစုံပြီ.. ခါတိုရှိကိုသွားခေါ်.. ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“အေးပါဟာ”

ဖွင့်ပွဲချိန်နီးလေ အားလုံးစိတ်လှုပ်မှုပိုလေ။ သည်လိုနှင့် ဖွင့်ပွဲပြီးသွားခဲ့ပြီ။

မိုးပေါ်ပျံလွင့်တက်သွားသော မိုးပျံပေါင်းတစ်ထွေး ကြီးကိုကြည့်ပြီး အားပါးတရလက်ခုပ်တီးပြီး အော်ဟစ်လိုက်ကြ သည်။

ဟေးခနဲအသံသည် မိုးပျံပူဖောင်းတို့နှင့်အတူ အထက် ဆံသို့ပျံ့နှံ့တက်သွားပြီ။

မိုးယံနန်းတော်ဆိုသည့်ဆိုင်းဘုတ်လေးသည်လည်း သူပတင့်တယ်စွာထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီ။

နှင်းသီရိကျက်သရေ

ငုလေးငုံသည် ခါတိုရို၏တက်ကြွရွန်းလက်နေသော မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သူမကိုယ်တိုင်သည်လည်း လန်းဆန်းတက်ကြွနေသည်။

တာဝန်ရှိသူများ၊ ဖွင့်ပွဲသို့တက်ရောက်အားပေးသူ မိတ်ဆွေများအား ကျွေးမွေးစဉ်ခံပြီးတော့မှပဲ ခါတိုရို၊ ငုလေးငုံ အပါအဝင် မိုးယံနန်းတော်တစ်ဖွဲ့လုံး သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

မိုးယံနန်းတော်ဆိုသည့် လှပသည့်အမည်လေးနှင့် ဆိုင်သစ်လေးတစ်ဆိုင်သည် လှပသောမီးရောင်များအောက်တွင် တောက်ပစွာနေရာယူခဲ့ပြီ။

ဆိုင်ဖွင့်ပြီး အနည်းငယ်ကြာပြီးနောက် မိုးယံနန်းတော်သည် အသားကျစပြုလာခဲ့ပြီ။

မိုးယံနန်းတော်ဆိုသည့် အမည်သညာသည်လည်း လူသိများခဲ့ပြီ။ မိုးယံနန်းတော်အရှိန်ရလေ၊ ငုလေးငုံတို့ ပိုမိုအားကြီးကြိုးပမ်းရလေ။ ရရှိထားသောဖောက်သည်များ မြဲမြံဖို့အားထုတ်ရသည်မှာ ပညာသားပါလှသည်။

ဆိုင်ကို တစ်ခါလာပြီး နောက်တစ်ခါ၊ ထပ်ခါထပ်ခါ ထာစေချင်အောင် ကြိုးစားရသည်မှာလည်း မလွယ်လှ။

သို့သော်လည်း ဆိုင်အောင်မြင်အောင် အားထုတ်ကြိုးစားဖို့က ငုလေးငုံ့ရဲ့မဟာတာဝန်။ ဒု/ထွေမန်နေဂျာရာထူးသူထားသည်မို့ ရာထူး၊ ရသည့်လခနှင့် ကြိုးစားပေးရသည်မှာ တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ညစ်ရတာနှင့်မတန်ဘူးဟု ငုလေးငုံစိတ်ထင်နေသည်။

ခါတိုရိုမှာ သူ့လုပ်စရာများကိုပင် ငုလေးငုံအား အားပေးပေးပါးလုပ်ကိုင်ခွင့်ပေးထားသည်။

ခါတိုရိုက ယုံကြည်မှုကြောင့် လုပ်ကိုင်ခွင့်ပေးလေ၊ သူမ

မှာ တာဝန်ပိုကြီးလေ။ သူမလုပ်ပြီးသမျှလောက်သာ ခါတိုနိအား ပြန်လည်တင်ပြရသည်။

တစ်ခုလုပ်လို့ကောင်းသည်က ခါတိုရိုက သူမအား ယုံကြည်နေခြင်းပင်။ သူမဦးဆောင်ဦးရွက်လုပ်တာကို သဘောကျနေခြင်းပင်။

“ဟဲ့လို မိုးယံနန်းတော်ကပါ. . . . ဒုထွေပါ. . . . ဟုတ်ကဲ့. . . . ဟုတ်ကဲ့”

“ဟူး. . . တစ်နေ့တစ်နေ့ ဖုန်းနားထောင်ရ၊ မှတ်ရလုပ်ရနဲ့ ပင်ပန်းလိုက်တာ”

ဖုန်းချရင်းညည်းညူတော့ နိုင်လတ်ပြုံးသည်။

“ငုလေးငုစိတ်ညစ်နေလား”

“ကျွန်မ စိတ်မညစ်တတ်ပါဘူး. . . စိတ်ပင်ပန်းရဲလောက်ပါ. . . သာမန်ဝန်ထမ်းလေးဆိုရင် ဒီလောက်စိတ်ပင်ပန်းမှာမဟုတ်ဘူး. . . သတ်မှတ်ထားတဲ့အလုပ်လုပ်၊ အချိန်တန်လခယူ ဒါပဲ. . . ခုတော့ အလုပ်တစ်ခုလုံး ခေါင်းပေါ်တင်ထားရသလိုပဲ. . . ခေါင်းသိပ်လေးတာ”

ငုလေးငုပြောတော့ နိုင်လတ်ရယ်သည်။

ခါတိုရိုသည်လည်း သူ့စားပွဲမှာထိုင်နေရင်းက ငုလေးငု စကားကြောင့် ပြုံးနေသည်။

“စကတည်းက ဒီရာထူးယူမယ်လို့ ငုလေးငုပြောခဲ့တာပဲ. . . ဘာလဲ ပြန်အမ်းချင်လို့လား”

“အံမယ် မအမ်းပါဘူး. . . ခါတိုရိုအပျင်းထူပြီး ဘာမှ

မလုပ်လို့ ကျွန်မပိုင်ပန်းရတာ”

“ငုလေးကတော့ ပြောပြီ”

ခါတိုရိုနှင့် နိုင်လတ်တို့ရယ်လိုက်ကြသည်။

“ကျွန်မကမှန်တာပြောတော့”

ငုလေးငုအထွန်တက်လိုက်သည်။

“အဟားဟား. . . ငုလေးက ကျွန်တော့်ကိုမကျေနပ်ဘူးလား”

ရယ်ဟဟမျက်နှာထားဖြင့် ခါတိုရိုမေးသည်။

“မကျေနပ်ဘူးလို့ မပြောရဲပါဘူး. . . ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခါတိုရိုက ကျွန်မအလုပ်ရှင်လေ”

ငုလေးငုက တမင်ပြောလိုက်ခြင်းပါ။ သူမနှင့်နိုင်လတ်အား ခါတိုရိုသည် အလုပ်ရှင်၊ အလုပ်သမားပုံစံဖြင့် ဘယ်တုန်းကမှ မဆက်ဆံခဲ့ဘူး။

မိတ်ရင်းဆွေရင်းကဲ့သို့သာ သဘောထားဆက်ဆံခဲ့သည်။ ခါတိုရိုဘက်က အဲသည်လောက်ကောင်း၍သာ ငုလေးငုတို့ စိတ်ချမ်းသာနေရခြင်းပင်။

“ငုလေး”

ပို့စကဒ် လှ လှ လေးများကို ကြည့် နေရင်းမှ ခေါ်လာသည်။

“ဘာလဲ ခါတိုရို”

“စိတ်ပင်ပန်းရင် ကျွန်တော်တို့လျှောက်လည်ကြရအောင်”

“လျှောက်လည်မယ်”

“အင်း.. ကျွန်တော်ရယ်၊ ငုလေးရယ်၊ နိုင်လတ်ရယ် ပေါ့... ဘုရားတို့ဘာတို့ပေါ့နော်”

ခါတိုရို့စကားကြောင့် နိုင်လတ်မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံး ခပ်ရေးရေးပေါ်လာသည်။ နိုင်လတ်အပြုံးကြောင့် ငုလေးငုံနေစဉ် ခက်သွားကာ နိုင်လတ်ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

နိုင်လတ်က ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ရင်း

“ခါတိုရို့နဲ့ ငုလေးပဲသွားကြပါ... ကျွန်တော်က နေ့လယ်ဘက်ဆို အိမ်မှာနေရမှာ”

“မဟုတ်တာ နိုင်လတ်”

ခါတိုရို့ပြောသည်။

ငုလေးငုံကတော့ နိုင်လတ်စိတ်ကိုသိနေတာမို့ ပြုံးစရာ မျက်နှာထားဖြင့် နိုင်လတ်အား မျက်လုံးစွေကြည့်နေသည်။

“ငုလေးငုံ... ခါတိုရို့ကိုပြောပါဦး... ငါမပါလည်း ဖြစ်တယ်လို့”

နိုင်လတ်၏ပြုံးစရာမျက်နှာထားနှင့် စကားသံက ဘာလို့ လို့။

“ကိုနိုင်လတ်နော်... ကျွန်မကိုမစနဲ့”

“ငုလေးကို နိုင်လတ်ဘာစလိုက်တာလဲ... ကျွန်တော် မသိလိုက်ဘူး”

ခါတိုရို့က နိုင်လတ်နှင့်ငုလေးငုံအမူအရာတို့ကို နားမလည်တာမို့ ကြောင်တောင်တောင်အမူအရာဖြင့် မေးနေခြင်း

ပါ။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ခါတိုရို့ရာ... ကဲ ငုလေးငုံ... နင်က ရန်ကုန်သူ... ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့နေရာတွေ နင်ကျွမ်းတာပဲ... ခါတိုရို့ကို လိုက်ပို့လိုက်... ငါပါရင် ပိုရှုပ်နေမယ်”

“ကိုနိုင်လတ်”

“ငါ့နာမည်ခေါ်မနေနဲ့... ခါတိုရို့ကို သေချာပြောဆိုက်ဦး... ဟိုမှာကြည့်နေတယ်”

နိုင်လတ်မှာ သူပြောချင်ရာကိုပြောချလိုက်ပြီး ငုလေးငုံ ဖြန်ပြောမည်စကားများကို နားမထောင်ချင်သည့်အလား စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ဖတ်နေတော့သည်။

“လှရဲ့လား ငုလေး”

အဖြူရောင်ကော်လံကတုံးလက်ရှည်၊ ပိုးတွဲလုံချည်နက်ပြာရောင်ကွက်စိပ်၊ ကတ္တီပါညှပ်ဖိနပ်တို့ဖြင့် မြန်မာတစ်ယောက်အသွင် တင့်တယ်နေသော ခါတိုရီကို ငုလေးငုံငေးကြည့်နေမိသည်။

ခါတိုရီ၏ရှင်းသန့်သောအသားအရည်မှာ အကျီအဖြူနက်ပြာရောင်ပုဆိုးတို့ဖြင့် လွန်စွာလိုက်ဖက်လှသည်။

နီညိုရောင်ကတ္တီပါ ပိန်းတန်းဖိနပ်မှာလည်း ခါတိုရီဖြူ၍ သွယ်သောခြေချောင်းလေးများကို ပေါ်လွင်စေသည်။ ဖိနပ်များစီးနေကျမို့ ညှပ်ဖိနပ်စီးလိုက်သောအခါ အသားထောင့်များမှာ နီရဲ့ပြီး နုထွေးနေသည့်အသွင်။

ခြေသည်းလေးများသည်လည်း ပန်းရောင်ဘက်ကူးချင်းနေသည်။

“ဒီအဝတ်အစားနဲ့ သိပ်ကိုလိုက်ဖက်နေပါလား ခါတိုရီ”

နောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

ရယ်... မင်း မြန်မာပဲဖြစ်လိုက်ပါတော့လား”

ခါတိုရီ့ကိုငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲတီးတိုးဆိုနေမိသည်။

“ငုလေး.. ငုလေး”

“ဟာ ငုလေး.. . ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ... ကျွန်တော်မေးတာ မကြားတော့ဘူးလား”

“အင်း ကြားတယ်... မြန်မာဝတ်စုံနဲ့ ခါတိုရီ့ သိပ်ညိုက်တယ်... တကယ့်ကိုလိုက်တာ... ငုလေးမျက်စိထဲမှာ ဝတ်စုံနဲ့ ခါတိုရီ့သိပ်ကြည့်ကောင်းနေတယ်”

ငုလေးငုံ၏အားပါးတရစကားသံကြောင့် ခါတိုရီ့ကျေနပ်သွားရသည်။

“ကျွန်တော် အဲလိုပဲဖြစ်ချင်တာ ငုလေးရဲ့... ငုလေးက သိပ်ကိုကျက်သရေရှိတဲ့ မြန်မာမလေးဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော်ကလည်း မြန်မာသိပ်ဖြစ်ချင်နေတာလေ”

ရွန်းလက်သောအကြည့်၊ ရင်ထဲကလာသောစကားသံတို့ကြောင့် နှစ်ဦးသားအကြည့်များကြာသွားရသည်။

“ခါတိုရီရယ်”

ငုလေးငုံ တီးတိုးရေရွတ်မိသွားသည်။

“ငုလေး”

“ခါတိုရီ”

တစ်ယောက်နာမည်တစ်ယောက်ခေါ်မိကြပြီး ရင်ခုန်သံတို့ နွေးထွေးရပြန်သည်။

အခြေအနေကို ငုလေးငုံပဲ တည့်မတ်လိုက်ရသည်။

“အဲ ခါတို့ရိုရေ... ကျွန်မတို့သွားကြစို့လား... ဘုရားပေါ် နေမပူခင်တက်မှ... တော်ကြာနေပူနေလို့ ခါတို့နဲ့ အနေခက်နေဦးမယ်”

စိုးရိမ်မှုနှင့် အကြင်နာတို့က စကားထဲတွင်စီးမျောသွား ရသည်။ ခါတို့ရို၏နားလည်မျက်ဝန်းအား နားလည်ပြုံးလေး ပြန်လည်ပြုံးပြလိုက်သည်။

“သွားရအောင်နော် ခါတို့ရို”

“အင်း”

နှစ်ဦးသား ကားနောက်ခန်းထဲဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဘယ်မောင်းရမလဲ မမငုလေး”

ဒရိုင်ဘာအောင်စိုး မေးသည်။

“ရွှေတိဂုံဘုရား မောင်း.. အောင်စိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ မမငုလေး”

မိုးယံနန်းတော်ရှေ့မှ ကားလေးပြေးထွက်သွားသည်။ မိုးယံနန်းတော်မှာ နေ့ဘက်တွင် စားသောက်ဆိုင်သာဖွင့်တာနဲ့ ငုလေးငုံတို့အားနေသည်။ ကလပ်မှာသာ မရှိမဖြစ်နေရသည်။

“ရန်ကုန်မြို့က အတော်ခေတ်မီတာပဲ”

ယခုမှ ခေတ်မီစွာနေထိုင်လာနိုင်သော မြန်မာနိုင်ငံ၏ ရန်ကုန်မြို့အား ခါတို့ရိုသည် ငေးမောကြည့်ရှုနေသည်။

“အရင်တုန်းက ရန်ကုန်ကခုလိုမဟုတ်ဘူး ခါတို့ရို... တိုက်တာတွေဆိုရင်လည်း အင်္ဂလိပ်လက်ထပ်ကကျန်ခဲ့တဲ့ တိုက်

အို တိုက်ဟောင်းတွေပဲ... မြန်မာနိုင်ငံက ခရီးဆက်နေရတာ ...

ခုတော့ အရင်ကနဲ့ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး... ကျွန်မတို့ မြန်မာနိုင်ငံဟာ နိုင်ငံတကာကို အမိလိုက်နေပြီ... တိုက်အို တွေနေရာမှာ ခေတ်မီတိုက်တာတွေ၊ ပလာဇာတွေ၊ မိုးထိမြင့်မား ထိတယ်တွေနဲ့ ခေတ်မီနေပြီ...

ပြီးတော့ တံခါးဖွင့်ဝါဒကျင့်သုံးခဲ့တော့ နိုင်ငံခြားပစ္စည်း တွေကိုလည်း သင့်တင့်တဲ့ဈေးနဲ့ လိုတဲ့ပစ္စည်းလည်းဝယ်သုံးနိုင် ပြီ... ပြီးတော့ မြန်မာတွေ စီးပွားရေးလည်းလုပ်ဖို့ အတော် ကောင်းလာပြီလေ”

ငုလေးငုံစကားကို ခါတို့ရိုစိတ်ဝင်စားစွာနားထောင် နေသည်။

“အရင်ကဆိုရင် မြန်မာကို ကမ္ဘာက သိပ်မသိကြဘူး လေ... နိုင်ငံအတော်များများက မြန်မာလူမျိုးနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ မှီတယ်ဆိုတာတောင် သိပ်မသိကြဘူး... ခု အစိုးရလက်ထပ် မှ မြန်မာဆိုတာကို နိုင်ငံအတော်များများက သိလာကြပြီလေ ... ခရီးသွားနှစ်တွေ ဘာတွေလုပ်ပေးတော့ ကျွန်မတို့မြန်မာ နိုင်ငံကို လူပိုသိကြတာပေါ့”

မြန်မာပြည်ဆွယ်တရားဟောနေသော ငုလေးငုံစကား ထဲ ခါတို့ရိုနှစ်မျောနေတာကို နောက်ကြည့်မှန်မှမြင်နေရတာ မို့ ဒရိုင်ဘာအောင်စိုး သဘောကျစွာပြုံးမိသည်။

“မြန်မာပြည်ကိုမရောက်ဖူးသေးချိန်တော့ မြန်မာပြည်

ရဲ့ လှပတဲ့အနှစ်သက်သက်ခံစားမှုတွေ မြန်မာနိုင်ငံသားတွေ
ရဲ့ အဖြူသက်သက်နှလုံးသားတွေကို မကြုံကြသေးဘူး... ကြုံ
မှ သိပ်သဘောကျကြတာ”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်လည်း အဲလိုပဲ”

ခါတိုရီ အားပါးတရဝင်ပြောသည်။

စကားတပြောပြောနှင့် ကားလေးသည် ဘုရားတော်
ဘက်မှခံရို ကားရပ်စခန်းထဲတွင် ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။

ကားပေါ်ကဆင်းသည်နှင့် ငုလေးငုံမှာ ဓာတ်လှေကား
ရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

“ငုလေး.. ခြေထောက်နဲ့တက်ရအောင်”

စောင်းတန်းဘက်က တက်မည်ဟုမပြောတတ်သော
ကြောင့် ခြေထောက်နှင့်တက်မည်ဟု ပြောလာတာမို့ ငုလေး
ပြုံးမိသည်။

“သဘောပဲ”

ဟုပြောပြီး စောင်းတန်းအတိုင်း၊ လှေကားများထံ
တစ်ထစ်ချင်းနင်းပြီး ဘုရားပေါ်တက်ခဲ့ကြသည်။

အောင်မိုးကတော့ ကားပေါ်တွင်ကျန်ခဲ့သည်။

“ငုလေး”

ရင်ပြင်တော်ပေါ်ပတ်ရင်း ခါတိုရီ တိုးတိုးခေါ်သည်
ပြုံးစစမျက်နှာလေးဖြင့် ငုလေးငုံလှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် သိပ်ပျော်တယ်”

ခါတိုရီပျော်နေတာ ငုလေးငုံရိပ်မိပါသည်။ ခါတိုရီနဲ့

မျက်နှာသည် ကြည်လင်နေပြီး မျက်ဝန်းအစုံမှာတောက်ပကာ
နှုတ်ခမ်းမှာတော့ ပြုံးယောင်သန်းနေသည်။

မြန်မာဝတ်စုံလေးနှင့်မို့ အပြုံးတင်ထားသော ခါတိုရီ
မှာ လွန်စွာကြည့်ကောင်းနေသည်။

ဘုရားဖူးများမှာလည်း မြန်မာဝတ်စုံဝတ်ထားသော
ခါတိုရီနှင့် မြန်မာပီသသောမြန်မာမလေးတို့အား ငေးမောကြည့်
နည်းကြသည်။

ရင်ပြင်တော်အားပတ်နေရာမှ ဂြိုဟ်တိုင်တစ်ခုရှေ့
အရောက်တွင် ငုလေးငုံရပ်လိုက်သည်။

“ခါတိုရီ.. ခဏနော်”

“ဘယ်လဲ ငုလေး”

“ကျွန်မ ရေသွားသပွယ်လိုက်ဦးမယ်”

“ရေသပွယ်”

ရေသပွယ်ဆိုသည့်စကားလုံးအား နားမလည်မှန်း
ငုလေးငုံသိလိုက်သည်။

“ဟိုမှာလေ”

ဂြိုဟ်တိုင်ဘုရားအား ရေသပွယ်နေကြသူများထံ
ငုလေးငုံလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“ဪ... ဘုရားကိုယ်ပေါ် ရေလောင်းနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်.. ခဏနော်”

“ကျွန်တော်လည်း ရေသပွယ်မယ်”

ခါတိုရီကိုပြုံးကြည့်ရင်း ငုလေးငုံခေါင်းညိတ်ပြလိုက်

သည်။

ရေသပ္ပာယ်ရင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကြည်နူးစွာပြုံးကြည့်မိသည်။

ရေသပ္ပာယ်ပြီး ဘုရားရှိခိုးကြသည်။
ဘုရားရှိခိုးပြီးသည်နှင့် ရင်ပြင်ပေါ်ပတ်ကြပြန်သည်။
“လာ.. ခါတိုရီ”
ဘုရားပေါ်တွင်ရှိသည့် စနေထောင့်ရှိ နေနဲ့လဘုရား ရာဟုထောင့်ရှိ ဆုတောင်းပြည့်ရှင်စောပုဘုရား၊ အရှေ့မုခ်အနီးရှိ ဘိုးဘိုးအောင်တန်ဆောင်း၊ အရှေ့မုခ်အနီးရှိ ဓမ္မစေတီမင်း၏ကောင်းမှုတော်စေတီ၊ ဓမ္မစေတီအောင်မြေနေရာ..

စသည်ဖြင့် ခါတိုရီအား ဘုရားပေါ်ရှိအဓိကနေရာများ၊ ကျော်ကြားသောနေရာများကို လိုက်လံပြသပေးလိုက်သည်။
ငုလေးငုံ၏ရှင်းလင်းသော ရှင်းပြချက်များကြောင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ရွှေတိဂုံဘုရားသမိုင်းမှာ ရုပ်လုံးပိုကြွနေသည်။
ရွှေတိဂုံဘုရားပြီးတော့ ဆူးလေ။

ပြီးတော့ ဝိုလ်တစ်ထောင်။
ခါတိုရီမှာ မြန်မာပြည်ရောက်စက ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဘုရားများနှင့် နေရာအနှံ့အားရောက်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ငုလေးငုံနှင့်သွားရတာလောက် မပျော်။

ဘုရားအကြောင်းများလည်း ငုလေးငုံရှင်းပြမှ ပိုရှင်းသလိုထင်မိသည်။ ငုလေးငုံနှင့်အတူသွားရခြင်းဖြင့် ခါတိုရီ

စိတ်ချမ်းသာနေရသည်။

ဝိုလ်တစ်ထောင်ဘုရားဖူးပြီးတော့ မိုးယံနန်းတော်သို့ ပြန်လာပြီး နေ့လယ်စာစားကြသည်။

နေ့လယ်စာစားပြီးတော့ ဆက်ထွက်ကြပြန်သည်။

ပြည်သူ့ဥယျာဉ်ထဲလည်း ကားနှင့်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ မြဘွန်းသာထဲလည်း အစအဆုံးလမ်းလျှောက်ခဲ့ကြသေးသည်။ ညနေစောင်းသည်နှင့် မယ်လမုဘုရားသို့ထွက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

မယ်လမုဘုရားဖူးပြီးတော့ စွယ်တော်မြတ်စေတီထံ ထာခဲ့ကြသည်။

နေလုံးဝင်သွားသော်လည်း လက်ကျန်ရောင်ခြည်ဖျော့အောက် ကောင်းကင်ပြာအား ပန်းသွေးရောင်ဖြန့်ကျက်အလှဆင်နေသည်။

နေလုံးပျောက်ပြီမို့ လေသည်လည်း အေးသက်လာသည်။

အပူငွေ့သည် နေလုံးနှင့်အတူ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ထား မသိ။

မလင်းမမှောင်အချိန် စွယ်တော်လမ်းသည် အေးနုနုလေတို့ဖြင့် လွန်စွာလှပနေသည်။

စွယ်တော်မြတ်စေတီတော်သို့ ကားဖြင့်တစ်မျိုး၊ စက်ဘီးဖြင့်တစ်သွယ်၊ လမ်းလျှောက်၍တစ်ဖုံဖြင့် ဘုရားဖူးများ တဖွဲဖွဲ ထာနေကြသည်။

“ဟာ. . လှလိုက်တာ”

ပုဂံ အာနန္ဒာဘုရားအသွင်ပုံစံယူ ဆောက်လုပ်တည်ထားသော စွယ်တော်မြတ်စေတီမှာ မက္ကန်းရုပ်လှေကားလက်ရန်းတို့ဖြင့် ညနေစောင်းတွင် တင့်တယ်လှပနေသည်။

မီးများဖွင့်ထားတာမို့ လောက၏မလင်းမမှောင်ကြားတွင် လျှပ်စစ်မီးသည် ဖြူဖွေးလက်ဖြာနေသည်။

ဘုရားဝင်ဖူးပြီး ရင်ပြင်တော်တွင် လေညင်းခံလမ်းလျှောက်မိကြပြန်သည်။

“စွယ်တော်မြတ်စေတီတော်ကို ခါတိုရိုရောက်ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း. . မြန်မာပြည်ရောက်စတုန်းက တစ်ခေါက်ရောက်တယ်. . . အဲဒီနောက်ပိုင်း မရောက်ဖြစ်တော့ဘူးလေ”

“ဪ. . ဪ”

လမ်းလျှောက်ရင်း တစ်နေရာတွင်ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

“ငုလေး”

“ဘာလဲ ခါတိုရို”

ခါတိုရိုထံမှ စကားသံမကြားရ။

ခါတိုရိုသည် ငုလေးငုံ၏ကျက်သရေရှိသော မြန်မာ့ဟန်ပန်လေးအား ကြည့်နူးစိတ်ဖြင့်ငေးကြည့်နေသည်။

အင်္ကျီလက်ရှည်၊ ချိတ်ထမီတို့သည် မြန်မာမလေးများအား လှပတင့်တယ်ကာ ကျက်သရေရှိစေသည်။

ခပ်သော့သော့လေတို့က အရိုင်းစိတ်ဝင်ဇီနဟန် ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေးတိုက်ခတ်လာတာမို့ ငုလေးငုံ၏ဖြန့်ချထားသော ဆံနွယ်များအား လေထဲဝဲယုံစေသည်။

လှပသောအပြာမှိုင်းရောင်ကောင်းကင်ကြီးနောက်ခံရွေ့မှ မိန်းကလေးသည် ညနေဆည်းဆာ၏အလှနတ်ဖုရားတစ်ပါးကဲ့သို့ လှပနေသည်။

“ခါတိုရို”

ငုလေးငုံခေါ်လိုက်မှပင် ခါတိုရိုအကြည့်တို့သွေဖယ်သွားရသည်။

“ကြည့်လှချည်လား ခါတိုရို”

ရှက်ပြုံးသည် ခါတိုရိုမျက်နှာပေါ် ဖြတ်စီးသွားသည်။

“ငုလေး”

စူးနစ်သောအကြည့်၊ အဖျားခတ်တုန်ခါချင်သော ခေါ်သံတို့က ငုလေးငုံရင်ထဲသို့ ခပ်နွေးနွေးရေဖြင့်လောင်းထိုက်သလို ကြက်သီးနွေးနွေးထစေသည်။

“ငုလေး”

“ဘာလဲ ခါတိုရိုရယ်”

အကြည့်ချင်း အတန်ကြာဆုံဖြစ်ကြသည်။

“ငုလေး. . ငုလေးရယ်”

အားမလိုအားမရညည်းညူသံကြောင့် ငုလေးငုံကြည့်နူးနူးပြုံးမိသည်။

“ကျွန်တော်. . .”

တစ်ဝက်တစ်ပျက်အသံထွက်လာသည်။ ခါတိုရိုမျက်နှာကို ငုလေးငုံကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်. . ဟား. . . ဘာပြောရမလဲ”

“ဘာပြောချင်လို့လဲ ခါတိုရို”

သိသိချည်းနှင့် တမင်မေးလိုက်ခြင်းပင်။

“ကျွန်တော် သိပ်ပြောချင်တယ်”

“ပြောချင်ပြောပေါ့ ခါတိုရိုရယ်”

“ဟို. . .”

ငုလေးငုံ ကြည့်နူးစွာပြုံးလိုက်သည်။

“ခါတိုရိုပြောချင်တာကို ကျွန်မသိနေတယ်ဆိုရင်ရော”

“တကယ်”

အံ့ဩမျက်ဝန်းတစ်စုံအား ခပ်အေးအေးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒါဆို”

အံ့ဩမျက်ဝန်းမှ မျှော်လင့်မျက်ဝန်းသို့ အရောင်ပြောင်းလာသည်။ ငုလေးငုံအကြည့်က နာရီဆီသို့ ဖျတ်ခနဲရောက်သွားသည်။ လက်တံတို့က ခုနစ်ဂဏန်းသို့ ညွှန်ပြနေသည်။

“ဟား. . ခုနစ်နာရီတောင်ထိုးနေပါလား ခါတိုရိုရေ . . . ကျွန်မတို့ မိုးယံနန်းတော်ပြန်မှဖြစ်တော့မယ်. . . ကလပ်ဖွင့်ချိန်အမိ သွားရမယ်နော်”

ဘရစ်ပြောလိုက်သည့်စကားများကြောင့် ခါတိုရို၏

မျှော်လင့်မျက်ဝန်းတို့ မှိုင်းရီသွားရသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ထွက်လုထုနှုတ်ခမ်းသည်လည်း ပြန်လည်ပိတ်ကျသွားရသည်။

“ပြန်ကြရအောင်နော်”

နောက်တစ်ကြိမ် သတိပေးစကားသံအား လေးတွဲစွာ ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးလိုက်တော့သည်။

အခန်း -၁၂-

သီချင်းတိုက်နေသူများအား ငှလေးငံငေးကြည့်နေမိသည်။

နှစ်သက်သည့်အဆိုရှင် MICHAEL LEARNS ၏ Paint My Love သီချင်းလေးမို့ နှစ်ခြိုက်စွာနားထောင်နေမိခြင်းပါ။

မိုးယံနန်းတော်၏ ပင်တိုင်အဆိုတော်ရှင်မှာ အဆိုပိုင်သူမို့ ထိုသီချင်းလေးမှာ နားထောင်ကောင်းနေသည်။

“မမငှလေး ဖုန်းလာနေတယ်”

“ဪ... အေး အေး”

ရုံးအကူမိန်းကလေးနောက်ကလိုက်လာရင်း ဘယ်သူဖုန်းဆက်ပါလိမ့်ဟု တွေးမိသည်။

“ဟဲလို. . ငှလေးငံ စကားပြောနေပါတယ်”

ယဉ်ကျေးညင်သာစွာထူးလိုက်သော်လည်း တစ်ဖက်မှ စကားသံမကြားရ။

နှောင်ကြီးမဲ့သစွာ

“ဟဲလို. . ငှလေးငံ စကားပြောနေပါတယ်”

တစ်ဖက်ကမကြားဘူးအထင်ဖြင့် ထပ်ပြောမိသည်။ ရင်းနှီးလွန်းသောရယ်သံတစ်ခုကို ခပ်သောသောကြား

ဆိုက်ရသည်။

“ကောင်စုတ် ကောင်နာ. . . ငါ့များ စ-စရာမှတ်နေသား”

စကားသံအစား ရယ်သံသာထပ်ကြားရပြန်သည်။

“ကောင်စုတ်. . . ငါ့ကို ဘာလာနောက်နေတာလဲ”

ရယ်သံက ပိုကျယ်လာသည်။

ငှလေးငံ သိပ်စိတ်မရှည်ချင်တော့။

“ချမ်း. . နင်ဆက်နေတာ ငါသိတယ်နော်. . . နင် ငါ

့ စကားမပြောရင် ငါဖုန်းချလိုက်တော့မှာ”

ခပ်မာမာအသံဖြင့်ပြောလိုက်မှ တစ်ဖက်မှစကားသံ သံသွက်သွက်ထွက်လာတော့သည်။

“ဟာ. . ငှ. . မချနဲ့ မချလိုက်နဲ့. . . ငါ နင့်ကိုသတိရ

ထွန်းလို့ ဆက်တာ”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ဟ. . . နင်နဲ့ငါ အိမ်ချင်းကပ်နေပြီး တွေ့တာအတော်ကြာပြီနော်. . . နင် တကယ်နေနိုင်တယ်”

အပြစ်တင်သံကြောင့် ငှလေးငံရယ်လိုက်သည်။

“တွေ့ချင်ရင် ငါ့ဆီလာပါလား ကောင်စုတ်ရဲ့”

တန်ပြန်အပြစ်တင်လိုက်သည်။

“နင့်ဆီလာချင်တာပေါ့ဟာ... ဒါပေမဲ့ နင့်ဆီလာရင် နင်ကြိုက်မှန်း၊ မကြိုက်မှန်းမသိဘူးလေ”

“ကောင်စုတ်... ဒါ ဘာစကားလဲ... နင်နဲ့ငါက သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေလေဟဲ့... နင်လာလည်တာ ငါက ဘာမကြိုက်စရာရှိလို့လဲ”

“ကြိုက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကောင်စုတ်... စကားက ဘာစကားလဲ... နင် ကောင်းကောင်းမပြောရင် ငါတကယ်ဖုန်းချလိုက်တော့မှာနော်”

“ဟာ... ဟ... ဖုန်းမချလိုက်ပါနဲ့ဦး... နင်နဲ့စကား ပြောချင်လွန်းလို့ ဖုန်းတမင်ဆက်ရတာ ငုရဲ့”

တောင်းတောင်းပန်ပန်စကားကြောင့် ငုလေးငုံကျေနပ် စွာပြုံးလိုက်သည်။

“ချမ်း”

“ဘာလဲ ငု”

“ငါ အလုပ်အဆင်ပြေနေတယ်”

မင်းချမ်းမြေ့ မမေးခင် အရင်ပြောဖြစ်သည်။

“ငါထင်သားပဲ ငုရယ်... နင်သာအဆင်မပြေဖြစ်ရင် ငါ့ကို လာအပူကပ်မှာကျိန်းသေတယ်လေ”

ငုလေးငုံရယ်သံလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘာလဲ... ငုအပူကပ်မှာ ချမ်းကြောက်နေလို့လား”

ခပ်ရွှင်ရွှင်အသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“နင်အပူကပ်မှာကိုပဲ ငါမျှော်လင့်နေတာပါ ငုရယ်”

မင်းချမ်းမြေ့အဖြေစကားကြောင့် ငုလေးငုံနှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးမိသည်။

ချမ်းနှင့် အားပါးတရဖုန်းပြောနေ၍ ခါတိုရိုကိုသတိ မသွားမိ။

“ချမ်း”

“ဘာလဲ ငု”

“နင့်လိုပဲ ငါလည်းသိပ်သတိရနေတယ်”

“ငုရယ်”

မင်းချမ်းမြေ့၏သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရ သည်။

“နင်သာ ငါ့ဆီမှာအလုပ်လှလုပ်ရင် သိပ်ပျော်ဖို့ ကောင်းမှာပဲ... နင့်ကို အမြဲမြင်နေရမှာ... ခုတော့...”

“ချမ်းရယ်... နင့်ဆီမှာ တစ်နေ့နေတော့လုပ်ဖြစ်မှာ မိ... အဲဒီအချိန်ကျမှ လက်မခံချင်ဘူးမငြင်းနဲ့”

“ဟာ ငုရယ်... နင်မို့လို့ ဒီစကားထွက်ရက်တယ်... ငုဆိုရင် ချမ်းဘက်ကအချိန်မရွေးပဲ... အဲ နင့်ကိုခိုင်းချင်လွန်း”

အဲဒီ အလုပ်သမားအနေနဲ့ခေါ်တာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“တွဲဘက်ပိုင်ရှင်အဖြစ်ပါ ခန့်အပ်ချင်တာ”

“ကောင်စုတ် စကားကိုက... ဒီမှာ ချမ်း... တစ်နေ့ နေ့ကျရင် နင့်ဆန္ဒပြည့်မယ်ထင်တာပဲ”

“ဟာ ငု... နင် တကယ်ပြောတာလား... ဟား... ”

ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သံကြောင့် ငုလေးငုံပြုံးလိုက်မိသည်။
“ကဲ ချမ်း”

ဘိုင်”

“ဘာလဲ ဖုန်းချချင်ပြီလား... ရပြီ... ချလို့ရပြီ... ”

“ဘိုင်”

ငုလေးငုံပြုံးရင်း ဖုန်းခွက်လေးကို ညင်သာစွာချလိုက်သည်။

ဖုန်းချပြီးသည်နှင့် ခန်းမထဲ သီချင်းနားထောင်ခို့ကိုယ်လှည့်လိုက်သည်။

“အို...”

သူမအား စူးစိုက်ကြည့်နေသော ခါတိုရီနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားရသည်။ အဓိပ္ပာယ်မြောက်များစွာပါဝင်နေသော အကြည့်က ငုလေးငုံရင်ကို လှုပ်ရှားမှုများစွာဖြစ်စေသည်။

ကိုယ်ထဲရှိသွေးတို့ နွေးထွေးစွာလှည့်လည်စီးဆင်းသွားသည်။

ခါတိုင်း မျက်နှာမော်စွာနေတတ်သော ငုလေးငုံမှာ ခုတော့ ဦးခေါင်းလေးအနည်းငယ်ငုံသွားသည်။

မျက်လွှာချရင်း ရုံးခန်းထဲမှထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

“ငုလေး”

သံလိုက်ဓာတ်ပါသောခေါ်သံကြောင့် ခြေလှမ်းတို့ နှောင့်နှေးစွာရပ်တန့်သွားရသည်။

ငြိမ်သက်စွာရပ်နေပြီး စကားသံကိုနားစွင့်နေသည်။ တေးသံအား ချက်ချင်းမကြားရ။ စကားသံအစား သက်ပြင်းချသံကိုသာ ကြားလိုက်ရသည်။

ခုမှ ရုံးခန်းထဲတွင် လူတစ်ယောက်မှရှိမနေ။

စာရေးမများနှင့် နိုင်လတ်ပါ အပြင်ရောက်နေသည်။

နှစ်ယောက်သား၏ရင်ခုန်သံသည် ရုံးခန်းလေးထဲတွင် ကူးလူးဆီတွေ့နေကြသည်။

ရှိုန်းမြမြခံစားမှုကို ငုလေးငုံတစ်ခါမှမခံစားဖူး။

ခါတိုရီနှင့်ကျမှ။

ရှက်ရွံ့ခြင်းလည်း ထိုနည်းတူ။

“ငုလေး”

အဖျားခတ်တုန်ခါသံပါသောခေါ်သံက ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

ငုလေးငုံမှာ ခေါင်းငုံ့ထားမြဲ။ ရပ်တန့်နေမြဲ။

ခါတိုရီထလာသည်။

ငုလေးငုံအနားရောက်လာသည်။ တစ်ဦး၏ရင်ခုန်သံ

ကို နောက်တစ်ဦးက ကြားနေရသည်။

“ငုလေး”

“ဟင်”

ခေါင်းလေးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမော့ရင်း ချထားသော

မျက်လွှာကိုလည်း ဖြည်းညင်းစွာပင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ချစ်ရည်စီးဆင်းနေသော ခါတိုရီ၏မျက်ဝန်းများနှင့်

တိုက်မိသွားရသည်။ နှစ်ဦးသား အတန်ကြာစူးစိုက်ကြည့်မိကြသည်။

ရင်ခုန်သံခပ်နွေးနွေးကို ညီမျှစွာခံစားနေရသည်။ မိပြင်တို့သည်လည်း တူညီစွာပန်းသွေးရောင်ကြွနေကြသည်။ ထွေးလေတို့သည်တစ်ဦးမှတစ်ဦးဆီသို့ ရိုက်ခတ်နေသည်။

စူးစိုက်ကြည့်နေကြသော မျက်ဝန်းများမှအဖြေများသည်တူညီမျှဖတ်နေကြသည်။ ခပ်စူးစူးအကြည့်မှတစ်ဆင့် ရင်သံဆီသို့ ထိုးဖောက်မြင်ကြရပြန်သည်။

“ငုလေး”

“ခါတိုရို”

ခါတိုရိုလက်နှစ်ဖက်က ငုလေးငုံ၏ဖြူ၍သွယ်သော လက်များပေါ်သို့ အုပ်မိုးသွားသည်။ ငုလေးငုံ မရုန်းမိ။

နှစ်ဦးသား၏နှုတ်ခမ်းများမှ စကားသံထွက်မလာဘဲ နှုတ်ခမ်းသားများသာ တဆတ်ဆတ်လှုပ်နေကြသည်။

သက်ပြင်းရွှိုက်သံ ပြိုင်တူထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ မတိုင်ပင်ပါဘဲ ရှက်ပြုံးကိုယ်စီပြုံးမိကြပြန်သည်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းတို့သည် တစ်ဦးရင်မှရင်ခုန်သံအနားလည်နိုင်သောစကားသံများအဖြစ် ပြောင်းပေးနေသလို

“ငုလေး”

ခါတိုရိုထံမှ ဦးစွာအသံထွက်လာသည်။

“ဘာလဲ ခါတိုရို”

“ကျွန်တော်.. ကျွန်တော် ငုလေးကိုချစ်နေမိပြီ”

ခပ်တုန်တုန်အသံလေးက ရင်ထဲသို့ ရှော့ရှော့ရှူရှူတိုးဝင်လာသည်။ ကြည်နူးပီတိစိတ်သည် တစ်ကိုယ်လုံးဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

နှလုံးသား၏လိုလားမှုကြောင့် ရင်သည် ကြည်နူးခြင်းအရသာကို နှစ်လိုစွာခံစားရခြင်းပင်။

နှလုံးသား၏လိုလားမှုမရှိသော ချစ်ရေးဆိုမှုတွင် ယခုကဲ့သို့ နှစ်လိုကြည်နူးမှုကို ခံစားရလိမ့်မည်မထင်။

“ငု.. ငုလေး.. . ကျွန်တော့်ကို စကားပြန်ပြောပါဦး”

ထစ်ငေါ့ငေါ့အသံလေးကို ကြည်နူးစွာကြားရပြန်သည်။

ပြန်ဖြေဖို့ လိုသေးသလား ခါတိုရိုရယ်.. . ကျွန်မ

အကြည့်တွေကို ရှင်နားလည်နိုင်ပါတယ်နော်.. . ဟု ရင်ထဲတီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ငုလေး ဖြေပါဦး.. . ကျွန်တော်.. ကျွန်တော် ဘာသိရမလဲဟင်”

ငုလေးငုံ ဘာမှပြန်မဖြေသောအခါ ခါတိုရို၏မျက်ဝန်းများသည် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းဘက် ရောက်ရှိသွားရသည်။

“ငုလေး.. ကျွန်.. ကျွန်တော်.. .”

ငုလေးငုံအား စူးစိုက်ကြည့်နေသောအကြည့်များအား ချက်လွှာချပစ်လိုက်သည်။

ခါတိုရိုကိုကြည့်ပြီး ငုလေးငုံသနားမိသလို ရယ်လည်း နယ်ချင်သွားသည်။ သည်လောက်တောင် လူကဲခတ်ညံ့ရသလား

ခါတိုရိုရယ်။

“ခါတိုရီ”

ငုလေးငုံခေါ်လိုက်သည်။

ခါတိုရီမှာ ငုလေးငုံကို မော့မကြည့်ဘဲ ပြောဟူသည့် သဘောဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်မကိုကြည့်ပါဦး ခါတိုရီ”

အမိန့်ပေးသံပါသောလေသံကြောင့် ရွံ့တွန့်တွန့်အဖူ အရာဖြင့် ခါတိုရီကြည့်လာသည်။

“ရှင် သိပ်အတယ်”

“ဗျာ”

အံ့ဩမျက်ဝန်းဖြင့် ခါတိုရီကြည့်သည်။

“ရှင် သိပ်အတယ်”

နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြောလိုက်မှ ခါတိုရီမျက်ဝန်း အရောင်တောက်လာသည်။

“ဒါ. . ဒါဆို. . .”

“သိပ်အတဲ ခါတိုရီ”

ဟုပြောပြီး ခါတိုရီဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်အား ပြုလည်ညှစ်လိုက်ပြီး လှပစွာပြုပြလိုက်သည်။

“ဟာ”

အပျော်မြစ်သည် ခါတိုရီရင်ထဲ မြူးထူးစွာခုန်ဆက် သွားသည်။

“ငု. . ငုလေး. . . မင်း. . . ကျွန်တော့်ကို. . .”

ခါတိုရီ စကားမဆုံးလိုက်ရ။ ရုံးခန်းတံခါးမှ လက်ထိ

အလေး လည်သွားသဖြင့် ငုလေးငုံ၏လက်ဖြုတ်ချခြင်းကို ခံလိုက် ရသည်။

အောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

ငုလေးငုံ ခေါင်းညိတ်သည်။

“သိပ်လှတယ်”

“ဘာလဲ . . . နာမည်လှတာလား . . . လူလှတာလား”

ပန်းသီးလေးကို အခွံနွှာရင်း ငုလေးငုံ ခပ်ပြုံးပြုံးမေး

သည်။

“အာ . . . လူရော၊ နာမည်ပါလှတာပါ မိန်းကလေးရဲ့”

“ဟုတ်လို့လား”

“လိမ်စရာလား ကျွန်တော့်ချစ်သူရဲ့ . . . ငုလေးကို

ကျွန်တော် တကယ်ချစ်တာပါ ငုလေးရယ်”

ငုလေးငုံနှင့် ခါတိုရီမှာ ခါတိုရီအခန်းတွင် တွေ့နေခြင်း

ခါတိုရီက ဒရင်းဘတ်ဘွင်ထိုင်နေပြီး ငုလေးငုံကတော့

အိမ်ရှေ့ရုံဆက်တီပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း ပန်းသီးအခွံနွှာနေသည်။

“ငုလေးရော . . . ကျွန်တော့်ကို တကယ်ချစ်တာနော်”

“ဘာလဲ မယုံလို့လား”

ငုလေးငုံ ခပ်ပြုံးပြုံးမေးသည်။

“အာ . . . ယုံပါတယ် ငုလေးရာ”

ခါတိုရီ အလျင်အမြန်ပြောလိုက်တာကိုကြည့်ပြီး ငုလေး

ရယ်သည်။ ခါတိုရီမျက်နှာသည်လည်း ပြုံးနေသည်။

“ခါတိုရီ”

“ဟင် . . . ဘာလဲ ငုလေး”

“ခါတိုရီမှာ ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးလား”

အခန်း - ၁၃ -

“ငုလေး”

“ဘာလဲ ခါတိုရီ”

“ငုလေး”

“အာ . . . နာမည်အလကားရတိုင်း ခေါ်နေရသလား ခါတိုရီရဲ့”

ငုလေးငုံပြောတော့ ခါတိုရီသဘောကျစွာပြုံးသည်။

“ငုလေးနာမည်က သိပ်ခေါ်လို့ကောင်းတာပဲ”

ခါတိုရီမှာ မြန်မာပြည်တွင်အနေကြာနေပြီမို့ မြန်မာ စကားပြောလည်ပတ်ကျွမ်းကျင်နေပြီ။ ထစ်ခြင်း၊ ငေါ်ခြင်း သိပ် မရှိတော့။

အဓိပ္ပာယ်နားမလည်ခြင်းလည်း မရှိတော့။

“ငုလေးငုံဆိုတဲ့အမည်လေးက ပန်းအမည်တစ်မျိုး နော်”

“အင်း”

ခါတို့ရဲ့ကိုစေ့စေ့ကြည့်ရင်း ငုလေးငုံမေးသည်။ ခါတို့ရဲ့ အေးဆေးစွာပြုံးရင်း

“ငုလေးသာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ပထမချစ်သူ”

“အဟက်. . စကားတောင် တော်တော်တတ်နေပြီ”

ခါတို့ရဲ့ဖြေပုံကိုသဘောကျပြီး ငုလေးငုံရယ်ပြန်သည်။

“ငုလေး. . ကျွန်တော်ကြည့်နေတာ ကြာပြီ. . . ရယ်ပဲ ရယ်နေတာ. . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ပျော်နေတာလေ. . . လူတစ်ယောက်ဟာ ရင်ထဲမှာ ပျော်နေရင် အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့ မျက်နှာပြုံးနေတတ်တယ်. . . ရယ်နေတတ်တယ် ခါတို့ရဲ့ရဲ့”

ခါတို့ရဲ့ကိုပြုံးကြည့်ရင်း ငုလေးငုံဖြေသည်။ ငုလေးငုံ အဖြေကို ခါတို့ရဲ့သဘောကျသွားရသည်။

“ဟုတ်မယ် ငုလေး. . . ကျွန်တော်နဲ့ ငုလေးနဲ့တူတယ်”

“တူလို့ပဲ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တာပေါ့ ခါတို့ရဲ့ရဲ့. . . အဲ ခါတို့ရဲ့ ကို ကျွန်မပြောရဦးမယ်”

“ပြော”

ခါတို့ရဲ့ ဒရင်းဘတ်မှထလာပြီး ငုလေးငုံထိုင်နေသည် နှစ်ယောက်ထိုင်ဆက်တီထွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ခါတို့ရဲ့ နီးကပ် စွာထိုင်လိုက်သော်လည်း ငုလေးငုံနေရာမရွှေ့မိ။

“ပြောလေ ငုလေး”

ငုလေးငုံ ရှက်ပြုံးတစ်ပွင့်ပြုံးလိုက်ပြီး

“ကျွန်မဘဝရဲ့ ပထမဆုံးချစ်သူကလည်း ရှင်ပဲ ခါတို့ရဲ့”

“အိုး. . . အချစ်ရယ်”

အပျော်စိတ်ကြောင့် ခါတို့ရဲ့မျက်နှာ တအားပြုံးသွားသည်။ ငုလေးငုံ၏ပုခုံးအိအိလေးကိုလည်း ညင်သာစွာဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။

ငုလေးငုံ မျက်နှာသည်လည်း ပြုံးနေသည်။

ပန်းသီးခွံနွာပြီးဖြစ်တာမို့ ပန်းသီးသားလေးများကို ခပ် သေးသေးစိပ်လိုက်သည်။

“ကျွန် တော့် ရင် ထဲ သိပ် ပျော် နေတယ်

ငုလေး. . . ငုလေးက ကျွန်တော့်ချစ်သူဖြစ်နေလို့. . . ငုလေးကို ကျွန်တော်ချစ်သူတော်ရလို့”

ခါတို့ရဲ့စကားကို ငုလေးငုံကြည့်နူးစွာနားထောင်နေ သည်။

“ငုလေးက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်. . . ငုလေးလို ချစ်သူမျိုးရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှမထင်ခဲ့ဘူး”

“ကျွန်မလည်း ဒီလိုပဲပေါ့ ခါတို့ရဲ့ရယ်. . . ငုလေးဘဝ မှာလည်း ဂျပန်ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ချစ်သူတော်ရလိမ့် မယ်လို့ အိပ်မက်တောင်မမက်ခဲ့ဖူးဘူး”

“ဒါနဲ့များ ကျွန်တော်တို့တွေ့ခဲ့ကြတယ်နော်”

“အင်း”

ငုလေးငုံခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ပန်းသီးစိပ်တစ်စိပ်အား ခါတို့ရဲ့ကိုခွံကျွေးလိုက်သည်။ ခါတို့ရဲ့သည်လည်း ပန်းသီးပန်းကန် ထဲမှ အစိပ်တစ်စိပ်ယူပြီး ငုလေးငုံအားပြန်လည်ခွံကျွေးသည်။

နှင်းသီရိကျက်သရေ

ဝန်းသီးစိပ်များကို အတူဝါးကြရင်း ပန်းသီးအရသာကို
ခံစားရင်း နှစ်ခြိုက်ကြည်နူးစွာပြုံးမိကြသည်။

“သိပ်ချစ်တယ် ငုလေးရယ်... ကျွန်တော့်ချစ်သူ
ငုလေး”

ခါတိုရို ခပ်ဖွဖွပြောရင်း ငုလေးငုံ၏ပုခုံးသားအိအိလေး
ကို ဆုပ်နယ်နေသည်။

“ခါတိုရို”

“ဟင်... ဘာလဲ ငုလေး”

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော်လို့ နာမ်စားသုံးမပြောနဲ့
တော့”

“ဒါဆို ဘယ်လိုပြောရမလဲ... ငါလို့ပြောရမလား”

“ပေါက်ကရ”

ငုလေးငုံရယ်သည်။

“ငုလေးတို့မြန်မာတွေက ကိုယ့်ချစ်သူတွေကို မောင်၊
ကိုကို၊ ကို ဆိုတဲ့နာမ်စားလေးတွေကို တယုတယသုံးတတ်တယ်
ခါတိုရိုရဲ့”

“မောင်၊ ကိုကို၊ ကိုဟာ လှတယ်နော်... ကျွန်တော့်
ကိုလည်း တစ်ခုခုခေါ်ပါလား”

“အင်း”

ငုလေးငုံ ရှက်ပြုံးလေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဘယ်လိုခေါ်မလဲဟင်”

ငုလေးငုံထံမှ အသံချက်ချင်းထွက်မလာ။

အောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

“ပြောပါဦး အချစ်ရဲ့”

ငုလေးငုံပုခုံးလေးကိုသိုင်းဖက်ရင်း ထပ်မေးပြန်သည်။

“မောင်”

ငုလေးငုံ ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ ခါတိုရို မျက်နှာ
စင်းလက်သွားသည်။

“ဘာ... ဘာတဲ့ ငုလေး... ထပ်ခေါ်ပါဦး”

တမင်ပြောမှန်း ငုလေးငုံသိသည်။ သူမအသံကို ခါတိုရို

မကြားဘဲနေပါ့မလား။

“ခေါ်ပြီးပြီလေ”

“ထပ်ခေါ်ပြပါ... မောင် မကြားလိုက်ရလို့”

“ဟာကွာ”

နှစ်ဦးသား ကြည်နူးစွာရယ်လိုက်မိကြသည်။

“ချစ်တယ် ငုလေးရယ်”

“ငုလေးလည်း မောင်လိုပဲ မောင်ရယ်”

ရှက်ပြုံးလေးဖြင့် ခပ်တိုးတိုးဆိုသည်။

“ငုလေး”

“မောင်”

“သိပ်ချစ်တယ် ငုလေးရယ်”

“မောင်”

“ငုလေး”

“မောင်သာ မြန်မာအမျိုးသားဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်း

ဓာပေ”

နှင်းသီရိကျက်သရေ

ဖြစ်ချင်သည့်ဆန္ဒတစ်ခုကို ပြောလိုက်မိသည်။ ခါတိုစိုပြင်းသည်။

“ဘာလဲ. . . ငုလေးက မောင်ဂျပန်ဖြစ်နေလို့ သိပ်မချစ်ဘူးလား”

“အာ. . . မဟုတ်တာ မောင်ရယ်”

“မောင်ကတော့ ငုလေးကမြန်မာဖြစ်နေ၊ မောင်ကဂျပန်ဖြစ်နေပေမယ့် မြန်မာမလေးငုလေးကိုတော့ သိပ်ချစ်တယ် သိရဲ့လား ငုလေးရဲ့”

“အင်းပါ. . . သိပါတယ် မောင်ရဲ့. . . ငုလေးပြောတဲ့ သဘောက မောင်သာမြန်မာအမျိုးသားဖြစ်ရင် ပိုကောင်းမယ်ဆိုတာ ဒီလိုမောင်ရဲ့. . . မောင်က ဂျပန်ဖြစ်နေတော့ အချိန်တန်ရင် ဂျပန်ပြန်မှာပဲလေ. . . မြန်မာဆိုရင်. . . ”

ငုလေးငုံ နှုတ်ခမ်းလေးကို ခါတိုရိုလှမ်းပိတ်လိုက်သည်။

“ဒါကို စိုးရိမ်တာလား အချစ်ရယ်. . . ဘာမှစိုးရိမ်မနေနဲ့. . . မောင်ပြန်ရင် ငုလေးပါလိုက်ခဲ့ပေါ့”

“အဟင်း. . . ငုလေးလိုက်ရမယ်. . . မောင်က ငုလေးဆီမှာမနေဘူးလား”

“မောင့်မှာ မိဘတွေရှိသေးတယ်လေ ငုလေးရဲ့”

“အို. . . ငုလေးမှာလည်း မိဘတွေရှိသေးတာပဲ. . . မောင့်ဂျပန်ကို ငုလေးမလိုက်နိုင်ပါဘူး”

ငုလေးငုံ မျက်နှာပုပ်သွားသည်။

“အာ. . . ငုလေး စိတ်မကောက်ရဘူး. . . ငုလေး စိတ်

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

အလိုမကျတာ မောင်ဘာမှမလုပ်ဘူး. . . ငုလေးမလိုက်နိုင်ရင် မောင် ငုလေးဆီမှာနေမယ်နော်. . . ဟုတ်ပြီလား”

အလျော့ပေးလေသံက ရင်ထဲစူးစိုက်ဝင်ရောက်သွားသည်။

“အို. . . မောင်ရယ်”

“ငုလေး အချစ်ရယ်”

နှစ်ဦးသား တင်းကျပ်စွာဖက်တွယ်မိတော့သည်။

အခန်း - ၁၄ -

မိုးယံနန်းတော်ရှေ့သို့ ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် မင်းခင်မြေ့ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာရသည်။

မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သော ငုလေးငုံ၏မျက်နှာလေးမြင်ရတော့မည်။ ခပ်စွာစွာအသံလေးကိုကြားရတော့မည်။

ကောင်စုတ်လို့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ခေါ်တတ်သောစကားလေးကို ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် နားထောင်ရဦးမည်လုပ်ငန်းအကြောင်းရင်ဖွင့်တာကိုနားထောင်ရဦးမည်လား။

ဒါတွေမပြောခင် တစ်စုံတစ်ခုကို သူ့အရင်ပြောဖန်လိုက်ချင်သည်။ သူငယ်ချင်းဆိုသည့်ဟာကြီးဖြင့် သူ့အား ရှောင်ကာနေမည်လား။ မသိချင်ယောင်ဆောင်မည်လားမသိ။

သူ့ကို တစ်ခုခုပြောမည်ဆိုတာကြိုသိပြီး စကားလမ်းသည့်အတတ်ပညာကို ငုလေးငုံတတ်ထားသည်။

“အလည်မ”

ဟု ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

သူလာတာကို ငုလေးငုံအား ချက်ချင်းအသိမပေးဘဲ လှည့်ကွက်ထားမည်ဟုတွေးမိတော့ ပြုံးမိပြန်သည်။

ကားထဲတွင်ထိုင်ပြီး တွေးချင်ရာတွေးနေတုန်း မိုးယံနန်းတော်ရှိ (Door man) လေးက တံခါးလာဖွင့်ပေးမှ အတွေးတို့ပြတ်တော့သည်။

ကျေးဇူးစကားဆိုပြီး မိုးယံနန်းတော်ထဲဝင်လိုက်သည်။

နေ့ခင်းဘက်မို့ စားသောက်ဆိုင်သာဖွင့်သည်။

ဧည့်ကြိုမလေးနောက်မှလိုက်ခဲ့သည်။

မိုးယံနန်းတော် ရက်စတော်ရင့်သည် နာမည်ကြီးဆိုင်

မို့ ခန်းမတွင်လူစည်နေသည်။

“အခန်းရှိလား”

ခန်းမထဲဝင်ဝင်ချင်း ဆီးကြိုသောဝိတ်တာလေးကို မေးလိုက်သည်။

“ရှိတယ်အစ်ကို”

ဝိတ်တာကလေးနောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။

“ငုပွင့်”ဟု နာမည်တပ်ထားသော သီးသန့်အခန်းလေး

အား သူလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

စားပွဲထိုးလေးကခေါင်းညိတ်ပြီး ‘ငုပွင့်’အခန်းလေးအား ဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲရှိ စားပွဲခိုင်းတွင်ထိုင်လိုက်သည်။

စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မှာလိုက်သည်။

စားပွဲထိုးလေးကခေါင်းညိတ်ပြီး မှာသမျှကိုမှတ်နေ

သည်။

“စားစရာကတော့ ဒါပဲ ငါ့ညီ”

“ဟုတ်ကဲ့. . အဲ. . တစ်ခုမေးပါရစေဗျာ”

သူပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အစ်ကိုမှာတာတွေ များလှချည်လား. . . ချိန်းထားတာရှိလို့လား အစ်ကို”

စာပွဲထိုးလေးအမေးကြောင့် သူ့အစွမ်းကုန်ပြုံးရင်း

“တစ်ယောက်တည်းစားမှာမဟုတ်တာတော့ အမှန်ပဲ ငါ့ညီ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ကျွန်တော်သိပါပြီ. . . အစ်ကိုကိုမေးတဲ့ ဧည့်သည်ရောက်ရင် လာပို့ပေးပါမယ်”

စားပွဲထိုးလေးက ဖော်ရွေစွာပြောသည်။

“လာပို့စရာမလိုဘူး ညီ. . . သွားခေါ်ပေးရမှာ”

“သွားခေါ်ပေးရမှာ. . ဟုတ်လား အစ်ကို”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟာ. . မဖြစ်ဘူး အစ်ကို. . . အလုပ်ချိန်မှာ အပြင်ထွက်လို့မရဘူး”

သူနှစ်ခြိုက်စွာပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

ငုလေးငုံနှင့်တွေ့ရတော့မည်မို့ သူ့စိတ်တွေပေါ့ပါးခွင့်လန်းနေသည်။

“မင်းကို အပြင်မခိုင်းပါဘူးကွ. . . မိုးယံနန်းတော်ထဲက လူတစ်ယောက်ကိုပဲခေါ်ပေးရမှာ”

“ဟာ. . ဘယ်သူများလဲ အစ်ကို. . . အလုပ်ချိန်မှာ

ဘယ်ဝန်ထမ်းကိုမှ ခေါ်လို့မရဘူး”

“ခေါ်လို့ရတဲ့သူကိုခေါ်ခိုင်းတာ”

“ဘယ်သူများပါလိမ့်”

“ငုလေးငုံ”

သူ တစ်လုံးချင်းဖြေလိုက်သည်။

“ဗျာ ငုလေးငုံ”

“ဟုတ်တယ်”

“သူ. . . သူက. . . ”

“အစ်ကို့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပေါ့ကွ”

“လာပါမလား”

ငုလေးငုံနှင့် ခါတိုရီတို့အရိပ်အခြည်ကိုနားလည်နေ၍ လိုက်ခြင်းပါ။

“လာပါတယ်ကွာ. . . ရော ဒီစာပေးလိုက်”

စာရွက်ပိုင်းလေးပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာရေးခြစ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

စာရွက်လေးကိုယူရင်း ရုံးခန်းဆီသို့လာခဲ့သည်။ လက်ထဲမှစာရွက်လေးကို ဝိတ်တာလေးကြည့်မိသည်။

ငါ့ရောက်နေတယ်။

မာန်တက်မနေနဲ့၊ အပြန်လာ။

တောင်စုတ်”

ဆိုသည့်စာလေးအား တွေ့လိုက်ရသည်။ ကလေးသေ
 သောစာသားများမို့ ဝိတ်တာလေးပြုံးမိသွားသည်။
 ရုံးခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။
 ခါတိုရှိအကြည့်နှင့်ဆုံသွားသည်။
 “ဘာကိစ္စလဲ”
 “ဟို. . မမငုကို စာပေးခိုင်းလို့”
 သူမ စာဆိုတာမို့ ငုလေးငုံစိတ်ဝင်စားသွားရသည်။
 “ဘာစားလဲ. . . ဘယ်သူပေးခိုင်းလိုက်တာလဲ”
 ငုလေးငုံအစား ခါတိုရှိမေးသည်။
 “အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ပေးခိုင်းလိုက်တာ”
 “ဘာ. . ဒါများ မင်းယူခဲ့ရသလား”
 ရည်းစားစာအထင်နှင့် ခါတိုရှိစိတ်ဆိုးချင်သွားသည်။
 “ဟို. . ဟို မမငုရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆိုလို့”
 ဝိတ်တာလေး ကပျာကရာဖြေသည်။
 “မမဆီယူခဲ့”
 ဝိတ်တာလှမ်းပေးသောစာရွက်ကလေးကို ယူဖတ်လိုက်
 သည်။
 စာက အမြင်ကတ်ချင်စရာ။
 စာဖတ်ပြီး ကောင်စုတ်ဟု ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်
 သည်။
 ဝိတ်တာလေး မျက်လုံးပြုံးနေသည်။ စာပေးခိုင်းသူ
 အစ်ကိုကြီးအား ယုံ၍ စာလာပေးခြင်း။

ခုတော့ ဒီစာက ပြဿနာစာများလား။
 သို့သော်လည်း အထင်နှင့်အမြင် ချက်ချင်းလွဲသွားရ
 သည်။
 “ခါတိုရှိ. . . ဒါ ကျွန်မသူငယ်ချင်းပေးခိုင်းလိုက်တဲ့စာ
 ပါ. . . ကျွန်မ ခဏသွားချင်တယ်. . . ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါ”
 ငုလေးငုံခွင့်တောင်းတော့ ခါတိုရှိခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
 သည်။
 “လာ သွားရအောင်. . . ဒါနဲ့ သူက. . .”
 “ငုပွင့်မှာပဲ မမငု”
 “အေး အေး”
 ငုပွင့်ထဲသို့ ငုလေးငုံဝင်လိုက်သည်။
 မင်းချမ်းမြေ့ကို မတွေ့ရ။
 “အား. . ချမ်းတစ်ယောက် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ
 မသိဘူး. . . ငါလာတာကြာလို့ မလာဘူးထင်ပြီး ပြန်များသွား
 ပြီလား. . . ဒါမှမဟုတ် Toilet ဘက်သွားလားမသိဘူး”
 ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း အိမ်သာဘက်သွားကြည့်ဖို့
 စိတ်ကူးလိုက်သည်။
 “အို”
 ရုတ်တရက်အင်္ကျီနောက်စ တင်းခနဲဖြစ်သွားတာမို့
 ထန်ပြီးနောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
 ပြုံးပြီးဖြိုးမျက်နှာထားဖြင့် မင်းချမ်းမြေ့ကိုတွေ့လိုက်ရ
 သည်။

နှင်းသီရိကျက်သရေ

“ကောင်စုတ် ကောင်နာ. . . တွေ့တာနဲ့ လူကိုစပြီ. . .
သူ့ကို တကတည်း လန့်သွားတာပဲ. . . နင်က စားပွဲကွယ်ပြီး
ပုန်းနေတာပေါ့လေ”

“ဟဲ ဟဲ”

ခုံတစ်လုံးဆွဲထုတ်ထိုင်လိုက်သည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ငုရယ်. . . မတွေ့တာကြာလို့ တမင်
စတာပါဟာ. . . ထိုင်လေ”

မင်းချမ်းမြေ့ဘေးရှိခုံတွင် ငုလေးငုံဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“စာရတာနဲ့ ငါ့စာမှန်း တန်းသိတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“သိတာပေါ့ဟဲ့. . . ငါ့ကိုစာပေးတဲ့လူက နင့်လိုစာရွက်
ပိုင်းနဲ့ တစ်ခါမှမှမပေးဖူးတာ”

“အံ့မယ် ကြားနေပြန်ပြီ. . . ဘာလဲ အလုပ်လုပ်တာ
ရည်းစားစာတွေ တော်တော်စုမိနေပြီပေါ့”

ငုလေးငုံကို တမင်စလိုက်သည်။

“ကောင်စုတ်. . . သူများတကာကို အထင်သေးဖို့တ
တော့ ထိပ်ဆုံး. . . ချီးကျူးဖို့ဆို သိပ်ဝန်လေး”

“အာ. . . နင်မှားနေပြီ ငု. . . ငါ နင့်ကိုဘယ်တုန်းက
ချီးကျူးရမှာဝန်လေးလို့လဲ”

“အေးပါ ထားလိုက်တော့. . . နင့်ပြောရင် ဆင်ခြေ
ချည်းပဲ”

“ဟဲ ဟဲ”

“ဪ. . . ငါ့ဆီလာလည်တယ်ဆိုတော့ နင့်ကိုငါ့ဦး

ရှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

ရမှာပေါ့. . . နင်စားချင်တာ မှာလေ”

မိချွေးစာအုပ်ကိုလှမ်းပေးရင်း ငုလေးငုံကပြောသည်။

ငုလေးငုံလှမ်းပေးသောမိချွေးကိုယူပြီး စားပွဲပေါ်ပြန်

တင်လိုက်သည်။

“ဒါက”

“ငါ့မှာပြီးပြီ ငုရဲ့. . . ငုဆီလာလည်လည်း ချမ်းပဲကျွေး
မှာပါဟာ”

“နင်က ငါ့ကိုကျွေးမယ်”

“အင်း”

ငုလေးငုံရယ်သည်။

“ချမ်းကျွေးတာချည်းပဲ ငုစားလာရတဲ့ကာလ မနည်း
တော့ဘူးနော်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“နင် မနှမော့မိဘူးလားဟင်”

မင်းချမ်းမြေ့ မျက်ခုံးတစ်စုံတွန့်ရှုံ့သွားရသည်။

“ဒါဘာစကားလဲ ငု. . . ငုအတွက်ဆို နှမော့တယ်ဆို

တဲ့စကားလုံး ချမ်းကမ္ဘာမှာမရှိဘူး”

မင်းချမ်းမြေ့စကားက မာန်ပါသည်။ တိကျပြတ်သား
လွန်းသည်။

ငုလေးငုံ ကျေနပ်ရသည်။

မင်းချမ်းမြေ့ စိတ်ခံစားမှုကို ငုလေးငုံနားလည်ပါ

သည်။

သို့သော်...။

“ငါ အလုပ်ရကတည်းက ချမ်းကို ငုလခနဲ့ တစ်ခါမှ မကျွေးဖူးဘူးနော်”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ ငုရဲ့... ငါ နင့်ဆီကစားချင်လို့ နင့်ဆိုင်လာလည်တာမဟုတ်ဘူးနော်... နင့်ကို သတိရလွန်းလို့လာလည်တာ”

ငုလေးငုံကို ခပ်စူးစူးကြည့်ရင်း ပြောမိသည်။

“သိပါတယ် ချမ်းရယ်... ဟိုလေ ဒီတစ်ခါတော့ ငါကျွေးတာ နင်လက်ခံလိုက်ပါလား”

“နင် တကယ်ပြောနေတာလား ငု”

ငုလေးငုံ ပြုံးရင်းခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟာ ကျားသားမိုးကြိုး... မင်းချမ်းမြေ့တို့တော့ ထိပေါက်တာပဲ”

“ဒါ ဘာစကားလဲ... ဟွန့် သူ့ကိုခုတစ်ခါပဲကျွေးမယ် ပြောလို့ ခုလိုပြောတာပေါ့လေ”

မင်းချမ်းမြေ့ရယ်ရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“ငုက ခုမှကျွေးနိုင်လို့ပါ ချမ်းရယ်”

“အင်းပါ... ငုကို ချမ်းလှောင်တာမဟုတ်ပါဘူး ငုရဲ့... ငုမကျွေးလည်း ချမ်း ဘာမှမပြောပါဘူး”

မင်းချမ်းမြေ့စေတနာကို ငုလေးငုံသိပါသည်။

သူမအပေါ်ကောင်းလွန်းသည့် မင်းချမ်းမြေ့ကိုလည်း လွန်စွာကျေးဇူးတင်မိသည်။ ထို့ပြင် မင်းချမ်းမြေ့သည် သူမ၏

ကောင်းဆုံးသူငယ်ချင်း။

စကားပြောနေစဉ်ပင် စားစရာများရောက်လာသည်။

မိုးယံနန်းတော်၏နာမည်ကြီးဟင်းပွဲများသည် စားပွဲ

အစီအရီ။

“ဟာ ချမ်း... နင်အများကြီးမှာထားတာပဲ”

“ဘာလဲ... ဟင်းပွဲတွေမြင်လိုက်တာနဲ့ ဒါတွေရှင်းရ

ပိုက်ဆံတော့ အတော်ချောပါပြီဆိုပြီး လန့်သွားပြီလား...

အာခံမယ်ဆိုတဲ့စကားကို ရုတ်သိမ်းချင်စိတ်ပေါက်သွားပြီလား”

ငုလေးငုံကို စလိုက်သည်။

“အံ့မယ် ငါ ဒီလောက်ကပ်စေးမနည်းပါဘူး ချမ်းရယ်

ဒီထက်မက မှာမယ်ဆိုရင်လည်း ငါ့လခတစ်လလုံးကုန်

ပေးပါစေ... ရှင်းမှာပါ”

ငုလေးငုံစကားကြောင့် မင်းချမ်းမြေ့ကျေနပ်စွာပြုံး

မိတ်သည်။

“မျိုမကျအောင် အတော်ပြောတတ်တာပဲ... ငုကို

အတော်ပဲ... ငုနဲ့ မတွေ့တာကြာလို့ လာတွေ့ရင်း ချမ်းပဲ

အတော်မှာပါကွာ... ကဲ ငြင်းမနေနဲ့တော့... စားကြစို့... နင်

အတော်စားရသေးဘူး မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ငါကံကောင်းသွားပြန်ပြီ... မတော်လို့ နင်စားပြီးပြီ

ငါ့အကျန်သိမ်းမယ့်သူမရှိ ဖြစ်တော့မလို့”

“ကောင်စုတ် ကောင်နာ... သွား ငါမစားတော့ဘူး”

စိတ်ဆိုးဟန်ပြုရင်း မျက်နှာတစ်ဖက်လှည့်လိုက်သည်။
“ငုရယ်. . ငါ မစတော့ပါဘူး. . . ကဲ စားရအောင်
နော်”

“အင်း”

အင်းဟုပြောပြီးမှ ခါတိုရိုကိုသတိရလိုက်မိသည်။ နေ့
ကတော့ ခါတိုရိုတစ်ယောက်တည်းစားရတော့မှာဟုတော့
စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

ငုလေးငုံငိုင်သွားတာကို မင်းချမ်းမြေ့သတိထားလို့
မိသည်။

“ငု ဘာဖြစ်သွားတာလဲ. . . နေမကောင်းဘူးလား
စိုးရိမ်တကြီးမေးလာတာမို့ ငုလေးငုံကြည်နူးရသည်
“ကောင်းပါတယ် ချမ်းရယ်. . . ငု ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါဆို စားကြစို့နော်”

“အင်း”

စားသောက်ကြရင်း စကားတွေပြောဖြစ်ကြသည်။ အ
ချင်းကပ်ပြီး မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်တာမို့ စကားတို့ကပြောမထူ
“ငု”

“ဘာလဲ ချမ်း”

“နင် ရည်းစားရပြီလား”

မင်းချမ်းမြေ့ထံမှ မမျှော်လင့်သောစကားစုကို န
တရက်ကြားလိုက်ရတော့ ငုလေးငုံချက်ချင်းပြန်မဖြေနိုင်။
“ငု. . ချမ်းမေးနေတယ်လေ. . . နင် ရည်းစားရပြီ”

လို့”

“အဟင်း ဟင်း. . မေးစရာလား”

မင်းချမ်းမြေ့အမေးကို ပြန်မဖြေဘဲ ခပ်ဖွဖွရယ်လိုက်
သည်။

ငုလေးငုံအမူအရာကြောင့် သူမမှာရည်းစားမရှိဟုပဲ
သူမှတ်ယူလိုက်သည်။

“ငု”

ကြည်နူးစိတ်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ”

မင်းချမ်းမြေ့ကိုကြည့်လိုက်သည်။ မင်းချမ်းမြေ့
အကြည့်ကို ငုလေးငုံ နားလည်လိုက်တာမို့ ရင်ထဲ ထင့်ခနဲဖြစ်
သွားရသည်။

ဒီလိုမကြည့်ပါနဲ့ ချမ်းရယ်. . ငါ နင့်ကိုသိပ်အားနာ
တယ်. . . ဟု စိတ်ထဲ ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်မိသည်။

နောက်ပြောင်စကားတို့ဖြင့် အခြေအနေပြောင်းပစ်ရန်
ငုလေးငုံကြိုးစားမိသည်။

သို့သော် မင်းချမ်းမြေ့၏အကြည့်က သူမနှုတ်ကို ဆွဲအ
စေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာပြောမထွက်ခင် မင်းချမ်းမြေ့စကားသံ
က သူမနားထဲတိုးဝင်လာသည်။

“ငု. . ငု”

“.”

“ငါ နင့်ကို”

နှင်းသီရိကျက်သရေ

မင်းချမ်းမြေ့ကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်မိသည်။
 သူမအကြည့်ကြောင့် သူ နှုတ်မှစကားသံတို့ ရပ်တန့်
 မသွားဘဲ ရှောရှူစွာခုန်ထွက်လာသည်။
 “ငှက် ချမ်းချစ်တယ်”
 မပြောပါနဲ့ဟု စိတ်ထဲအော်နေသည့်ကြားမှ ချစ်တယ်
 ဆိုသည့်စကားက နားထဲတိုးဝင်လာသည်။
 “ငှ . . ငါ နင့်ကိုတကယ်ချစ်တာပါဟာ . . . တကယ်
 ပါ . . . ငါ့အချစ်ကို နင်ယုံပါနော်”
 “ ”
 “ငှ”
 ငှလေးငှ ဘာပြန်ပြောရမုန်း မသိ။
 ပြောစရာစကားတို့က ရုတ်တရက်မတွေ့နိုင်။ မင်းချမ်း
 မြေ့၏ရင်ထဲကစကားများအားလုံး မခုန်ထွက်ခင်၊ မကုန်ခင်
 သူမ တစ်ခုခုပြောလိုက်ချင်သည်။
 သို့သော်လည်း မင်းချမ်းမြေ့စကားတို့သာဝေစည်နေ
 ပြီး သူမကတော့ အာစေထည့်ထားသလို တိတ်ဆိတ်နေသည်။
 မင်းချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်မှုကို မပျက်စီးစေချင်ပါ။
 မဖျက်ဆီးရက်ပါ။
 ဒါဆို သူပြောသမျှစကားတွေကို ဒီအတိုင်းဆက်နား
 ထောင်နေရမလား။
 “ငှ . . ငါလေ နင့်ကိုချစ်နေတာကြာပြီဆိုတာ နင်လည်း
 သိနေတာပဲ . . . ဖွင့်ပြောချင်နေတာလည်း ကြာပြီ . . . ဒါပေမဲ့

အောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

နှင့် ပြောမယ်လုပ်တိုင်း နင့်ပါးစပ်က သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ဟာကြီး
 ချွက် ထွက်လာလို့ ငါပြောမထွက်ခဲ့ဘူး . . . ငှကို
 မင်းချစ်နေတာကို ဒေါ်ဒေါ်တို့၊
 အတို့လည်းသိကြတယ် . . . ငါ့မိဘတွေလည်း သိနေကြတယ်”
 နင့်အမှုအရာတွေက သိသာလွန်းလှပါတယ်ကွာ။
 “မေမေကတောင် ငါ့ကို တစ်နေ့ကမေးနေသေးတယ်
 . . . ငှလေးနဲ့သား တွေဖြစ်ကြရဲ့လားတဲ့ . . . ငါက မတွေ့တာ
 ကြာပြီဆိုတော့ မေမေက အဲလိုမနေနဲ့တဲ့ . . . ငှလေးဆီ မကြာ
 ကြာသွားတဲ့ . . . မေမေက ငှလေးကိုသိပ်သဘောကျနေတယ်
 ဆိုတာ သားမမေ့နဲ့တဲ့ . . . ငါလေ မေမေစကားကြားရတော့
 ချစ်လိုက်တာဟာ . . . ငါ့အပျော်တွေ ဘာနဲ့မှတောင်လဲလို့မရ
 ချမ်းရယ်။
 နင့်ကို ပျော်စေချင်ပါတယ် . . . ဒါပေမဲ့ ချမ်းရယ် . . .
 “ဟိုတစ်ခါကဖုန်းပြောတော့ ငါက နင့်ကိုတွဲဖက်ပိုင်ရှင်
 ဖြစ်ခန့်အပ်ချင်တယ်လို့ပြောတော့ . . . တစ်နေ့နေ့ကျရင်
 ဆန္ဒပြည့်မယ်ထင်တာပဲဆိုတဲ့ စကားလေးက ငါ့မျှော်လင့်
 ကို အရောင်တင်ပေးနေတယ် . . . အဖြေတောင်းဖို့
 စားတိုင်း မအောင်မြင်ခဲ့တဲ့အဖြစ်တွေနဲ့ မကြုံချင်တော့
 . . . အဲလိုမကြုံရအောင်လည်း နင့်စကားလေးက အား
 ပေးပေးလိုက်တာလေ”
 ဘုရား . . . ။

ငါ့နှုတ်က လွတ်ခနဲထွက်သွားတဲ့စကားတစ်ခုက နှင်း
မျှော်လင့်ချက်ပေးခဲ့တဲ့စကားဖြစ်သွားသတဲ့လား...။

ငါ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး ချမ်းရယ်...။

စောင့်စားဖက်တွယ်ခဲ့တဲ့ နှင်းရဲ့မျှော်လင့်ခြင်းရက်စွဲ
ကို ငါမီးရှို့ပစ်ရမတဲ့လား...။

ချမ်း.. ငါ ဘာပြောရမလဲ...။

ငဲ့ဘက်ကိုကြည့်ပါဦး ချမ်းရယ်...။

နှင်းကိုငြင်းလိုက်ရင် နှင်းက ငါ့ကိုတစ်မျိုးထင်တော့မယ်
...။ သူစိမ်းဆန်တယ်လို့ ထင်တော့မယ်...။ ငါလေ ငါ့ဘာ

မှာ နှင်း ကို သာ သံ ယောဇဉ် အ ရှိ ဆုံး ဆို ထား
နှင်းသိစေချင်တယ်...။

ချမ်း.. ဒါပေမဲ့ ချမ်းရယ်...။ မောင်က ငါ့အချစ်
တွေကိုယူသွားပြီ ချမ်းရဲ့...။ မောင်နဲ့ကျမှ ငါ့အချစ်တွေပေး
ဖွားခဲ့ရတယ်...။

မောင်နဲ့ကျမှ ပေါက်ဖွားခဲ့တဲ့အချစ်ဟာ စစ်မှန်ထင်
လို့ ငါယူဆတယ် ချမ်း...။ ငါ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်...။

နှင်းနှုတ်က ငါ့ကိုချစ်စကားဖွင့်ပြောတော့မယ်လို့
ရိပ်မိတာနဲ့ အခြေအနေပြောင်းပစ်ပြီး နှင်းပြောခွင့်မသာအောင်
လုပ်ခဲ့တာ နှင်းမှတ်မိနေဦးမှာပေါ့...။

ဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား...။ နှင်းကို သံယောဇဉ်
များစွာ ရစ်ပတ်ထားတဲ့ ဖြူစင်တဲ့အချစ်နဲ့ပဲချစ်လို့...။
ဆိုင်ခြင်းအိပ်မက်မက်စေတဲ့အချစ်နဲ့ မချစ်နိုင်လို့ပဲ ချမ်း...

“ငဲ့... ငဲ့... ချမ်းပြောတာကို ကြားရဲ့လား... ငဲ့... ငဲ့”

“အင်.. အဲ ချမ်း... ငဲ့ ကြားပါတယ်”

သူမလက်မောင်းကို လာထိမှအတွေးအိမ်ထဲမှ ခုန်ထွက်
လာရသည်။

“ငဲ့... နှင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ... ချမ်းကို တစ်ခုခုပြန်
ပြောဦးလေ... ငါပြောတာတွေကို နှင်းတကယ်ကြားရဲ့လား”

လိမ်ညာစွာ ခေါင်းညိတ်မိသည်။

“ဒါဆို.. ငါ့ကိုတစ်ခုခုပြန်ပြောဦးလေ ငဲ့ရဲ့... နှင်း
ဘာလေ မထုံတတ်တေးပုံစံနဲ့ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ... နှင်း
ဘာ ငါ့အချစ်နဲ့ကြင်နာခြင်းတွေကို အရောင်တင်ပေးတဲ့မိန်း

လေး... ငါ့ဘဝရဲ့ချစ်ခြင်းအိပ်မက်သခင်”

အို.. တော်ပါတော့ ချမ်း...။ ရင်ခုန်ကြည်နူးခြင်း
များစွာနဲ့ ပြောနေတဲ့အသည်းစကားကို ငဲ့ဆက်ကြားနိုင်စွမ်း
မရှိတော့ဘူး...။ ချမ်းရဲ့အပျော်တွေကို မဖျက်ဆီးချင်ပေမယ့်

နှင်းရှည်ရှည်နဲ့လှန်ထားတဲ့သူမဖြစ်ရအောင်တော့ ချမ်းသိအောင်
ပြောရတော့မှာပဲ...။

“ချမ်း”

မင်းချမ်းမြေ့ရဲ့မျက်နှာကို စူးစိုက်စွာကြည့်ပြီး တည်
ကြည်စွာခေါ်လိုက်သည်။ တည်ငြိမ်လွန်းသောစကားသံကြောင့်
အညှဉ်ပန်မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်ရှာသည်။ တံတွေးကိုမျိုချပြီး
အညှဉ်ပန်နှုတ်ခမ်းသားများကိုသပ်လိုက်သည်။

“ချမ်း.. ငဲ့မှာ ချစ်သူရှိနေပြီ... သူကတော့ ဒီမိုးယံ

နန်းတော်ပိုင်ရှင် ခါတိုရိုပဲ”

တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားတဲ့မျက်နှာပြင်ကို ငုလေး
မကြည့်ရက်တော့။ အားနာပြုံးတစ်ချက်ကို မပီမပြင်ပြုံးရင်း
'ငုပွင့်'အမည်ရှိ အခန်းလေးထဲမှ ငုလေးငုံ တိတ်တဆိတ်ထွက်
ခဲ့တော့သည်။

အခန်း -၁၅-

“ချမ်း.. ငုမှာ ချစ်သူရှိနေပြီ... သူကတော့ မိုးယံ
နန်းတော်ပိုင်ရှင် ခါတိုရိုပဲ”

မများလှသောစကားစုလေးက ရင်ကိုနှိပ်စက်လွန်းလှ
သည်။

မမျှော်လင့်သောစကားကြားလိုက်ရတာမို့လည်း ကမ္ဘာ
ကြီးပေါက်ကွဲထွက်သွားသလား ထင်မိသည်။ မျက်နှာပြင်ကို
ကြည့်လိုက်တော့ လှောင်ပြောင်ခြင်းကိုမတွေ့ရ။ နောက်သည့်
စကားသာဖြစ်ပါစေဆိုသည့်ဆုတောင်းသည် လေထဲပျောက်
ကွယ်ခဲ့ပြီ။

အားနာခြင်းမျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ကြည့်ခြင်းခံရတော့
အားငယ်စိတ်၊ နာကျင်စိတ်၊ ဝမ်းနည်းစိတ်တို့သည် ရင်ဝယ်ပြေး
ထွားဆော့ကစားနေသည်။

“ချစ်သူရှိနေပြီ”

“ချစ်သူရှိနေပြီ”

ဆိုသည့်စကားစုကိုသာ ပဲ့တင်သံအဖြစ် ထပ်ခါထပ်ခါ ကြားနေမိသည်။ ဦးခေါင်းတို့ကို ခါရမ်းပစ်လိုက်သော်လည်း ထို စကားစုက ပျောက်ကွယ်မသွား။

နားထဲမှတစ်ဆင့် နှလုံးသားထဲ ဝင်ရောက်ပြိုဟ်မွှေ နေသည်။

အနေဝေးသည့်သူ၊ အတွေ့နောက်ကျသည့်သူမဟုတ် ပါဘဲနှင့် သူဘာဖြစ်လို့များ ကျန်ခဲ့ရပါလိမ့်။

ချစ်စကားပြောချင်စိတ်တို့ ပြည့်လျှံခဲ့သောလူ တစ်ယောက်၏ ရင်ဖွင့်သံစဉ်တို့ကို ဘာဖြစ်လို့များပိတ်ပင်ခဲ့ပါ သနည်း။

ချစ်စကားဖွင့်ပြောဖို့ကြိုးစားတိုင်း အရာမထင်ဖြစ် အောင်၊ မပြောဖြစ်အောင် ဘာကြောင့်လုပ်ခဲ့လေသနည်း။ မျက်ဝန်းထဲတွင် ပျော်ဝင်နေသောချစ်ရိပ်တို့ကို မိန်းမအတတ် ဖြင့် သိသင့်နားလည်နေပါလျက် သူ့အားဘာဖြစ်လို့များ ချစ် စကားဖွင့်ဟမခံပါသနည်း။

သူငယ်ချင်းဆိုတာနှင့်ပဲ အချစ်မရှိရတော့ဘူးတဲ့လား။ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမသွေးသားရင်း မှ မဟုတ်ဘဲ။ ပြောင်းလဲတဲ့အချစ် ဝင်ရောက်မိတာ သူငယ်ချင်း စည်းဖောက်မိတာဟာ သူငယ်ချင်းအဖြစ်မှနှုတ်ထွက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ဘာဖြစ်လို့များ 'သူငယ်ချင်း' 'သူငယ်ချင်း'ဆိုတာကြီး ကို တံတိုင်းသဖွယ် ကာရံထားဆီးခဲ့ပါသနည်း။

ချစ်စကားအပြောမခံခဲ့တော့ သူမစိတ်က အချစ်ကို မတွေ့သေးလို့နဲ့တူပါရဲ့ဆိုတဲ့အတွေးကို တစ်ဖက်သပ်တွေးပြီး ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတာတွေကို မြှုပ်နှံပစ်လိုက်ရတော့မှာလား။

လူချင်းမတွေ့တဲ့ အခိုက်အတန့်ကာလငယ်မှာပဲ ငုစိတ် တို့ ပြောင်းပေးတဲ့သူရှိလာပါလား။

သူနဲ့ကျတော့ ချစ်စကားဖွင့်ပြောခွင့်ပေးလိုက်ပါလား။

ချစ်သူတွေတောင်ဖြစ်သွားကြပြီတဲ့။

ငုရယ်။

မင်းနှုတ်က ဖွင့်ပြောနိုင်တဲ့အစွမ်းသတ္တိတွေရှိနေပေ မယ့် ချမ်းကတော့ နားထောင်နိုင်စွမ်း၊ ကြားနိုင်စွမ်းမရှိဘူး။

အားနာမျက်ဝန်းနဲ့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြောလိုက်တဲ့စကား စုက ချမ်းရင်ကို ကမ္ဘာပျက်စေတယ်ဆိုတာ ငုမသိလေရော့ သလား။

ချမ်းဘက်က တစ်ဖက်သပ်မက်ခဲ့တဲ့မျှော်လင့်ခြင်း အိပ်မက်တွေလည်း ခုတော့ပြိုကျပျက်စီးကုန်ပြီ။ ချမ်းရင်ထဲမှာ သိပ်နှုမောနေမိတယ်။ စဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းတဲ့ စွမ်းရည်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲကွာ။ ချမ်းလေ...။

ချမ်းသိပ်ချစ်တဲ့ငုကိုရော၊ မြန်မာပီသတဲ့ မြန်မာမလေး တစ်ယောက်ကိုရော။

အချစ်တစ်ခုကိုရှေ့တန်းတင်ပြီး လူမျိုးကိုမေ့လိုက်တာ ထား ငုရာ။

ငုကို ချမ်းသိပ်ချစ်တယ်။

ငှကို ချမ်းအပြစ်မတင်ပါဘူးကွာ။

အရင်တုန်းက ချမ်းချစ်စကားပြောမယ်ကြံရွယ်တိုင်း ပြောခွင့်မပေးဘဲ ချစ်သူရမှပြောခွင့်ပေးတာ ဘာသဘောလဲ ငှရယ်။

ချမ်းမှာတော့ ချစ်စကားပြောခွင့်ရပြီဆိုပြီး ပျော်လိုက် ရတာလေ။ ချစ်တယ်လို့ပြောမိပြီးတာနဲ့ ငါပြောမိပြီလို့သိလိုက် တာနဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါယုံကြည်မှုတွေဖြစ်လာတယ်။

ရင်ထဲမှာ အရမ်းပျော်နေမိတယ်။

ငါ တကယ်ပြောဖြစ်ပြီ၊ တကယ်ပြောဖြစ်ပြီဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးကို မရေတွက်နိုင်အောင် ရင်ထဲကြွေးကြော်နေ ခဲ့တာ နှင့်မှမသိနိုင်တာ ငှရယ်။

ချမ်း ချစ်စကားတွေနားထောင်နေတာတွေ တော့ ချမ်းမှာတော့ တစ်ဖက်သပ်အတွေးနဲ့ ပျော်လိုက်ရတာ။

ချစ်စကားပြောခွင့်ပေးပြီဆိုကတည်းက ငါကံကောင်း ခဲ့တာမဟုတ်လား။ နှင့်ရဲ့ဖော်ရွေတဲ့အမူအရာတွေကလည်း ငါ့ကိုတွန်းအားပေးနေတယ်လေ။

တကယ်တမ်းကျတော့ ငါ့ချစ်စကားတွေကို နှင်ထ အားနာစွာနားထောင်ပေးခဲ့တာပေါ့။

နှင့်မှာ ချစ်သူရှိပြီဆိုတာ ဖွင့်ပြောပြီး ငါ့ရဲ့ရှေ့ဆစ် မယ့်ခြေလှမ်းတွေကို တားဆီးလိုက်တာပေါ့လေ။

ငှရယ်။

ခါတိုရိုကိုရွေးလိုက်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ပစ္စည်းဥစ္စာကြောင့်တော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူးလို့ ငါထင် တယ်။ ငါဆိုတဲ့ နှင့်သူငယ်ချင်းချမ်းဆိုတာကလည်း ကလေး တချေကောင်တစ်ကောင်မှမဟုတ်ဘဲ။

နှင့် သူ့ကိုတကယ်ချစ်နေပြီပေါ့။

ငါ ဝမ်းနည်းစိတ်ပေါ်မိပေမယ့် မနာလိုစိတ်တော့ မဖြစ်မိတာ အမှန်ပဲ။

နှင့်ဟာ ငါ့သူငယ်ချင်းလေ။

မမြင်ရတဲ့လမ်းကိုလျှောက်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့သူငယ်ချင်း နောက်မှာ ငါရှိနေသင့်တာပေါ့။ ဒါမှ နှင့်ကိုဖေးမလို့ရမှာ မဟုတ်လား။

ငါသာ နှင့်ကိုစိတ်ဆိုးသွားရင် နှင့်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာ။

နှင့်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ ခါတိုရိုဟာ မြန်မာအမျိုးသားမဟုတ် ဘူးလေ။ နှင့်ကို ဘယ်လောက်ထိနားလည်နိုင်မှာမို့လို့လဲ။

အချစ်နဲ့စပြီး ဘဝဆုံးသည်အထိ မကွေကွင်းဘဲနေရ မယ်လို့များ နှင့်ထင်နေသလား။

ကံကြမ္မာဆိုတာ မမြင်ရတဲ့အရာတစ်ခုပေါ့။

ငါ့ဘဝမှာ အကြောက်ဆုံးအရာကိုပြုပါဆိုရင် ကံကြမ္မာ

။

ပြောင်းလဲခြင်းများစွာကို ကာယကံရှင်မသိဘဲ အချိန် ပြည့်လုပ်ဆောင်နိုင်တဲ့အစွမ်းတွေ ရှိနေလို့ပဲ။

မမြင်ရတဲ့ကံကြမ္မာလက်ထဲမှာ ချမ်းသူငယ်ချင်းကို

မထားရက်ခဲ့နိုင်ပါဘူး။

ငုရယ်။

မိုးယံနန်းတော်ထဲ ငါရောက်ပြီး နင့်ကိုတွေ့တာနဲ့ နင့်နှုတ်က ငါ့မှာချစ်သူရှိနေပြီလို့ ဘာလို့မပြောခဲ့တာလဲ။ အဲသည်လိုသာပြောခဲ့ရင် ငါ့စိတ်ငါထိန်းချုပ်ပြီး နင့်ကိုချစ်စကားပြောမိမှာမဟုတ်တော့ဘူး။

နင်နဲ့ငါလည်း ရှိန်နေစရာမလိုတော့ဘူး။ နင်လည်း ငါ့ကို အားနာမျက်ဝန်းနဲ့ကြည့်စရာမလိုဘူး။

ငါကလည်း ချစ်စကားမပြောမိတဲ့အတွက် ရှက်စရာမလိုတော့ဘူး။

ခုတော့ ငါကလည်းပြောခွင့်ရပြီဆိုပြီး ပြောလိုက်တာက ရားရေလွတ်။ နင့်မှာတော့ ငါ့စကားတွေကို အားနာစွာနားထောင်နေလိုက်ရတာနော်။

မျှော်လင့်ချက်အထွတ်အထိပ်ရောက်တော့မှ “ငါ့မှာချစ်သူရှိတယ်” ဆိုတဲ့စကားကို ပြောထွက်တော့တယ်နော်။

နင် အဲသည်လိုပြောလိုက်တာနဲ့ ငါ့မှာ ရသပေါင်းစုံထိရောထွေးခံစားလိုက်ရတယ်။

ဝမ်းနည်းခြင်း၊ အားငယ်ခြင်း၊ အားနာခြင်း၊ ရှက်ခြင်း ပူထူခြင်းတွေပဲပေါ့။ ငါတို့ကြားမှာ အပူကန့်လန့်ကာကြီးဖြန့်ခင်းလိုက်သလို နှစ်ဦးသား‘ရှိန်’သွားကြတယ်နော်။

ချစ်သူရှိတယ်လို့ပြောပြီးတာနဲ့ အားနာစွာ နင်လှည့်ထွက်သွားခဲ့တယ်။ အမှန်ဆို စကားတွေပြောဖို့ကျန်သေးတယ်။

သူငယ်ချင်းပီသတဲ့စကားတွေပေါ့။ ချမ်းဆိုတဲ့ နင့်သူငယ်ချင်းဟာ သဘောထားခပ်သေးသေးနဲ့လူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါကို နင့်ကိုသိအောင်ပြမယ် ငု။

နင့်ဘက်က ငါ့ကိုခွဲသွားပေမယ့် ငါ့ဘက်ကတော့ နင့်အတွက် ထာဝရပဲဆိုတာ နင်အံ့ဩစွာ ယုံကြည်လက်ခံရလိမ့်မယ် ငုလေးငု။

နင့်ကို ချမ်းသိပ်ချစ်တယ်။

ငုကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေဟာ ဘယ်တော့မှပြောင်းလဲပျောက်ကွယ်တော့မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ နင်ယုံလိုက်တော့ ငု။

အမျှင်မပြတ်ဝင်ရောက်လာသော အတွေးတို့ကြောင့် ဆိုနေအတွက် အိပ်ချိန်တို့နည်းပါးသွားရတော့သည်။

အခန်း -၁၆-

“ဟိုနေ့က သူငယ်ချင်းဆိုတာနဲ့ မောင့်ကိုဘာဖြစ်လို့ ပေးမတွေ့တာလဲ”

ခါတိုရီထဲမှ မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် ငုလေး အံ့ဩသွားသည်။ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး

“မလိုအပ်ဘူးထင်လို့ပေါ့ မောင်ရဲ့”

ငုလေးငုံအဖြေကို အားမရဟန်ဖြင့် ခါတိုရီမျက်နှာ ကြည်လင်ခြင်းမရှိ။

“မောင်မိတ်ဆွေတွေအားလုံးနဲ့ ငုလေးကို မောင် မိတ်ဆက်ပေးတယ်... ငုလေးကတော့ ငုလေးမိတ်ဆွေတွေ ပေးမတွေ့တဲ့အပြင် ဆိုင်ကိုရောက်လာတဲ့သူငယ်ချင်းဆိုတာ နဲ့တောင် မိတ်ဆက်ပေးဘူး... ဒါ ဘာသဘောလဲ”

ခါတိုရီအသံလှိုင်းက ပျော့ပျောင်းမှုမရှိလှ။

“ဘာသဘောလဲဟုတ်လား မောင်... မောင့်စကားတစ်မျိုးပဲ”

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

နားမလည်စွာ ခါတိုရီကို ငုလေးငုံကြည့်မိသည်။

“တစ်မျိုးပဲ ဟုတ်လား ငုလေး... မောင့်အမြင်မှာ ငုလေးဘက်ကသာ တစ်မျိုးပဲလို့မြင်တယ်”

“မောင်က ငုလေးကို တစ်မျိုးပဲလို့မြင်တယ်ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုတစ်မျိုးများလဲ မောင်”

ခါတိုရီကိုစိုက်ကြည့်ရင်း ငုလေးငုံမေးသည်။ ခါတိုရီ စာ ငုလေးငုံကို မကြည့်။ စားပွဲပေါ်ရှိ အလှတင်ပန်းအိုးလေး တို့သာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်းဖြေသည်။

“မောင့်ကို တကယ်မချစ်ဘူးလို့”

“ဘုရား”

အာမေဒိုတ်သံ ခပ်တိုးတိုးပြုရင်း ငုလေးငုံပြုံးလိုက် သည်။

ငုလေးငုံနှင့် ခါတိုရီမှာ ရုံးခန်းထဲတွင် စကားပြောနေ ခြင်းပါ။ ငုလေးငုံမှာ ခါတိုရီစားပွဲရှေ့တွင်ထိုင်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ပြောနေကြခြင်း။

ရုံးခန်းထဲတွင် လူများရှိနေကြတာမို့ ခပ်ကျယ်ကျယ် မပြောကြ။

နိုင်လတ်ကတော့ သူ့စားပွဲတွင်ထိုင်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေရင်း ခါတိုရီနှင့်ငုလေးငုံတို့ကို အကဲခတ်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ခါတိုရီနှင့်ငုလေးငုံတို့ မျက်နှာအမူအရာကိုကြည့်သည် နှင့် နှစ်ကိုယ်ကြားပြဿနာလေးပေါ်နေမှန်း နိုင်လတ်သိသည်။

နှင်းသီရိကျက်သရေ

အလုပ်ကိစ္စပြဿနာပေါ်က ခုလိုနှစ်ယောက်တည်း ဆွေးနွေးကြခြင်းမျိုးမှမရှိပေပဲ။ သူပါ ပါရသည်ပဲ။

“မောင်ရယ်... ငုလေး ဘယ်လိုပြောရမလဲ... မောင်ကိုလည်းပြောခဲ့ပြီးပြီ... မောင်ဟာ ငုလေးရဲ့ပထမဆုံးချစ်ဦးသူပါလို့... ”

မောင်ကို ငုလေးတကယ်ချစ်တာပါ မောင်”

ခါတိုရိုအား ညင်သာသောမျက်ဝန်းအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း ငုလေးငုံ့ခပ်ဖွဖွပြောသည်။

“မောင် သိပ်ယုံချင်တယ် ငုလေးရယ်... မောင်လေ ငုလေးရဲ့အချစ်ဆုံးသိပ်ဖြစ်ချင်တယ်”

ခါတိုရိုမျက်နှာကြော အနည်းငယ်လျော့သွားသည်။ ငုလေးငုံ့အား စိုးရိမ်မျက်ဝန်းဖြင့်ကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုးပြန်ပြောရှာသည်။

“မောင်ရယ်... ခုလည်း မောင်ဟာ ငုလေးရဲ့အချစ်ဆုံးဖြစ်နေပါတယ်”

“မောင်က သိပ်စိုးရိမ်နေတာ ငုလေးရဲ့... ငုလေးက မောင်ကို ငုလေးမိတ်ဆွေတွေနဲ့ တစ်ခါမှမိတ်မဆက်ပေးတော့ မောင်ကို အတည်ကြံတာမှဟုတ်ရဲ့လားလို့”

ခါတိုရိုစကားကြောင့် ငုလေးငုံ့အသံထွက်သည်အထိ ရယ်မိသည်။

ခါတိုရိုနှင့်ငုလေးငုံ့တို့ ပြေလည်မှုရသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်နှင့် ဖက်လက်စစာအုပ်အား နိုင်လတ်စိတ်ပါလင်

နောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

ခါ ဆက်ဖတ်နေသည်။

“မောင်ရယ်... အဲဒီစကားက ငုလေးပြောရမယ့်စကား မောင်ရဲ့... ငုလေးက မိန်းကလေး၊ မောင်က ယောက်ျားလေး... မိန်းကလေးနဲ့ယောက်ျားလေးက နာခြင်းနာရရင် မိန်းကလေးကသာ နာဘက်ချည်း မောင်ရဲ့”

“အင်း”

ခါတိုရိုစိတ်ကြည်သွားပြီဖြစ်၍ ငုလေးငုံ့စကားအား စိတ်ပါလက်ပါနားထောင်နေသည်။

“စိုးရိမ်ခြင်း စိုးရိမ်ရင် ငုလေးကသာစိုးရိမ်ရမှာ... အရေးကြီးဆုံးကျတဲ့အချက်က မောင်က တစ်ပြည်သား”

“ဘာဆိုလို့လဲ ငုလေးရယ်”

ခါတိုရို လျင်မြန်စွာဝင်ပြောသည်။

“ဆိုတယ် မောင်... ဘယ်လောက်ပဲချစ်ပါတယ် ခြာပြော... မောင် ဂျပန်ပြန်သွားရင် ငုလေးပဲကျန်ခဲ့မှာ... ငုလေးက ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ... ငုလေးဘက်က မောင်ကို အပျော်ကြံတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ... ”

ငုလေးက မြန်မာနိုင်ငံက မြန်မာမ... မောင်လာလို့ တော့မို့ရတာ”

“ငုလေးရယ်... မောင်လည်း ငုလေးကိုဘယ်တော့မှ ချစ်ဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

“မောင်ရယ်”

နှစ်ဦးသား အတန်ကြာအကြည့်ချင်းဆုံမိကြသည်။

“အဟမ်း ဟမ်း ဟမ်း”

နိုင်လတ်ထံမှ လုပ်ကြံချောင်းဆိုးသံကြောင့် နှစ်ဦးသား ရှက်ပြုံးကိုယ်စီ ပြုံးမိကြသည်။

“ငုလေး”

“ဘာလဲ”

“ငုလေးမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ မောင့်တို့ မိတ်ဆက်ပေးမလား”

“မောင်နဲ့”

“အင်း ငုလေးရဲ့အခင်ဆုံးမိတ်ဆွေနဲ့လေ... မောင်လည်းခင်ချင်တယ်”

ငုလေးငုံကိုစူးစိုက်ကြည့်ရင်း ခါတိုရီပြောသည်။

“နော် ငုလေး”

“ဘာလဲ မောင်က... ဟိုတစ်နေ့က သူငယ်ချင်း”

မိတ်ဆက်ခိုင်းနေတာလား”

ခါတိုရီခေါင်းညိတ်သည်။

“မောင်က ငုလေးကို မယုံချင်သလိုဖြစ်နေတာတို့”

ခါတိုရီ ခေါင်းမခါ၊ ခေါင်းမညိတ်။

“မိတ်ဆက်ပေးနော် ငုလေး”

ချမ်းမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲမြင်ယောင်မိသည်။

နင် စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် ငါမလုပ်ရက်ဘူး

ရယ်...။ ဒါပေမဲ့ နင်နဲ့ခါတိုရီကိုသာ မိတ်ဆက်မထောင်

ခါတိုရီငါ့ကိုယုံမှာမဟုတ်ဘူး။

ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ချမ်းရယ်...။

“တူ... တူ တူ တူ တူ”

အတွေးတို့ဖြင့် ဖုန်းမြည်သံရုတ်တရက်မကြားမီ။

“ငုလေးငုံ ဖုန်းမကိုင်ဘဲ ဘာငိုင်နေတာလဲ”

နိုင်လတ်လှမ်းပြောမှပင် သူမရှေ့ရှိ ဖုန်းခွက်လေးကို မယူလိုက်သည်။

“ဟဲလို... မိုးယံနန်းတော်ကပါ”

“ငု... ငါပါ”

“ဟယ်... ချမ်း”

အံ့ဩသံခပ်ကျယ်ကျယ်ပြုပြီးမှ ခါတိုရီကိုကြည့်မိသည်။

ခါတိုရီက အကဲခတ်ကြည့်ကြည့်နေသည်။

“ချမ်း... ငုလေ ဟိုတစ်နေ့က ကိစ္စအတွက် တောင်းပန်

မိတယ်”

“ဟ... ဘာကိစ္စတောင်းပန်ရမှာလဲ... ငု တောင်းပန်

အရာကိစ္စမရှိပါဘူးဟ”

မင်းချမ်းမြေ့အသံမှာ ထူခြားစွာရွှင်မြူးတက်ကြွနေ

သည်။

“ဟိုလေ”

“အဲဒါတွေထားလိုက်ပါ ငုရာ... ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စ

အင်အတွက်နဲ့ နင်နဲ့ငါမခေါ်မပြောဘဲ မရှိစေချင်ဘူး”

“ငါ နင့်ကိုအားနာတယ်”

မင်းချမ်းမြေ့ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“အရှမ်းမ... ဘာအားနာစရာရှိလို့လဲ... နင်နဲ့ငါက သူငယ်ချင်း... နင်သိထားရမှာက ချမ်းဆိုတဲ့မင်းချမ်းမြေ့ဟာ ငှုဆိုတဲ့ ငှုလေးငှုအတွက် ကံကောင်းခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကို ယူဆောင်ပေးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာကိုပဲ”

မင်းချမ်းမြေ့အသံက ကျေနပ်အားရစရာ။
ငှုလေးငှု ကြည်နူးစွာပြုံးမိသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ချမ်းရယ်”

“ငှုနဲ့ချမ်းနဲ့ကြားမှာ ကျေးဇူးဆိုတဲ့စကားက မရှိကောင်း တဲ့အရာပါ”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်... ကောင်းပါပြီတဲ့”
ဟုပြောပြီး ကြည်နူးစွာရယ်ဖြစ်သည်။

ရွှင်မြူးလွန်းတဲ့မျက်နှာထားကြောင့် ခါတိုရို၏စူးစမ်း အကြည့်ကို ခံနေရပြီ။

“ငှု... နင့်ကိုပြောစရာရှိလို့ ငါလာတာ”
“အမ် ဘယ်လို... နင်လာတာဆိုတော့”

“ငါ မိုးယံနန်းတော်ဝင်းထဲက ငါ့ကားပေါ်ကနေ နင် ကိုဆက်နေတာ”

“ဟုတ်လား”

“ဟိုတစ်နေ့ကဖြစ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်အပျက်တွေကို သင်ပုဂံ ချေတဲ့အနေနဲ့ ခုတစ်ခါပျော်ရွှင်စွာတွေ့ဖို့လာခဲ့တာ”

ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

ခါတိုရိုဘက် ငဲ့စောင်းကြည့်မိသွားသည်။ ခါတိုရို

မုန်ကုပ်နေသောမျက်နှာထားကို မြင်လိုက်ရ၍ စိတ်ထဲထိုင်းထိုင်း သွားရသည်။

“နင်က ချမ်းရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆိုတော့ ငှုရဲ့ ချစ်သူကိုလည်း ချမ်းသိချင်တယ်”

“အို”

ချမ်းရယ်... ဟု ရင်ထဲခပ်တိုးတိုးဆိုမိသည်။ နင် ငါ့ အပေါ် သည်လောက်ကောင်းလို့ နင်ဘာဖြစ်မှာလဲကွာ...။

“နင် ငါ့ကိုမိတ်ဆက်ပေး”

“ချမ်း... နင်...”

“နော်လို့ ငှု... ငါလာခဲ့တော့မှာနော် ဒါပဲ”

“ချမ်း... ဟဲ့ ချမ်း”

ဖုန်းခွက်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း ခါတိုရိုကိုကြည့်လိုက် သည်။

“ဘယ်သူဆက်တာလဲ”

ခါတိုရိုအသံက မာချင်နေသည်။

“ဟိုတစ်နေ့ကလာတဲ့သူငယ်ချင်း”

“ဘာ”

အသံက ပြည့်ဝစွာမာလွန်းသွားသည်။

“ငှုလေးငှု... မင်း...”

“ငှုလေးပြောတာ နားထောင်ပါဦး... ဟိုနေ့ကလာတဲ့ သူငယ်ချင်းက ငှုလေးချစ်သူနဲ့မိတ်ဆက်ပေးတဲ့”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်... သူက ငလေးရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းလေး... သူ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရဲ့ချစ်သူကို သူလည်းခင်ခင်သတဲ့”

“တကယ်”

ငလေးငုံ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ခါတိုရီမျက်နှာဝင်းလက်သွားသည်။

“ငလေးက သူနဲ့မောင့်ကို တကယ်မိတ်ဆက်ပေးမယ်”
“အင်း”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ငလေးရယ်... မောင် သိပ်ဖော်တာပဲ... ခု သူ့ဘယ်မှာလဲ... သူ့ဆီ မောင်တို့သွားရအောင်”
“ခါတိုရီတက်ကြွစွာဆိုသည်။

“သွားစရာမလိုပါဘူး သူ့ရောက်နေပြီ”

ငလေးငုံစကားဆုံးသည်နှင့် ရုံးခန်းတံခါးပွင့်ဟလာသည်။ ဧည့်ကြိုကောင်လေးကို အရင်တွေ့ရသည်။

“မမငလေး ဧည့်သည်”

ဧည့်ကြိုကောင်လေးနောက်မှ မင်းချမ်းမြေ့ဝင်လာသည်။

“လာ... ချမ်း လာ”

ကြည်ရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် မင်းချမ်းမြေ့ကိုတွေ့ရသည်။ ငလေးငုံပြင်ပေးသောခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ချမ်း... နင် တကယ်လာတယ်နော်”

“လာရတာပေါ့ ငဲ့ရဲ့... နင်က ငါ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်”

ချင်းပဲဟာ... ပြီးတော့ အဓိကက နင့်ချစ်သူနဲ့ခင်ချင်တာ”

ခါတိုရီမျက်နှာ ပြုံးသွားသည်။

“အင်းပါ... မိတ်ဆက်ဖွေမှာပေါ့... ချမ်း သူပေါ့”

ခါတိုရီကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ခါတိုရီတဲ့”

နှစ်ဦးသား အပြုံးချင်းဖလှယ်လိုက်ကြသည်။

“မောင်... သူက မင်းချမ်းမြေ့တဲ့... ငလေးရဲ့

အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်း”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုမင်းချမ်းမြေ့”

“အိုး မစွတာခါတိုရီက မြန်မာစကားကောင်းကောင်းပြောတတ်နေပါလား... အံ့ဩစရာပဲ”

ခါတိုရီ မြန်မာစကားပြောလိုက်၍ မင်းချမ်းမြေ့အံ့ဩသွားရသည်။ မင်းချမ်းမြေ့ကိုကြည့်ပြီး ခါတိုရီနှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း

“အံ့ဩစရာမလိုပါဘူး ကိုမင်းချမ်းမြေ့ရာ... မြန်မာမ

ဘာသာ ချစ်မိတော့လည်း မြန်မာစကားကျွမ်းအောင်လုပ်ရတာပေါ့”

ခါတိုရီကို မင်းချမ်းမြေ့သဘောကျသွားရသည်။

ငအပေါ် အလေးထားပုံရ၍လည်း ကျေနပ်မိသည်။

“ကိုမင်းချမ်းမြေ့ ဟိုနေ့လာကတည်းက ကျွန်တော်သိခဲ့နေတာ”

“ဟုတ်လား”

ခါတိုရီ ခေါင်းညိတ်ရင်း

“ခဲပဲ ငုလေးကိုတောင်းဆိုနေတာ... ငုလေးမိတ်ဆွဲနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလို့”

“ကျွန်တော်လည်း မစွတာခါတိုရိုကိုတွေ့ချင်လို့ တစ်လော့တာ... ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့ချစ်သူဆိုတော့ ကိုယ်လည်း သိထားသင့်တယ်ဆိုပြီး...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်... အဲ ကိုမင်းချမ်းမြေ့ကို တစ်ခုပြောရဦးမယ်”

“ဘာများပါလိမ့် မစွတာခါတိုရို”

“အဲဒီမစွတာထည့်ခေါ်တာကိုပဲ... ကျွန်တော်တို့ ခင်ရင် ခါတိုရိုလို့ပဲခေါ်ပါ... ကျွန်တော်လည်း ကိုမင်းချမ်းမြေ့ကို ငုလေးငုံခေါ်သလို ချမ်းလို့ပဲခေါ်မယ်လေ... ရမလား”

တရင်းတနီးပြောလိုက်တာမို့ မင်းချမ်းမြေ့အံ့ဩနေရသည်။ ကျေနပ်ခြင်းလည်းဖြစ်မိသည်။

ရိုးသားပွင့်လင်းဟန်ရှိသော ခါတိုရိုကိုလည်း ခင်သူမိသည်။

“ရပါတယ် ခါတိုရိုရယ်... ရပါတယ်”

ရင်းနှီးပြီးဖြင့် နွေးထွေးစွာပြုံးလိုက်မိကြသည်။

ခါတိုရိုနှင့် မင်းချမ်းမြေ့တို့ကြည့်ပြီး ငုလေးငုံ ချမ်းသာမိသည်။ ခါတိုရိုနှင့်မင်းချမ်းမြေ့မှာ ယခုမှတွေ့လည်း ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များအလား တရင်းတနီးတော်လက်ဆုံကျနေကြသည်။

ငုလေးငုံကိုပင် စကားပိုင်းထဲဆွဲမသွင်းတော့။

“အံ့မယ်... သူတို့က ညီအစ်ကိုတွေကျနေတာပဲ... မြင်တာနဲ့ ခင်နေကြတာ ငုကိုတောင်မေ့ထားတယ်ပေါ့လေ”

“အာ... မေ့မထားပါဘူး ငုရဲ့... ခါတိုရိုက သိပ်ခင်ဖို့ကောင်းတာ”

“ချမ်းကလည်း သိပ်ခင်ဖို့ကောင်းတယ် ငု... မောင့်ဘဝမှာ မြင်မြင်ချင်းခင်မိတဲ့သူ အတော်ကိုနည်းလွန်းတယ်... ပထမဦးဆုံး မြင်မြင်ချင်းခင်မိသူက နိုင်လတ်၊ ပြီးတော့ ချမ်းပဲ... အဲ... နိုင်လတ်နဲ့ချမ်းကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

မင်းချမ်းမြေ့နှင့်နိုင်လတ်ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ထို့နောက် လေးယောက်သား ရင်းနှီးခင်မင်စွာ စကားပိုင်းဖွဲ့ဖြစ်ကြသည်။

ထို့နောက် ခါတိုရိုတည်ခင်းသောညစာကို ပျော်ရွှင်စွာ စားသောက်ကြရင်း ခင်မင်မှုကို ပို၍ နွေးထွေးစေကြတော့သည်။

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

သိသာလွန်းသည်။ ခါတိုရိုနှင့်စကားပြောစဉ်တွင် ပြိုင်ဘက် တစ်ယောက်နှင့်စကားပြောရသလို မခံစားမိတာမို့ အံ့ဩမိပြန် သည်။

ငုလေးငုံသည် သူ့အားမချစ်ဘဲ၊ ခါတိုရိုအား ချစ်သည့် အပေါ်တွင်လည်း အပြစ်ဖို့စရာစကားလုံးမရှိ။

ခါတိုရိုနှင့်ငုလေးငုံအား သဘောတူသော်လည်း ရင်ထဲ တဖြစ်တည်ပြီးသော အချစ်တစ်ခုအားဖျောက်ပစ်၍ မရနိုင်ပြန်။

“သား”

ခေါ်သံသည် အတေးကလာနေသလို။

အတွေးများ၏စိုးမိုးမှုကြောင့် ခေါ်သံကို ရုတ်တရက်

ကြား။

“သား”

ခပ်ကျယ်ကျယ်အသံကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေသို့ အတွေးတို့ကိုပြန်စုရသည်။

“သား.. မေမေခေါ်နေတယ်လေ”

“ဟာ မေမေ”

မေမေအား အားနာပြုံးပြုံးပြပြီး မေးစေ့ပေါ်ထောက် ဆားသောလက်တို့ဖယ်ရှားရင်း အနေအထားပြင်ထိုင်လိုက် သည်။

“လာ.. မေမေ လာ”

သူ့အနီးတွင် မေမေဝင်ထိုင်ရင်း သူ့အားအကဲခတ် ကြည့် ကြည့်နေကြောင်း သူ့သိနေသည်။

အခန်း - ၁၇-

မကြည်မသာမျက်နှာထားဖြင့် မေးစေ့လက်ထောက် ထိုင်နေသော သားဖြစ်သူနားသို့ ဒေါ်သီတာတိုးကပ်လာသည်။ မင်းချမ်းမြေ့မှာ သူ့အတွေးနှင့်သူမို့ ဒေါ်သီတာရောက် လာတာမသိ။ သူ့အတွေးထဲတွင် ခါတိုရိုနှင့် ငုလေးငုံသာ နေနေသည်။

ခါတိုရို။ လူမျိုးခြားဖြစ်သော်လည်း ခင်ဖို့ကောင်းသော လူတစ်ယောက်။ ငုလေးငုံချစ်သူဖြစ်နေ၍ မနာလိုစိတ် တိတိ တဆိတ်ပေါ်မလာဘဲ ခင်မင်စိတ်သာ ပိုမိုပေါက်ဖွားခဲ့သဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အံ့ဩရသည်။

ငုလေးငုံမျက်နှာကြောင့် ခါတိုရိုအား ဟန်ဆောင် ဆက်ဆံခဲ့တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ့ကိုနိဂုံးခဲ့သည်။

ခါတိုရိုသည်လည်း ငုလေးငုံ၏အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဖြစ်၍ သူ့အားတရင်းတနီးဆက်ဆံတာမျိုး မဖြစ်နိုင်။

သူ့ရင်ထဲကလှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပါ၍ ဆက်ဆံကြောင်း

“သား ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မေးခွန်းတော့စပြီဟု စိတ်ထဲတီးတိုးပြောမိသည်။ သူ ပေါ့ပါးစွာရယ်သံပြုရင်း

“သား.. သား.. သား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေရဲ့ သူ့အဖြေကို သဘောမတွေ့ဟန်ဖြင့် မေမေခေါင်းခဲသည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး... သားကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေသလိုပဲ”

“ဟာ မေမေရယ်... မဟုတ်တာ... မေမေစိတ်ထင် လို့နေမှာပါ... မေမေသားကို ကြည့်ကြည့်ပါဦး... ကိုယ်လည်း မပူ ဖျားလည်းမဖျား... ပိန်လည်းမပိန်ပါဘူး မေမေရဲ့”

သူ့အဖြေကြောင့် မေမေနက်နဲစွာပြုံးသည်။ သူ့ဘေး ပြောင်းရွှေ့ထိုင်ရင်း သူ့ဆံစများကို ညင်သာစွာသပ်လာသည်။ မေမေ အယုအယများသည့် သူ့စိတ်အား ချမ်းအေးခြင်းကို ဖြစ်စေသည်။

“သား”

ဓာတ်တစ်မျိုးပါသော အသံလှိုင်းက ရင်ကိုသိမ့်ခနဲ ဖြစ်စေသည်။

“လူခန္ဓာကိုယ်ပြဿနာမရှိပေမယ့် စိတ်မှာပြဿနာ တာ အခဲရအခက်ဆုံးပဲ သား... သားဟာ မေမေမွေးထုတ်တာ တဲ့သားပါ... သားအရိပ်အခြည်ကိုကြည့်တာနဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်မ တယ်ဆိုတာ မေမေသိနေတယ်”

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

သူငြင်းလည်း မငြင်းမိ။ မေမေစကားကိုသာ ငြိမ်နား ထောင်နေမိသည်။ သူ့အားပြုံးကြည့်ရင်း မေမေစကားဆက်ပြန် သည်။

“သား ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မေမေသိတယ်ဆိုရင် သားအံ့ဩမလား”

မေမေကို သူ့အံ့ဩစွာကြည့်မိသည်။

“မေမေမေးတာဖြေလေ”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ပြောပြရမလား”

ခေါင်းထပ်ညိတ်ပြန်သည်။

“ငုနဲ့သား အဆင်ပြေရဲ့လား”

သူ ခေါင်းငုံ့သွားပြီး

“ပြေပါတယ် မေမေ”

မေမေပြုံးသည်။

“သူ့ကြောင့် သားစိတ်ညစ်နေတာမဟုတ်လား”

“ဟို”

“သားပြောတဲ့ အဆင်ပြေပါတယ်ဆိုတဲ့စကားက ဘာလဲ ... မေမေပြောတဲ့ အဆင်ပြေလားဆိုတာတစ်မျိုးနော်”

“အဲ.. အဲလိုတော့...”

သူ မျက်နှာမိုင်တွေတွေဖြစ်သွားသည်။

“မေမေ”

သူ ခပ်တိုးတိုးခေါ်သည်။

“ဘာလဲ သား”

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း

“ငုမှာ ချစ်သူရှိနေပြီ”

မေမေမျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားသည်။

“ဘယ် ဘယ်လို”

မယ့် ကြည် သည်. မျက် ဝန်း များ ဖြစ်.

သူ့အားကြည့်လာသည်။

“ငုမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလို့ပြောတာ မေမေ”

“တကယ်”

“သားနဲ့တောင် တွေ့ပြီးပြီ”

အံ့ဩမှုအရိပ်အယောင်များ မေမေမျက်နှာပေါ် ဖြတ်စီးသွားသည်။

“တကယ်”

“သားနဲ့တောင်ခင်ခဲ့ပြီ”

“မဟုတ်တာ”

မေမေယုံကြည်နိုင်တာ သူ့သိသည်။

“မေမေကိုသားမညာဘူး... ငုချစ်သူက သိပ်ခင်မို့ ကောင်းတယ် မေမေ... သားတောင် မြင်မြင်ချင်းခင်မိတယ်”

“သား”

နှုတ်က သွက်သွက်ပြောနေသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲ ဘာ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မေမေသိမှာပင်။

သူ့အားကြည့်သည့်အကြည့်က သနားခြင်းတို့ ရောစွက်

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ နေသည်။

“ငုက သားကိုခေါ်နှိပ်စက်တာလား”

မေမေက ငုကိုအထင်မှားချင်သည်။

“မဟုတ်ဘူး မေမေ... မဟုတ်ဘူး... သူ့မှာချစ်သူ ခြေလှိုသိတာနဲ့ သားကိုယ်တိုင် တမင်သွားပြီးမိတ်ဆက်ခိုင်းတာ”

“ငုက မိတ်ဆက်ပေးလား”

“သားရောက်သွားတော့ မိတ်ဆက်ပေးရတာပေါ့ မေမေရာ”

“မေးရဦးမယ်”

သူ့ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ငုကောင်လေးက သားထက်သာနေလို့လား”

ငုကို သူ့နှစ်သက်ကြောင်း မေမေသိနေတယ်ဆိုတာ မေမေမေးခွန်းတို့က ဖော်ပြနေသည်။

“ရုပ်ကတော့ သားနဲ့နည်းနည်းဆင်ချင်တယ် မေမေ

... အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာများလဲ”

“သူက ဂျပန်လူမျိုး”

“အိုး... ဂျပန်”

မေမေမျက်ဝန်းတွင် အံ့ဩမှုနှင့်အတူ သူ့လိုက်မမိ သောအရောင်တို့ ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

“ငုက လူမျိုးခြားကိုသဘောကျသတဲ့လား”

“အချစ်ဆိုတာ လွတ်လပ်စွာပေါက်ဖွားခွင့်ရှိတာပဲ

မေမေရာ”

ငဘက်လိုက်ပြောနေတာကို မေမေအံ့ဩနေပုံရသည်။

“ဟဲ့ သား... လွတ်လပ်စွာပေါက်ဖွားခွင့်ရှိတယ်ဆို ပေမယ့် အထိန်းအကွပ်တော့ရှိသင့်တာပေါ့”

မေမေစကားက ငြင်းပယ်ရန်မသင့်သောအရာမို့ သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။

“စောင့်လေမျိုးနွယ်ဆိုတဲ့စကားလုံးကို မေ့များမေ့နေ သလားမသိဘူး”

မေမေက မကြည်လင်သောမျက်နှာထားဖြင့် ပြော သည်။

“ရှိခဲ့တဲ့စာချိုးလေးတစ်ခုနဲ့ပဲ သန့်စင်စွာပေါက်ဖွားခဲ့တဲ့ အချစ်ကို မှိုင်းတိုက်နေတာပဲ”

“ဘုရား”

ကာဆီးကာဆီးပြောနေတာကို ဒေါ်သီတာစိတ်မနှစ် ချင်တော့။

“ထုံးတမ်းစဉ်လာရှိခဲ့တဲ့အစဉ်အလာတစ်ခုကို မင်းထ ဘက်လိုက်ပြီးချေဖျက်နေတာလား မင်းချမ်းမြေ့...”

ရှိခဲ့တဲ့အစဉ်အလာက အခုခေတ်အခြေအနေနဲ့ မကိုက် ညီဘူး၊ အကျိုးမဖြစ်ဘူးဆိုရင် ဖျက်သိမ်းဖို့ဝန်မလေးသင့် ဘူး... .

ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံသားအစစ်ကနေ တခြားသော ရောရမယ့်အဖြစ်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့အစဉ်အလာကတော့ တစ်နှို

သားလုံးအတွက် ဖျက်သိမ်းဖို့မဖြစ်သင့်တဲ့အစဉ်အလာပဲ”

မေမေစကားက မှန်နေသည်။

သူသည်လည်း ဒီလိုပဲစဉ်းစားခဲ့ဖူးသည်။

စဉ်းစားခဲ့သမျှတို့အား ငုလေးငုအားပြောပြပါက

ငုလေးငု စိတ်ချမ်းသာမည်မထင်။

ငုစိတ်မချမ်းသာမည့် အလုပ်ကို သူမလုပ်ချင်ပါ။

မေမေစကားကို ကြားရပြန်သည်။

“တခြားလူမျိုးသွေးနဲ့သာ ရောနေရရင် မြန်မာစစ်စစ် ဆိုတာတွေရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး... တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက် နဲ့ အများကြီးပွားလာမှာ...”

တခြားသွေးပါပြီးရင်လည်း ဖောက်ထုတ်ပစ်လို့၊ လှယ် စစ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး... သားကနေမြေး၊ မြေးကနေမြစ်နဲ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ကပြားတွေပဲ ဖြစ်တော့မပေါ့... .

ကိုယ့်မြန်မာသွေးစစ်စစ်မဟုတ်တဲ့နောက် ကိုယ့်မြေကို နှိပ် အပြည့်အဝချစ်နိုင်ပါ့မလား... အချစ်ဆိုတာ လွတ်လပ် စွာပေါက်ဖွားခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာမှန်ပေမယ့် ရင်ခုန်သံမှားပြီး တော့ ပေါက်ဖွားဖို့မသင့်ဘူး... သား”

မေမေကိုကြည့်လိုက်သည်။

“ငုနဲ့ မေမေတွေ့ချင်တယ်”

သူစိုးရိမ်သွားရသည်။ မေမေသည် ငုအား သူနှင့်သာ သဘောတူနေပုံရသည်ဟု သူထင်မိသည်။ သူ့အတွေးတို့ကိုလည်း မေမေသိပုံရသည်။

“ဟို... မေမေ... ဒါက...”

“ဒီမယ် သား... ငှက်ကို ချွေးမမတော်ရမှာစိုးလို့ ဖျက်လိုဖျက်ဆီးပြောမယ့်စကားတွေမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သားယုံထားစမ်းပါ”

“လူမျိုးခြားဖြစ်တာ အပြစ်တစ်ခုတဲ့လား”

သူ စောဒကတက်မိပြန်သည်။

“လူမျိုးခြားဖြစ်တာ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး... စောင့်လေမျိုးနွယ်ဆိုတဲ့အဆိုကို စည်းဖောက်မိတာက အပြစ်”

မေမေက ခပ်အေးအေးပြောသည်။

“ငှက် သားမဟုတ်တဲ့မြန်မာလူမျိုးထဲက တစ်ယောက်နဲ့သာ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် မေမေဒီလောက်ထိခံစားရမှာမဟုတ်ဘူး”

“မေမေခံစားရတယ်”

သူ အံ့ဩမိတယ်။

“ဒါပေါ့ သားရယ်... မေမေတို့မျိုးရိုးက အမျိုးသိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ သားသိရဲ့သားနဲ့... ဒါတောင်မှ သားဒေါ်လေးက လုပ်သွားသေးတယ်လေ”

မေမေမျက်ဝန်းများ ရိမိုင်းမှုန်သိသွားသည်။ ဒေါ်လေးကြည်ပြာကိုသတိရနေဟန်တူသည်။ ဒေါ်လေးကြည်ပြာသည် မေမေ၏ညီမအရင်း။ ဒေါ်လေးကြည်ပြာကိုတော့ သူမမြင်ဖူးပါ။

ဒေါ်လေး၏ဓာတ်ပုံကိုသာ မေမေတစ်ခါပြု၍ သူမြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ သူမြင်ဖူးသည့်ဓာတ်ပုံသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်

ဆင်းသုံးဆယ်ခန့်က ပုံဖြစ်သည်။

ဒေါ်လေးအပျိုအရွယ်ကပုံဟု ပြောသည်။ ဓာတ်ပုံထဲ ဒေါ်လေးသည် ပြေပြစ်သောရုပ်ရည်ရှိသည်။

လှလည်း အလွန်တော်လှသည်။ အိမ်တွင်အလိုလိုက်ခြင်းခံရသူလည်းဖြစ်ခဲ့သည်။ မိဘက ချမ်းသာသည်မို့ ဒေါ်လေးဖြစ်ချင်တာကိုလုပ်ပေးခဲ့သည်။

ဒေါ်လေးသည် လူပေါင်းလည်းဆန့်သည်။ ဒေါ်လေးအပေါင်းအသင်းအားလုံးလိုလိုက ခေတ်မီသောအနောက်တိုင်းဆန်သူ၊ နိုင်ငံခြားအား အထင်ကြီးသူများချည်းသာ။

မေမေနှင့် ဆွေမျိုးဘိုးဘွားတွေကတော့ ဒေါ်လေးအပေါင်းအသင်းများအား ကြည့်မရ။ မပေါင်းနဲ့ဟုပြောမရ၍သာ လက်ပိုက်ကြည့်နေရခြင်းပါ။

ဒေါ်လေးသည် မေမေတို့သဘောမကျသော အပေါင်းအသင်းတို့ကြားတွင်မွေ့လျော်ရင်း ဂျပန်မှ မြန်မာပြည်သို့ ပိတ်ပင်ရေးကိစ္စဖြင့် ခေတ္တလာရသောဂျပန်သားနှင့် တွေ့ဆုံချစ်ကြိုက်ခဲ့သည်။

မိဘများသိတော့ သဘောမတူနိုင်။ မေမေတို့မျိုးရိုး ချစ်ဆက်က အမျိုးမြတ်သော မင်းမျိုးမင်းနွယ်များမို့ တစ်ပြည်သားနှင့်သဘောမတူနိုင်။ သန့်စင်သောသွေးအား အခြားသွေးရောနှောမခံနိုင်။

ဒေါ်လေးကိုပြောဆိုဆုံးမခဲ့သည်။ သို့သော် ဒေါ်လေးက လက်မခံ။ မိဘ၊ ဘိုးဘွား လက်မခံနိုင်တာကိုလည်း သိသည်။

နှင်းသီရိကျက်သရေ

ဒေါ်လေးသည် သိသိချည်းနှင့်စွတ်တိုးခဲ့သည်။ ကျေးဇူးနှင့် သံယောဇဉ်ကြီးမားလှသော မိဘဘိုးဘွား၊ မောင်နှမ ဆွေမျိုးတို့အားစွန့်ပစ်ပြီး လင့်မျက်နှာတစ်ရွာထင်ပြီး ဂျပန်သို့ အပြီးအပိုင်လိုက်သွားသည်။

ဒေါ်လေး၏မိဘ၊ ဘိုးဘွားတို့သည်လည်း တားနေသည်ကြားမှ လုပ်ရက်ခဲ့သောဒေါ်လေးအား နာကြည်းခဲ့ကြသည်။ ဆွေမျိုးစာရင်းမှ ပယ်ဖျက်ခဲ့ကြသည်။

အဲဒီတုန်းက မေမေတို့မှာ မန္တလေးမှာနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်လေးသည်လည်း ဂျပန်လိုက်သွားပြီးကတည်းက မေမေတို့အားဆက်သွယ်မလာ။

မေမေမှာ ဒေါ်လေး၏အဆက်အသွယ်ကို မျှော်မိသေးသည်။ ဒေါ်လေးအကြောင်းကိုသိချင်သည်။ ဒေါ်လေးအား မေမေသတိရခြင်းမှာ ဒေါ်လေးသည် မေမေချစ်သောညီမဖြစ်နေ၍ပင်။

နောက် မေမေအိမ်ထောင်ကျတော့ တစ်မိသားစုလုံး ရန်ကုန်သို့ရောက်လာကြသည်။ သူမေ့တော့လည်း ရန်ကုန်မှာ။

ဖေဖေဘက်က ဘိုးဘိုး၊ ဘွားဘွားတို့ကို သူမိလိုက်သေးသည်။ မေမေ၏အဘိုးအဘွားကိုတော့ သူမမိခဲ့။

မေမေသည် ငှလေးငှအား ဒေါ်လေးကဲ့သို့လုပ်သွားမှာကို အလွန်စိုးရိမ်သည်။

မေမေသည် ဒေါ်လေးအား သံယောဇဉ်မကုန်သော်လည်း “တစ်ကိုယ်ကောင်းမ၊ ကိုယ့်တစ်ကိုယ့်အတွက်ပဲကြည့်

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

တတ်သူ”ဟု မကြာမကြာပြောတတ်သည်။

မေမေတွင် ညီမရှိခဲ့ကြောင်းကို ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် မန္တလေးကအနည်းအကျဉ်းလောက်သာသိသည်။

ရန်ကုန်တွင်တော့ မေမေအား တစ်ဦးတည်းသောသမီးဟုပင် သိထားသည်။ ဒေါ်လေးအား သံယောဇဉ်ရှိပေမယ့် တစ်ပြည်သားအားယူသွားသူ၊ ဆွေမျိုးများအား သံယောဇဉ်ပြတ်သူဟုယူဆပြီး အနည်းငယ်တော့နာနေတတ်သည်။

ဒါကြောင့်ပင် မိတ်ဆွေများအား ညီမရှိကြောင်းမပြောခဲ့။ ဒါကြောင့်ပင် သူ့တွင် ဒေါ်လေးတစ်ယောက်ရှိကြောင်းကိုလည်း ငှလေးငှအား အသိမပေးခဲ့။

အဒေါ်မရှိသောသူ့အတွက် ဒေါ်လေးကိုတောင့်တမိသည်။ ဓာတ်ပုံထဲရှိဒေါ်လေးသည် သဘောကောင်းမည့်အသွင်ထင်ရှားလွန်းနေသည်။

မမြင်ဖူးသောဒေါ်လေးအား သတိရတိုင်း သူသည် ဒေါ်လေးဓာတ်ပုံအားကြည့်နေတတ်သည်။ ဒေါ်လေးသည် ချည်လျားသောဆံပင်များအား ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ချောင်းကျစ်ပြီး ရှေ့သို့ချထားသည်။

ရွှေကြိုးတပ်ဘော်လီနှင့် မှန်ဇာကော်လံထောင်ဝတ်ထားသည်။ ထမိကတော့ မုဒုံရက်အနားမြိတ်ထမိနှင့်။ ဓာတ်ပုံထဲရှိ ဒေါ်လေးသည် ကျက်သရေရှိလှသည်။

“သား.. မေမေပြောနေတယ်လေ”

ဒေါ်လေးအကြောင်း အတွေးရောက်သွား၍ မေမေ

ပြောတာပင် မကြားလိုက်။ အတွေးတို့ကို ပြန်စုစည်းရသည်။
 “ဒေါ်လေးအကြောင်းတွေးနေမိလို့ မကြားလိုက်ဘူး
 မေမေ... ပြန်ပြောပါဦး”
 မေမေအား အားနာပြုံးဖြင့် ပြန်မေးလိုက်ရသည်။
 “ငုနဲ့ မေမေတွေ့ရအောင် သားစီစဉ်ပေးလို့”
 “ဟို”
 ငု စိတ်မချမ်းသာမည့်အလုပ် သူမလုပ်ချင်ပါ။
 သူ့အား စူးစိုက်ကြည့်နေသော မေမေမျက်ဝန်းအောက်
 တွင် ငြင်းဆန်ဖို့စကားလုံးများ ပျောက်ဆုံးကုန်သည်။
 “သူ့ကိုစိတ်မကောင်းဖြစ်စေချင်ဘူး မေမေ”
 မေမေမျက်ခုံးအစုံ မြင့်တက်သွားသည်။
 “သားမခေါ်ပေးရင်လည်း ရတယ်... မေမေ သူ့မိဘ
 တွေကိုသွားပြောမယ်”
 မေမေတကယ်လုပ်မည်ဆိုတာ သူသိသည်။ ငုမိဘတွေ
 သာ ဒီအကြောင်းသိပါက ငုအား အတော်လေးကြိမ်းမောင်းကြ
 မည်။ ငုဘက်ပါသော သူ့ကိုလည်း အပြစ်ဖို့မှာမလွဲ။
 ငုမိဘတွေကိုအသိပေးလို့ မဖြစ်။ ငုကိုသနားသည်။
 “မေမေ ဒီလိုလုပ်မယ်”
 သူ့ကို မေမေကြည့်သည်။
 “ငုကို ဒီအတိုင်းပြောလိုက်ရင် သူ့သိပ်သွေးဆူပြီး
 ရာစိုင်းသွားမှ အခြေအနေပိုဆိုးကုန်မယ်”
 “ဒါလည်းဟုတ်သားပဲ”

မေမေတွေဝေသွားသဖြင့် သူ့အားတက်သွားရသည်။
 “ဒီတော့ ငုနဲ့သူ့ချစ်သူကို အိမ်အလည်ခေါ်မယ်...
 မေမေနဲ့ပေးတွေ့မယ်... နောက် ငုကိုသဘောတရားနဲ့ မသိ
 မသာပြောပြပေါ့... ငုက အသိဉာဏ်ရှိတဲ့မိန်းကလေးပါ မေမေ
 ... သဘောတရားနဲ့ပြောရင် သူ့ကိုယ်သူထိန်းနိုင်မှာပါ”
 “သားပြောသလိုပဲ လုပ်ရမှာပေါ့”
 “ဒါဆို သူတို့ကို သားဖိတ်လိုက်တော့မယ်နော်...
 ခါတို့ရဲ့ကိုမြင်ရင် မေမေခင်မှာပါ”
 “ဘယ်သူ”
 “ခါတို့ရဲ့လေ... ငုရဲ့ချစ်သူပေါ့... သားတော့ သူ့ကို
 သိပ်ခင်တယ်”
 သဘောကျသောမျက်နှာထားဖြင့်ပြောနေသော သူ
 အား မေမေသည် တအံ့တဩကြည့်နေတော့သည်။

ရွှေဆိုင်နှင့်ချိတ်တွဲဖွင့်ထားသော အရောင်းပြခန်းသည် မင်းချမ်းမြေ့ရောက်လာရသည်။ ပန်းပုဆိုင်အား ခဏသွားကြည့်ပြီး ဒီကိုလာရခြင်းပါ။

စိန်ထည်ပစ္စည်းကိစ္စအတွက် စကားပြောရန် ချိန်ထည်ထားခြင်းပင်။ ကိစ္စပြီးတော့ နားနေခန်းတွင် စာရင်းများအား လှန်လှောကြည့်နေမိသည်။

“ဆရာ ဧည့်သည်”

အရောင်းစာရေးမလေးတစ်ယောက် လာသတင်းသည်။

“ဘယ်သူလဲ... ကိုယ်နဲ့ချိန်းထားတဲ့သူ မရှိပါဘူး” ကြိုတင်ချိန်းထားသည့်ဧည့်သည်လောက်နှင့်သာ မင်းချမ်းမြေ့တွေ့တတ်သည်။

ပြီးတော့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်တည်းတွင်လည်း နေ့စဉ်တတ်။ ဟိုဆိုင်သွားလိုက်၊ ဒီဆိုင်လာလိုက်နှင့်။

“ဟို... မမငုလေးနဲ့ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်ပါ”

အရောင်းစာရေးမလေးမှာ ငုလေးငုံအားသိနေသည်။ ငုလေးနှင့် နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်ဟု ပြောလိုက်တာနှင့် ခါတိုရှိမှန်း သိလိုက်သည်။ သူဝမ်းသာသွားသည်။

“ခေါ်ခဲ... ခေါ်ခဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

အရောင်းစာရေးမလေးထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာပင် ငုလေးငုံနှင့် ခါတိုရှိတို့ဝင်လာကြသည်။

“နင့်ပန်းပုဆိုင်တောင် ရောက်ခဲ့သေးတယ်... နင် ဒီမှာဆိုလို့လိုက်လာတာ”

ငုလေးငုံက အခန်းထဲဝင်ဝင်ချင်းပြောသည်။

“အေး... ငါ ဟိုမှာခဏပဲနေပြီး ဒီမှာကိစ္စရှိလို့လာခဲ့တာ... လာ လာ... ခါတိုရှိ လာ”

ငုလေးငုံကိုပြန်ဖြေရင်း ခါတိုရှိအား လက်ဆွဲခေါ်ပြီး နေရာပေးလိုက်သည်။

“ခဏနော်”

ငုလေးငုံတို့အား ခဏထားခဲ့ပြီး အရောင်းခန်းမထဲ သွက်ခဲ့သည်။ ငုလေးငုံနှင့်ခါတိုရှိတို့အတွက် စားစရာအချို့မှာ နှိုင်းလိုက်သည်။

“နင် မုန့်သွားမှာတာလား”

အခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်လာလာချင်း ငုလေးငုံဆီးမေးသည်။ သူခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နင် လိမ္မာတယ်”

ငုလေးငုံစကားကို သူပြုံးနေလိုက်သည်။

“ချမ်းရဲ့ပန်းပုဆိုင်နဲ့ ခုဆိုင်ကြီးတွေက တော်တော်
ခမ်းနားတာပဲ... ကျွန်တော်တောင် သဘောကျသွားတယ်”

ခါတိုရိုချီးမွမ်းနေသည်။

“ချမ်းက တော်တော်လုပ်နိုင်တာပဲ”

“ဒါတောင် လုပ်ချင်စရာတွေ တော်တော်လျှော့ထား
ရတယ် ခါတိုရိုရေ”

သူ တရင်းတနှီးပြောလိုက်တာမို့ အားလုံးရယ်လိုက်ကြ
သည်။

“ငု... ကျွန်တော့်ကိုပြောပြတယ်... ချမ်းအလုပ်မှာ
သူ့ကိုလုပ်ဖို့ပြောတာ မလုပ်ဘဲ အပြင်မှာအလုပ်တွေလျှောက်
ရင်း ကျွန်တော့်ဆီမှာလုပ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တာတဲ့”

“ဟုတ်တယ် ခါတိုရို... မင်းတို့ဖူးစာကတော့ တကယ်
ဆန်းပါ့”

“ဟုတ်တယ်နော်... ငုမှာ ဒီလောက်အလုပ်ပေးချင်
တဲ့သူငယ်ချင်းဆီမှာမလုပ်ဘဲ အပြင်မှာအလုပ်လုပ်ချင်စိတ်ပေါ့
လာတာကိုက ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ဖို့ အကြောင်းဖန်လာတာပဲနော်”

“ဟုတ်ပါဗျာ... ဟုတ်ပါ”

မိမိအား ပရိပို့စ်လုပ်ထားသူတစ်ယောက်က မိမိချစ်သူ
နှင့် ပျော်ရွှင်စွာစကားပြောနေသည်ကိုကြည့်ရင်း ချမ်းကို ငုလေး
ငုံအားနာနေမိသည်။

ချမ်းစိတ်ထဲရှိ ခံစားမှုတို့ကိုလည်း သိချင်နေမိသည်။

ချမ်းမျက်နှာပေါ်တွင်တော့ ဟန်ဆောင်မှုအရိပ်တို့ကိုမတွေ့ရ။
ခါတိုရိုအား လိုလားမှုတို့ကိုသာတွေ့နေရသည်။

“ငု စကားနည်းလှချည်လား... ဘာလဲ... ငါမှာ
ထားတဲ့အစားအသောက်တွေကို မျှော်နေတာလား... လာ
တော့မှာပါဟာ... သိပ်ငတ်ကြီးကျမနေနဲ့ဦး”

စကားပြောနေရင်းမှ ငုလေးငုံအားလှမ်းစဖြစ်အောင်
စလိုက်သေးသည်။

“ကောင်စုတ် ကောင်နာ”

ငုလေးငုံမျက်စောင်းထိုးရင်း ပြန်ပြောသည်။ ခါတိုရို
အတော့ သူတို့နှစ်ဦးကိုကြည့်ရင်း သဘောကျစွာရယ်နေသည်။
ထိုစဉ်မှာပင် စားစရာများရောက်ရှိလာသည်။

“မှာထားတာ များလှချည်လား ချမ်းရဲ့”

ခါတိုရိုပြောသည်။

“မကုန်မှာမပူနဲ့ ခါတိုရို... ငုက အငတ်မ”

“ကောင်စုတ်... သူများကိုပဲပြောနေ”

သူမကိုပဲ ခဏခဏစနေတာမို့ ငုလေးငုံစိတ်တိုလာပြီး
ကျောပြင်အား တဖုန်းဖုန်းထုရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ချမ်းက
တော့ ငု၏လက်သီးဆုပ်များကို မရွှောင်ပေးဘဲငြိမ်ခံရင်း
သဘောကျစွာ တဟားဟားအော်ရယ်နေသည်။

ခါတိုရိုသည်လည်း သူတို့ကိုကြည့်ရင်း သဘောကျနေ
သည်။

နှင်းသီရိကျက်သရေ

“ချမ်းတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က သိပ်ချစ်ကြတာပဲ နော်... ကျွန်တော် ချမ်းကိုသိပ်အားကျတယ်”
 ခါတိုရိုပြောသည်။
 “ခါတိုရိုရယ်... ငါလိုချင်တာက သူငယ်ချင်းနေရာ မဟုတ်ဘူး... မင်းနေရာကို ငါလိုချင်ခဲ့တာ... မင်းက ငါ့ကို အားမကျစမ်းပါနဲ့ကွာ”
 ဟု ချမ်းစိတ်ထဲက ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်မိသည်။
 “ချမ်း... မင်းရွှေတွေ လှလိုက်တာ”
 ခါတိုရိုက အစားစားနေရင်းမှပြောလိုက်ခြင်းပါ။
 “ကြိုက်ရင် အကုန်ယူလိုက်”
 ငုလေးငုံဝင်ပြောခြင်းပါ။
 “အမလေး သဏာနေလိုက်တာ... သူ့ပစ္စည်းတွေ တာပဲ”
 ချမ်းက မျက်နှာကို တမင်ခပ်မဲ့လုပ်ရင်းပြောသည်။
 “အံ့မယ်... နင်ပဲ ငါ့ကိုပြောထားပြီးတော့... လိုချင်တာမဆို နင်ပေးမယ်ဆို”
 သူ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးရင်းကပဲ ခေါင်းတစ်ခုသာ သာညိတ်ပြလိုက်သည်။
 “ချမ်းတို့သူငယ်ချင်းတွေက သိပ်ချစ်ကြတာပဲ... ကျွန်တော်သိပ်အားကျလာပြီ”
 ခါတိုရို ထပ်ပြောပြန်သည်။
 ချမ်းကတော့ တည်ငြိမ်စွာပဲပြုံးနေလိုက်သည်။

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

“အဲ ချမ်းရေ... စားပြီးကြရင် ရွှေတွေကြည့်ရအောင် နော်”
 ခါတိုရိုစကားကို မင်းချမ်းမြေ့ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ငုလေးကို ကျွန်တော်ချစ်သက်လက်ဆောင်မပေးရ သေးဘူးလေ... အဲဒါတစ်ခုလောက်ဝယ်ပေးချင်တယ်”
 “အံ့မယ်... ခါတိုရိုက စကားအသုံးအနှုန်းတောင် အတော်သုံးတတ်နေပြီပဲ”
 “ဆရာမကြီးသင်ပေးတာပေါ့”
 ငုလေးငုံက ခေါင်းမော့လက်မထောင်ရင်း ဝင်ပြော သည်။
 “ဆရာမကြီးပေါ့”
 “ကောင်စုတ်”
 “ဟား ဟား... ငုနဲ့ချမ်းကတော့ တကယ်ပဲဗျာ”
 “ကဲ ကဲ... စားလို့သောက်လို့လည်းပြီးပြီ... အရောင်း ပြခန်းသွားကြည့် ရအောင်၊ ရတနာပြခန်းကြည့် ပြီးရင် အထည်တွေဘက်ပါ လိုက်ပြပေးမယ်”ဟု မင်းချမ်းမြေ့ပြော သည်။
 “အင်း”
 သုံးယောက်သား အရောင်းပြခန်းထဲဝင်ခဲ့ကြသည်။
 “ခါတိုရို... ကြည့်ချင်တာအားလုံး ထုတ်ပြခိုင်း... အားမနာနဲ့နော်”
 ခါတိုရိုခေါင်းညိတ်ပြသည်။
 “အံ့မယ်... သူ့ဆိုင်ရောင်းရအောင် ပြောနေတာများ”

ငုလေးငုံ မဲ့ရွဲ့ရင်းပြောသည်။

“ငုနေန့်. . . ဒီလိုမပြောနဲ့”

နှစ်ဦးသား ရန်ဖြစ်ဖို့တာစူနေသည်။

“ငုလေး. . . ငုလေး”

ခါတိုရိုခေါ်လိုက်မှပင် စကားသံတိတ်သွားကြသည်။

“ဒီမှာ လာကြည့်ပါဦး”

ခါတိုရိုပြသောအရာလေးကိုကြည့်လိုက်သည်။ စိန်စီ

ထားသော လိပ်ပြာရုပ်ရွှေရင်ထိုးလေး။

“အိုး. . . လှလိုက်တာ”

“ငုလေးကြိုက်လား”

ခါတိုရို တယုတယမေးသည်။

“ဈေးကြီးမှာပဲ”

“ဈေးကြီးတာမကြည့်နဲ့လေ ငုရဲ့. . . ငုလေးကြိုက်ဖို့က အဓိက. . . ငုကို မောင် တန်ဖိုးကြီးတဲ့အမှတ်တရပစ္စည်းတစ်ခုပေးချင်နေတာ ကြာပြီ ငုလေးရဲ့”

“မောင့်ကို အားနာတယ်”

“မောင့်ကိုချစ်ရင် မငြင်းရဘူးလေ”

ချစ်သူနှစ်ဦး၏စကားသံများက မင်းချမ်းမြေ့နားထဲ တိုးဝင်လာသည်။ ကြည့်နူးသံပါသောစကားလုံးလေးများက ပေါ်ခဲ့ဖူးသောအချစ်တို့ကို လျှောင်ပြောင်နေသလိုမို့ စကားသံနှင့် ဝေးရာ ချိတ်ဘက်ပြခန်းဆီထွက်ခဲ့သည်။

ချစ်သူနှစ်ဦးကတော့ ချစ်သက်လက်ဆောင်ဝယ်ရင်း

ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ သူ့မှာတော့. . . ။ မနာလိုစိတ်တို့ မဝင်သော်လည်း ဝမ်းနည်းစိတ်လေးကတော့ ရင်ထဲလှုပ်ခတ်သွားရသည်။

“အံ့မယ်. . . နင်က ဒီဘက်ရောက်နေတာကိုး”

ငုလေးငုံနှင့် ခါတိုရိုတို့ ပိုးထည်ပြခန်းဘက်ရောက်လာကြသည်။

“ဒီမယ်ကြည့်ပါဦး ချမ်း. . . ခါတိုရိုက ငါ့အတွက် ချစ်သက်လက်ဆောင်ဝယ်ပေးတာ”

လိပ်ပြာလေးကိုမကြည့်ချင်သော်လည်း ငုလေးငုံ အတင်းပြနေ၍ကြည့်လိုက်ရသည်။

ထိုလိပ်ပြာလေးသည် ယခင်က သူ့လက်ထဲတွင်ရှိသည်။ ငုလေးငုံနှင့်ချစ်သူဖြစ်ပြီးပါက ပေးရန်ရည်ရွယ်ထားသောပစ္စည်းလေး။ ငုလေးငုံ သူ့ဘဝတွင်မရှိနိုင်တော့ လိပ်ပြာရုပ်လေးအား ပြခန်းတွင်တင်ထားခဲ့သည်။

ဝယ်သူမရနိုင်သေး။

ဝယ်မယ့်ဝယ်တော့လည်း ငုလေးငုံချစ်သူ ခါတိုရို။

ငုလေးငုံအတွက် ချစ်သက်လက်ဆောင်တဲ့။

သူ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးမိသည်။

“မြန်မာထည်တွေက သိပ်လှတာပဲ”

လှပသော ပိုးပုဆိုး၊ ချည်ပုဆိုးအပါအဝင် မြန်မာရက်အထည်များအား ခါတိုရိုလိုက်လံကြည့်ရှုရင်း သဘောအကျကြီးကျနေသည်။

နှင်းသီရိကျက်သရေ

“ငုလေးက ဒါမျိုးတွေဝတ်လို့ သိပ်လှနေတာကိုး”
ငုလေးငုံမှာ မြန်မာချိတ်များကိုသာ အဝတ်များသည်

ပဲ။

“ငုနဲ့ ခါတို့ရဲ့ . . . ဒီပြခန်းထဲက မင်းတို့ကြိုက်တဲ့လေး
ထည်စီယူကြ . . . ငါ လက်ဆောင်ပေးတယ်”

“တကယ်”

ငုလေးငုံ ဝမ်းသာအားရမေးသည်။

“ဟာ . . . အားနာစရာ”

ခါတို့ရဲ့က အားနာစကားဆိုသည်။

“ခါတို့ရဲ့ပဲ အားနာစကားပြောဖော်ရတယ် . . . မလောဘ
ကတော့ ဟိုမှာဝမ်းသာနေပြီ”

သူ့စကားကြောင့် ငုလေးငုံ၏မျက်စောင်းကို ရရှိလိုက်
သည်။

“ကဲ ကဲ . . . ကြိုက်တာရွေးယူကြ . . . ငု ခါတို့ရဲ့ကိုဇွေ
ပေးလိုက်”

“အင်း . . . အင်း”

“ကြိုက်တာရွေးပြီးရင် နားနေခန်းထဲလိုက်ခဲ့ကြ”

“အေး . . . အေး”

နားနေခန်းထဲပြန်လာခဲ့ပြီး ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချ
လိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင်တော့ အဝတ်ထုပ်များပွေ့ပိုက်ပြီး
ချစ်သူနှစ်ဦးရောက်လာကြသည်။

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

“နှင်ပေးတာတွေနဲ့ ရှိုးထုတ်ရမယ်”

ငုလေးငုံပြောသည်။

“ဒီရုပ်က ဒီရုပ်ပဲ”

“ကောင်စုတ်”

“ဪ . . . နှင်တို့ကိုပြောဖို့ မေ့နေလိုက်တာ”

“ဘာကိုလဲ”

“ငုနဲ့ခါတို့ရဲ့ကို မေမေက ထမင်းစားဖိတ်ချင်လို့တဲ့”

“ဟယ် . . . အန်တီသိသွားပြီပေါ့”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း

“အေး . . . ငါက ခါတို့ရဲ့ကို သိပ်ခင်ဖို့ကောင်းကြောင်း

ပြောလွန်းလို့ မေမေကတွေ့ချင်နေတာလေ”

“ကျေးဇူးပဲ ချမ်းရယ် . . . ကျွန်တော်လေ မြန်မာတွေနဲ့
သိပ်မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တာ . . . အဓိကကတော့ အသက်ကြီးတဲ့သူ
တွေနဲ့ပေါ့”

“တွေ့ရမှာပါဗျာ . . . စိတ်သာချ”

ထို့နောက် အတန်ကြာစကားပြောဖြစ်ကြတော့သည်။

နောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

“မြန်မြန်လဲ”

ခါတိုရိုကိုကျောခိုင်းပြီး ငှလေးငုံထိုင်လိုက်သည်။

“ပြီးပြီ ငှ”

ခါတိုရိုကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မြန်မာဝတ်စုံနှင့် ရှင်းသန့်သောမျက်နှာလေးသည် ကျက်သရေရှိနေသည်။

“မောင်က သိပ်ကြည့်ကောင်းတယ်ကွာ”

“မြန်မာဝတ်စုံနဲ့လိုက်တယ်ပေါ့”

“အင်း... မောင်နဲ့ငှတို့ ဘုရားကို ပထမဦးဆုံးသွားဖြစ် တုန်းက ငှပြောခဲ့သေးတာပဲ”

“မောင် မှတ်မိပါတယ်”

ပြန်ဖြေရင်း ညှပ်ဖိနပ်ကိုစွပ်လိုက်သည်။

“ကဲ မောင်... ပြီးရင် သွားကြရအောင်”

“ကောင်းပြီ”

နှစ်ဦးသား မိုးယံနန်းတော်ထဲမှထွက်ခဲ့ကြသည်။

“မမငှ သွားတော့မလား”

ဒရိုင်ဘာအောင်စိုးအမေးကို ခေါင်းညိတ်အဖြေပေး လိုက်ရင်း ကားပေါ်တက်လိုက်ကြသည်။ ကားလေးသည် မိုးယံ နန်းတော်မှပြေးထွက်လာသည်။

“မောင်... အဲဒါ ငှအိမ်လေ”

မင်းချမ်းမြေ့တို့ခြံထဲ ကားချိုးကျွေ့ဝင်ခါနီးတွင် သူမ အိမ်အားလှမ်းပြလိုက်သည်။

“အိမ်လေးက သေးသေးလေးနဲ့ ချစ်စရာလေးပဲ... ”

အခန်း -၁၉-

“ဟာ မောင်... ခုထိအင်္ကျီဝတ်လို့မပြီးသေးဘူးလား”
ခါတိုရိုအခန်းထဲဝင်ချင်း ခါတိုရိုအား အင်္ကျီမဝတ် ရသေးဘဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ငှနဲ့ချမ်းက အိမ်ချင်းကပ်ရက်... မောင့်ကို တင် လာခေါ်တာ... မောင်က အသင့်မလုပ်ထားဘူးကွာ”

“ငှရယ် စိတ်မဆိုးပါနဲ့... မြန်မာလူကြီးတွေနဲ့တွေ့ ရမှာမို့ မောင်ဘာဝတ်ရမှန်းမသိလို့ပါ”

အဝတ်များကိုကိုင်တွယ်ရင်း ခါတိုရိုပြောသည်။

“ဘာမှလုပ်မနေနဲ့... ဟိုနေ့က ချမ်းလက်ဆောင်ပေး လိုက်တဲ့ပုဆိုးတွေထဲကတစ်ထည်နဲ့ အင်္ကျီဖြူလက်ရှည်ဝတ်... ပုဆိုးတွေကချုပ်ပေးပြီးပြီပဲ”

“အင်းပါ... အင်းပါ”

“ငှရွေးပေးမယ်”

• ပုဆိုးနှင့်အင်္ကျီကို ရွေးပေးလိုက်သည်။

မောင့်ကို အလည်ခေါ်ပါလား”

ငုလေးငုံ အားနာပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“နောက်တော့ ခေါ်မှာပေါ့ မောင်ရဲ့”

မင်းချမ်းမြေ့တို့အိမ်ရှေ့တွင် ကားလေးထိုးရပ်သွားသည်။

“အောင်စိုး ပြန်လိုက်တော့နော်”

ငုလေးငုံ ပြောလိုက်ခြင်းပါ။

“ငုလေး”

“အပြန်မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ခါတို့ရဲ့. . . ကျွန်တော် လိုက်ဖို့တယ်”

မင်းချမ်းမြေ့အိမ်ထဲမှထွက်လာရင်း ပြောသည်။

“အားနာစရာ ချမ်းရယ်”

ခါတို့ရဲ့ပြောသည်။

“ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူး ခါတို့ရဲ့. . . ငုကကျွန်တော့်ကို နိုင်နေကျပဲ. . . လာ လာ. . . မေမေဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေတယ်”

မင်းချမ်းမြေ့ဦးဆောင်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။

“ငု လာလေ. . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ငုလေးငုံမှာ ဒေါ်သီတာနှင့်တွေ့ရမှာ အနည်းငယ်နို့နေသည်။

“သမီး ငု. . . လာလေ. . . ရှက်မနေနဲ့ လာ”

ဒေါ်သီတာက အပြုံးနှင့်ဆီးကြိုလိုက်တော့မှ ငုလေး

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

ရဲရဲတင်းတင်းဝင်လာရဲတော့သည်။

“လာကြ. . . လာကြ. . . ငုတို့လာမယ်ဆိုလို့ အန်ကယ် စောင့်နေတာ”

“ကျေးဇူးပဲ အန်ကယ်”

ဦးမင်းမောင်သည်လည်း ဖော်ရွေစွာဆီးကြိုနေသည်။ ဒေါ်သီတာသည် မင်းချမ်းမြေ့အနောက်မှလိုက်ပါလာသော ခါတို့ရဲ့အား အကဲခတ်ကြည့်ကြည့်နေသည်။

“မင်္ဂလာပါ”

ဦးမင်းမောင်နှင့် ဒေါ်သီတာအား ယဉ်ကျေးစွာနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ခါတို့ရဲ့ မြန်မာစကားပြောလိုက်တာမို့ ဦးမင်းမောင်တို့ အံ့ဩသွားရသည်။ ခါတို့ရဲ့ မြန်မာစကားပြောတတ်ကြောင်းကို မင်းချမ်းမြေ့မပြောမိခဲ့ပေပဲ။

“ဟာ. . . မြန်မာစကားတတ်တယ်”

“ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းပြောတတ်ပါတယ်ခင်ဗျ” ရိုကျိုးစွာပြောလိုက်တာမို့ လူကြီးနှစ်ဦးသဘောကျသွားရသည်။ ခါတို့ရဲ့ စဝင်လာကတည်းက မြန်မာဝတ်စုံဝတ်ထား၍ သဘောကျနေခြင်းပါ။

“လာ. . . လာ ထိုင်”

နေရာအသီးသီး ယူလိုက်ကြသည်။

“ခါတို့ရဲ့. . . ဒါ ကျွန်တော့်မိဘနှစ်ပါးပဲ. . . ဖေဖေနာမည်က ဦးမင်းမောင်. . . မေမေနာမည်က ဒေါ်သီတာတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့. . . တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျ”

ဦးမင်းမောင်နှင့် ဒေါ်သီတာတို့ နှစ်လိုစွာပြုံးလိုက်ကြသည်။

“မေမေနဲ့ဖေဖေ... သူက ခါတိုရီတဲ့”

“ဦးတို့ကလည်း ခါတိုရီကိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ”

“သားက ခါတိုရီကို မြင်မြင်ချင်းခင်နေတာ... အိမ်မှာ ပြောမဆုံးတော့ဘူး”

ဒေါ်သီတာပါ ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ချမ်းကိုမြင်မြင်ချင်း ခင်နေတာပါ... ချမ်းမိဘတွေနဲ့ခင်ချင်စိတ်၊ တွေ့ချင်စိတ်လည်းရှိခဲ့တယ်... ချမ်းက ပေးတွေ့မယ်လို့ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်သိပ်ဝမ်းသာခဲ့တာ”

ခါတိုရီ မြန်မာစကားပြောလည်ပတ်တာကို သဘောကျနေကြသည်။ ဒေါ်သီတာမှာ ခါတိုရီအား မြန်မာအမျိုးသားသာဖြစ်လိုက်ပါတော့ဟု စိတ်ထဲပြောနေမိသည်။

ခါတိုရီနှင့် မင်းချမ်းမြေ့မှာ အရွယ်မတိမ်းမယိမ်း။

“ခါတိုရီရဲ့မိဘတွေက ဂျပန်မှာပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့... အဘိုး၊ အဘွားနဲ့ အဖေကတော့ရှိတယ်

... အမေကတော့ ဆုံးသွားတာ ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီ”

“ဪ... ဪ”

“ဒေါ်ဒေါ်ကိုမြင်တော့ မေမေကိုမြင်ရသလို ခံစားရတယ်”

ခါတိုရီ အားပါးတရပြောသည်။ ဒေါ်သီတာ သဘောကျစွာပြုံးသည်။ ငုလေးငုံမှာ ခါတိုရီစကားပြောပါးနပ်တာကြည့်ရင်း သဘောကျနေသည်။ မင်းချမ်းမြေ့အိမ်သွားရမယ်လို့ သိကတည်းက ခါတိုရီအား ဦးဦး၊ ဒေါ်ဒေါ် စသည့်အခေါ်အဝေါ်များခေါ်ရန် သင်ပေးခဲ့သည်။

မြန်မာနှင့်တူမှ သဘောကျမည်ဆိုတာကို ငုလေးငုံသိထားသည်။ ခုတော့ ထင်သည့်အတိုင်းပင်။ ခါတိုရီနှင့် မင်းချမ်းမြေ့မိဘများမှာ ပန်တင်နေသည်။ သူမမိဘများနှင့်ပါ ပန်တင်ပါက ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲဟု တွေးမိသည်။

ခါတိုရီနှင့်ကိစ္စအား မိဘများကိုအသိပေးဖို့ အချိန်များစွာယူရဦးမည်။ လူမျိုးခြားယူတတ်သည့်လူများအား အထင်သေး၌ ချတတ်သည့် မိဘများအကြောင်းကို ငုလေးငုံသိထားသည်။

ထိုကိစ္စပြောချိန်ရောက်ပါက ချမ်း၏မိဘများကိုပဲ အပူတပ်ကာ ပြောခိုင်းရမည်ဟု ငုလေးငုံတွေးမိသည်။

ချမ်း၏မိဘများမှာ ခါတိုရီအား သူမလက်ခံသည့်ကိစ္စအား အပြစ်တစ်ခုကို မှားယွင်းသောလုပ်ရပ်တစ်ခုလို ယူဆထားပုံမရ။ ထိုကဲ့သို့ယူဆထားပါက ခါတိုရီအား ထမင်းစားဖိတ်လိမ့်မည်မဟုတ်။

သူမအား သမီးလေးတစ်ယောက်လို ခင်ရင်းစွဲရှိ၍ ခိတ်သည်ထားဦး။ သူတို့မကြည်ပါက ခုကဲ့သို့စကားလက်ဆုံကျကြမည်မဟုတ်။ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးအား စုံလင်စွာတွေ့

ရမည်မဟုတ်။

ချမ်းသည် သူမိဘများကို ခါတိုရီနှင့် သူမအကြောင်း အား သူမမိဘများကိုမပြောရန် မှာထားပုံရသည်။

တွေးရင်း ချမ်းကိုကျေးဇူးတင်မိသည်။

“သမီး ငု... စကားနည်းလှချည်လား”

ဦးမင်းမောင်အသံကြားမှ အတွေးထဲမှရုန်းထွက်ရသည်။

“အန်ကယ်တို့စကားပြောနေတာကို နားထောင်နေတာပါ”

အပြုံးလေးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဒေါ်သီတာသည် အပြုံးလေးဖြင့် အပြစ်ကင်းစင်နေသော ငုလေးငုကိုငေးကြည့်နေမိသည်။

သည်မိန်းကလေးအား သမီးလေးလိုချစ်ခဲ့ရသည်။ ခုတော့ သည်မိန်းကလေး၏အတွေးတို့သည် ဘာအတွက်နဲ့ ချွတ်ချော်ခဲ့ရပါသနည်း။

အချစ်အတွက်ပဲ ဦးစားပေးလိုက်လေသလား။ တစ်ပြည်သားအားယူပြီး မွေးရပ်ပြည်ကိုစွန့်ခွာဖို့ သတ္တိရှိနေပြီလား။ ခါတိုရီမှာ သူ၏တစ်ဦးတည်းသောဖခင်နှင့် ဘိုးဘွား။ အစ်မတို့အား လွန်စွာသံယောဇဉ်ရှိပုံရသည်။

တွေးရင်းဖြင့်ပင် ရင်မောလာရသည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက် ခိုးချလိုက်မိသည်။

“ကဲ... အဖေကြီးနဲ့သားရယ်... ခါတိုရီနဲ့ စကားပြော

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ
နေကြဦး”

ပြောရင်း ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“ထမင်းခိုင်းသွားပြင်မလိုလား မေ့မေ့”

မင်းချမ်းမြေ့အမေးကို ဒေါ်သီတာခေါင်းညိတ်အဖြေပေးလိုက်သည်။

“သမီးပါ ခိုင်းပြင်ပေးမယ်”

ဒေါ်သီတာနောက်မှ ငုလေးငုထလိုက်လာသည်။

ဒေါ်သီတာနှင့် ခိုင်းကူနေသည်။

“သမီးက အလိမ္မာလေးပဲ... ခါတိုရီကံကောင်းတာပဲ နော်”

ငုလေးငု ရှက်ပြုံးလေးပြုံးမိသည်။

ထမင်းခိုင်းပြင်ဆင်ပေးရင်း အကြည့်က နံရံဆီသို့ ရောက်သွားရသည်။

“အန်တီ... ဒီပုံက ခုမှအသစ်ချိတ်လိုက်တာလား”

ဒေါ်သီတာခေါင်းညိတ်ပြရင်း

“ချိတ်တာကြာလှပြီ ငုရဲ့... အသိပန်းချီဆရာ တစ်ယောက် လက်ဆောင်ပေးထားတာလေ”

“ငု အခုမှပဲတွေ့တော့တယ်”

ပုံလေးအား ငေးစိုက်ကြည့်ရင်းပြောသည်။

“ဪ ငုရယ်... ပြောပဲပြောတတ်တယ်... အခုမှပဲ တွေ့မှာပေါ့... အန်တီတို့အိမ်ကို ငုမရောက်တာ ဘယ်ယောက်ကြာပြီလဲ”

“အတီး”

ဟုတ်နေစာမို့ စပ်ပြီးပြီးရယ်မိသည်။ အကြည့်ကတော့ ပန်းချီကားက မဆွာမိ။

“ငု ကြည့်လှချည်လား... စိတ်ဝင်စားနေတာလား” ဒေါ်သီတာက ငုကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်းမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် အန်တီ... ပန်းချီကားလေးက လှလည်း သိပ်လှတာပဲနော်... ပန်းချီဆရာက သိပ်ဆွဲတတ်တာပဲ... လှလွန်းတဲ့ဇာတ်ရုပ်ကို သိပ်ရေးတတ်တယ်”

ပန်းချီကားကိုငေးကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“အံ့မယ်... ငုက ဒီပုံထဲကမိန်းကလေးကို သာမန်မထင်နဲ့... ဘယ်သူပုံဆွဲထားတယ်မှတ်လဲ”

“ပြောပါဦး”

“မင်းသမီးလေးက ရွှေအိမ်သည်မင်းသမီးလေး... ဒီဘက်က ဘုရင်ကြီးက ရွှေအိမ်သည်ဖခင်...”

“ကျန်စစ်မင်းကြီးပေါ့”

ငုလေးငုံဖြည့်ပြောလိုက်သည်။

“ငုက သိသားပဲ”

“ရာဇဝင်တွေကို ငုစိတ်ဝင်စားလို့ သိထားတာများတယ်”

“မြန်မာရာဇဝင်တွေကိုသိထားတော့ ကောင်းတာပေါ့ သမီးရယ်... မြန်မာရာဇဝင်ထဲက စာတင်ခြင်းခံရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်

တွေရဲ့ အပြုအမူကို အတုယူလို့ရတာပေါ့... . . .

ပြီးတော့ မြန်မာရာဇဝင်ကို နှံ့စပ်စွာသိထားခြင်းဖြင့် ကိုယ့်အမျိုးကိုယ်ချစ်မယ်... ကိုယ့်မျိုးရိုးဂုဏ်ပျက်တဲ့အပြုအမူ မျိုးကိုလုပ်မိခြင်းမှ ရှောင်ရှားနိုင်မယ်လေ”

ဒေါ်သီတာ၏အမှတ်တမဲ့စကားက ငုလေးငုံကို တိုက်ရိုက်ထိစေသည်။ ဒေါ်သီတာမျက်နှာပြင်တွင် ငုအားစောင်းပြောသည့်အရိပ်တို့ လုံးဝမတွေ့ရ။ စကားစပ်၍ ပြောလိုက်မိသည့် ပုံစံသာ ပေါ်လွင်နေသည်။

“ဒါတွေ အန်တီပြောစရာမလိုပါဘူးနော်... ငုက အန်တီထက် ပိုနှံ့စပ်စွာသိထားပြီပဲ... အန်တီကတော့ အန်တီသမီးကိုချစ်တယ်... . . .

ဘာလို့လဲဆိုတော့ အန်တီသမီးက ဆင်ခြင်တတ်တယ်... အမှားအမှန်ခွဲခြားသိနိုင်တယ်... စဉ်းစားတတ်တယ်... . . .

ပြီးတော့ လိမ္မာရေးခြားရှိလို့ပဲ”

စကားများကြားတွင် ရှက်စိတ်တို့ပေါက်ဖွားလာရသည်။ ငါဟာ စဉ်းစားတတ်တဲ့လူ ဟုတ်ပါရဲ့လား။ လိမ္မာတယ်လို့ အပြောခံရတဲ့သူ ဖြစ်နိုင်ပါရဲ့လား။

အတွေးတို့ဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားလာရသည်။

“ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့... ငုက ဒီပုံစိတ်ဝင်စားလို့ ပြောပြမယ်နော်... ပန်းချီဆရာပြောပြတာ ပြန်ပြောမှာပါ... ဒီပုံက ရွှေအိမ်သည်မင်းသမီးလေးနဲ့ တစ်ပြည်သား မင်းသားလေးတို့ မေတ္တာမျှနေတာကို ကျန်စစ်မင်းကြီးသိသွား

နှင်းသီရိကျက်သရေ

တော့ သမီးတော်လေးကို မြင့်မြတ်သန့်စင်ခဲ့တဲ့ မျိုးရိုးဗီဇ အကြောင်း ပြောပြနေတဲ့ပုံပဲ... ကဲ ကဲ... စကားကလည်း ပြောလို့ကောင်းပါ... ထမင်းခိုင်းလည်း ပြင်ပြီးသွားပြီ... ချမ်းတို့ကိုသွားခေါ်လိုက်ဦး”

ညှော်ခန်းသို့ထွက်ခဲ့သောခြေလှမ်းတို့သည် အလွန်တရာ မှ လေးပင်လွန်းလှသည်။

အန်တီတစ်ပိုင်းတစ်စပြောခဲ့သော ရွှေအိမ်သည်၊ ကျန် စစ်သားနှင့် တစ်ပြည်သားတို့အကြောင်းကို ငှလေးငှသိပါသည်။ အမျိုးချစ်သော ကျန်စစ်မင်းကြီး။ အချစ်ရေးထက် အမျိုးဂုဏ် ကိုထိန်းသိမ်းလိုက်သော ရွှေအိမ်သည်မင်းသမီးလေး။

စိတ်တို့ညစ်ညူးလာရသည်။

အချစ်တစ်ခု၏ဆွဲဆောင်ရာသို့ ဦးတည်မိပါက အမျိုးဂုဏ်ဖျက်ဆီးရာရောက်မည်တဲ့လား။ ပထမဦးဆုံးပေါက်ဖွားခဲ့သည့် အချစ်ဖူးလေးအား ဖျက်ဆီးလိုက်ရမတဲ့လား။

အချစ်ကို ရင်ထဲမြှုပ်နှံပြီး အစိမ်းသက်သက်ဝေးရမတဲ့လား။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးချစ်ကြပါလျှက် မျိုးမတူတာနှင့် ကြရတော့မည်တဲ့လား။

အန်တီကတော့ သူမအား တမင်ပြောလိုက်ဟန်တူသလို သို့သော် အသိဉာဏ်ရှိသောသူမအတွက်တော့ အရာတွေသည် အတွေးနက်စရာ၊ ဆင်ခြင်သင့်စရာတွေဖြစ်လမ်းညွှန်ပေးနေသည်။

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

“ငှ ငိုငိုလှချည်လား”

တိတ်ဆိတ်စွာထမင်းစားနေသော ငှလေးငှအား ဦးမင်းမောင်က အကဲခတ်ကြည့်ရင်း နွေးထွေးစွာမေးသည်။

“အင်း ဟုတ်တယ်... ဦးပြောမှပဲ ကျွန်တော်သတိထားမိတော့တယ်... ဦးတို့ချမ်းတို့နဲ့ စကားကောင်းနေလို့ ငှကိုတောင်သတိမထားမိဘူး... ငှ ဘာဖြစ်လဲဟင်”

ငှလေးငှအား ခါတိုရှိ ဂရုတစိုက်မေးသည်။

ခါတိုရှိ၏အကြည့်များသည် ငှလေးငှအား ကြင်နာခြင်းများ ပျော်ဝင်နေကြောင်း သိသာထင်ရှားလွန်းလှသည်။

“ငှ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

အတွေးတို့ဖြင့် ညှိုးရိပ်ဆင်ချင်နေသောမျက်နှာအား အပြုံးလွှမ်းခြုံလိုက်ရသည်။

မင်းချမ်းမြေ့သည်လည်း ငှလေးငှအား အကဲခတ်ကြည့်နေရင်း ဒေါ်သီတာအားကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်သီတာပြန်ကြည့်နေသည်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားရသည်။ ဒေါ်သီတာအား မျက်စိဖြင့်မေးလိုက်သည်။ ဒေါ်သီတာက အဓိပ္ပာယ်ပါသောအကြည့်ဖြင့်ပြန်ကြည့်ရင်း မသိမသာခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြသည်။

“ငှ... စားနော် စား... ဒီနေ့မှ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ

... ခါတိုရှိကိုထည့်ပေးလိုက်”

ငှလေးငှအား အတွေးပြောင်းစေသည့်သဘောဖြင့် မင်းချမ်းမြေ့ ခပ်သွက်သွက်ဝင်ပြောသည်။

နှင်းသီရိကျက်သရေ

“င... ခါတိုရိုကို ဟင်းထည့်ပေးလိုက်လေ... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ... ဘာလဲ ခါတိုရိုအရှေ့မှာ စားတာများရင် ခါတိုရိုမကြိုက်မှာစိုးလို့လား... လုပ်မနေနဲ့... ခါတိုရိုက နင့် ကိုကျွေးနိုင်တယ်... စားသာစား... အလကားရတာ”

ငလေးငုံစိတ်တိုအောင် စနေသည်။ မချိုမချဉ်မျက်နှာ ထားဖြင့် စနေတာမို့ ငလေးငုံစိတ်တိုလာရသည်။

“ကောင်စုတ်... သူများကို မစရရင် စားမဝင်၊ အိပ် မပျော်တော့ဘူး”

ဟုပြောရင်း မျက်စောင်းပါ ဒိုင်းခနဲထိုးလိုက်သည်။

မင်းချမ်းမြေ့နှင့်ငလေးငုံတို့ အသံဝင်လာမှ ထမင်းဝိုင်း သည် ပိုမိုဝေဆာလာရသည်။

ဦးမင်းမောင်နှင့် ဒေါ်သီတာတို့သည်လည်း ခါတိုရိုနှင့် ငလေးငုံပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများကိုတစ်လှည့်စီထည့်ပေးနေ သည်။ ငလေးငုံမှာ သူမအပေါ် မိဘလိုချစ်သော မင်းချမ်းမြေ့ ၏မိဘများကို ကျေးဇူးတင်ရသည်။

မင်းချမ်းမြေ့မိဘများမှာ သူမတစ်ယောက်တည်းသာ မဟုတ်။ သူမနှင့်ပတ်သက်သူကိုပါ လိုလားနေသည်ပဲ။ ကျေးဇူး တင်ရတော့မည်ပေါ့။

“ရော... င”

မင်းချမ်းမြေ့ကပါ ခါတိုရိုပန်းကန်ထဲဟင်းထည့်ဖူး ပြီး ငလေးငုံပန်းကန်ထဲ ဟင်းထည့်ပေးလိုက်သည်။

“တော်ပါပြီဟာ... ငါ မစားနိုင်တော့ဘူး”

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

ပန်းကန်ထဲတွင် ဟင်းများပုံနေ၍ ငလေးငုံပြောလိုက် သည်။ မင်းချမ်းမြေ့ပြုံးရင်း

“ပဲများနေတာသိသားပဲ”

“ကောင်စုတ်နော်... ငါ့ကို အန်တီတို့အရှေ့မှာ ရှက် ရအောင်မလုပ်ပါနဲ့”

“အံ့မယ် မယ်... ရှက်ရအောင်မလုပ်နဲ့တဲ့... အရှက် ရှိတယ်ပေါ့”

“ကောင်စုတ်နော်”

ကောင်စုတ်နော်ဟု ရယ်သံဖြင့်ဖော့ပြောလိုက်ရသော် လည်း စကားက ရင်ကိုထိခိုက်စေသည်။ ချမ်းက ရိုးရိုးပြောလိုက် ခြင်းဖြစ်သော်လည်း အတွေးများ၏ဖိစီးမှုခံနေရသော သူမ အတွက် တချို့စကားလုံးများမှာ သူမအား တမင်ထိခိုက်နေ သလို။

ဒီလိုနှင့် ချမ်းတို့အိမ်မှာဖိတ်ကျွေးသော ထမင်းဝိုင်း သည် ခါတိုရိုအားလိုလားမှုတို့ဖြင့် အောင်မြင်စွာပြီးစီးသွား သည်။

သို့သော်လည်း အတွေးနက်နက်များကတော့ ငလေးငုံ အတွက် လက်ဆောင်အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

“ကောင်လေးက ခင်စရာလေးနော်”

ဒေါ်သီတာစကားအား ဦးမင်းမောင်ခေါင်းညိတ်သည်။

“ချမ်းပြောတုန်းကတောင် ဒီလောက်ထိခင်စရာ
ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး”

ဦးမင်းမောင်က ဆက်ပြောသည်။

“သူ့ပုံစံလေးက မြန်မာဆန်တယ်နော်... မြန်မာ
ဝတ်စုံလေးဝတ်ထားတော့ ဂျပန်ရုပ်နဲ့ဆင်တဲ့ မြန်မာကောင်လေး
ပုံစံပေါက်နေတယ်...”

စကားပြောပုံလေးကလည်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး...
မြန်မာလေးသံနဲ့မတူပေမယ့် နားထောင်လို့သိပ်ကောင်းတယ်”

ထမင်းစားပွဲပြီးသွားသော်လည်း ဦးမင်းမောင်နှင့်
ဒေါ်သီတာတို့မှာ ခါတိုရီအကြောင်း ပြောစရာကျန်ခဲ့သည်။

မိဘများပြောနေသည်ကို မင်းချမ်းမြေ့ငြိမ်ပြီးနား
ထောင်နေသည်။

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

“ခါတိုရီကိုကြည့်ရတာ ငုကို တော်တော်မြတ်နိုးမယ့်
ပုံပဲ”

“ဟုတ်တယ် သီတာ... သူ့အမူအရာတွေက ဟန်
ဆောင်ခြင်းကင်းပြီး သိသာတဲ့အမူအရာတွေပဲ”

ဦးမင်းမောင်က ထောက်ခံပြောပြောသည်။

“သီတာတော့လေ ခါတိုရီကိုမြန်မာပုံဖြစ်လိုက်ပါတော့
လို့ ဆုတောင်းနေမိတယ်”

“ဟုတ်တယ်... ခါတိုရီသာ မြန်မာဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်း
မယ်... ငုလေးငုအတွက် ရတက်မအေးစရာမရှိတော့ဘူးပေါ့”

ဒေါ်သီတာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ခါတိုရီကိုမြင်တော့ ငုလေးကိုဖျောင်းဖျဉ်းအစီအစဉ်
ဖျက်သိမ်းချင်စိတ်မပေါ်မိဘူးလား”

ဦးမင်းမောင်စကားကြောင့် ဒေါ်သီတာနှင့်မင်းချမ်း
မြေ့တို့ ပြိုင်တူပြုံးလိုက်ကြသည်။

“သီတာ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုသဘောတူချင်ပါတယ်
... မခွဲစေချင်ပါဘူး... ဒါပေမဲ့ ကိုမင်းပဲစဉ်းစားကြည့်... ”

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ စိတ်ချမ်းသာတာလုပ်ပါစေဆိုပြီး လက်
ပိုက်ကြည့်လိုက်ရင် သီတာတို့မြန်မာသွေးတွေ တစ်စတစ်စ တိမ်

ကောကုန်တော့မှာပေါ့... ”

ဒီလိုသာအချစ်ရေးကိုရှေ့တန်းတင်ပြီး ထင်ရာလုပ်ကြ
ရင် မြန်မာပါလို့ပြောစရာမရှိဘဲဖြစ်ကုန်တော့မှာပေါ့”

ဒေါ်သီတာစကားကို ဦးမင်းမောင်ငြိမ်နားထောင်နေ

နှင်းသီရိကျက်သရေ

သည်။ ဇနီးဖြစ်သူ၏စိတ်ကို သိသည်။
ဇနီးဖြစ်သူ၏ခံစားချက်ကိုလည်း သိသည်။
မတွေ့ဖူးသောခယ်မဖြစ်သူကိုလည်း သတိရမိသွားသည်။

“သီတာ့ညီမ ကြည်ပြာကိုပဲကြည့်... သူဟာ နမူနာပဲ

...

အချစ်ရေးကို ရှေ့တန်းတင်... တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်
မွေးပြီး မိဘဆွေမျိုးနဲ့ တိုင်းပြည်ကိုပစ်ပြီးထွက်သွားလိုက်တာ
... သူ့ဆီက ကပြားတွေတောင် ဘယ်နှယောက်ထွက်နေပြီလဲ
မသိဘူး... သူတို့ကိုယ်တိုင်တောင် ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်လူမျိုး
ကို မခင်တွယ်မှတော့ သူတို့မွေးလာတဲ့ ကပြားသားသမီးတွေက
မြန်မာပြည်ကို ခင်တွယ်ချင်စိတ်မရှိတာမဆန်းပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်... သီတာပြောတာ မှန်ပါတယ်...
ဒါပေမဲ့ လူငယ်တွေဆိုတော့ ပြောရခက်မယ်နော်... သူတို့က
အချစ်တစ်ခုကိုပဲမြင်မယ်... ဒီအချိန်မှာ သူတို့မွေ့လျော်နေတဲ့
အချစ်ခရီးကို ပြောင်းပြန်လှန်ချင်တဲ့လူဟာ သူတို့ရဲ့ရန်သူဖြစ်
သွားမယ်နော်”

ဦးမင်းမောင်က တွေးတွေးဆဆဖြင့် ဝင်ပြောသည်။
ဒေါ်သီတာခေါင်းညိတ်သည်။

“အသိဉာဏ်ရှိတဲ့သူဆိုရင်တော့ ပြောရခက်စရာလည်း
မရှိပါဘူး... နဂိုဦးက ပါလာတဲ့အသိဉာဏ်နဲ့ အရာရာကို သူ
တို့တွေးဆဆင်ခြင်နိုင်မှာပါ... နဂိုဦးကိုက တွေးဆတတ်တဲ့

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

အထုံပါမလာရင်တော့ ကိုမင်းပြောသလို ရန်သူဖြစ်သွားလိမ့်
မယ်”

ဒေါ်သီတာကလည်း အချက်ကျကျပြန်ပြောသည်။
ဦးမင်းမောင် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း စကားဆက်သည်။

“မိန်းကလေးတွေရဲ့ ပင်ကိုယ်စိတ်က နူးညံ့သိမ်မွေ့
တတ်တယ်... ဒါပေမဲ့ အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင်တော့
ယောက်ျားလေးထက် ပိုပြောရခက်တယ်နော် သီတာ...
ကိုယ်ဆုံးမလိုက်တဲ့စကားက ဆုံးမရာမရောက်ဘဲ
ပိတ်ပင်တားဆီးသလို ထင်သွားမှာလည်းစိုးရိမ်ရတယ်”

မိဘနှစ်ပါး၏စကားကို မင်းချမ်းမြေ့ငြိမ်နားထောင်
နေသည်။ သူဝင်ပါချိန်မရသေး၍ ငြိမ်နေခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်
သည်။

“ငုက စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်တဲ့လူစားထဲမှာပါတယ်
တို့မင်း”

“ဘယ်လို”

“ငုက အလွန်ပါးနပ်တဲ့မိန်းကလေး... ငုလို ပါးနပ်
တဲ့မိန်းကလေးကို တိုက်ရိုက်ဖွင့်ပြောပြနေစရာမလိုဘူး...
ပြိုင်သာကလေးနဲ့ မသိမသာပြောတာကိုပဲ နားလည်လွယ်တဲ့
မိန်းကလေး”

ဒေါ်သီတာစကားကို ဦးမင်းမောင်နားမလည်ချင်
တော့။

“ဒါဆို မင်းဆိုလိုတဲ့သဘောက”

နှင်းသီရိကျက်သရေ

ဒေါ်သီတာ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ရင်း မင်းချမ်းမြေ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။ မင်းချမ်းမြေ့က ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြီး

“ငုကို မေမေပြောလိုက်ပြီးပြီ ဖေဖေ”
“ဟေ”

ဦးမင်းမောင် အံ့သြသွားသည်။

“မင်းဟာက မမြန်လွန်းဘူးလား သီတာ... ပြီးတော့ မလိုလားမှန်း၊ မဖြစ်စေချင်မှန်း မသိသာလွန်းဘူးလား”

“သိသာရင် သီတာပြောလိုက်တာ ရှင်သီတာ့မှာပေါ့... အဟင်း ငုကို သီတာတမင်ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး... မသိ မသာပြောသွားတာ”

“ဒါကို ငုလေးငုက နားလည်တယ်ပေါ့”

“ငုလေးဟာ သိပ်ပါးနပ်တဲ့မိန်းကလေးလို့ ရှင်ကိုပြော ခဲ့တယ်လေ”

ဦးမင်းမောင် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး”

“သားကိုတိုင်ပင်ပြီးမှ မေမေလုပ်တာပါ ဖေဖေ”

“ဟေ”

“သားကရော ငုနဲ့ခါတိုရီဖြစ်မှာကို မလိုလားဘူးလေ ဖခင်ဖြစ်သူစကားကို မင်းချမ်းမြေ့ခေါင်းသွက်သွက် ခါ ငြင်းလိုက်သည်။

“ငုလေးအပေါ်ထားတဲ့ သားစေတနာကို ဖေဖေလည်း ရိပ်မိမှာပါ... ငု စိတ်မချမ်းသာတာလုပ်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ သား

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

အားမထုတ်ခဲ့ဖူးဘူး...

ဒါကို မေမေသိတော့ သားကိုဆူတယ်... သူငယ်ချင်း ဘက်လိုက်ပြီး အမျိုးဂုဏ်ဖျက်ချင်တဲ့လူလို့တောင် အပြောခံရ တယ်... ဒါနဲ့...

ဦးမင်းမောင် စကားဝင်ထောက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ငုကို သီတာသိပ်မပြောလိုက်ရပါဘူး”

“ပြောပြပါဦး”

ဦးမင်းမောင် စိတ်ဝင်တစားမေးသည်။ ပန်းချီကားနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောခဲ့သည်တို့ကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒီပန်းချီကားကို သီတာ တမင်ဝယ်ခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဟင်း... ကိုယ်ကတော့ ခါတိုရီကိုပဲ မြန်မာဖြစ်စေချင် တော့တယ်”

ဦးမင်းမောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ရင်း ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်... သီတာလည်း ခါတိုရီကို မြန်မာပဲဖြစ် စေချင်တယ်... မြန်မာဖြစ်ပြီး သီတာ့သားသာဖြစ်လိုက်ရင် သိပ်ကောင်းမှာ”

“မင်းဖြစ်ချင်တာကို ငါသိပါတယ် သီတာရာ... ခါတိုရီသာ မင်းသားဖြစ်ရင် ငုလေးငုက မင်းခွေးမဖြစ်လာမှာ ခို့လို့မဟုတ်လား”

ဦးမင်းမောင်စကားကို ဝန်ခံသည့်အလား ဒေါ်သီတာ

ရယ်သည်။

“ရှင်က သီတာပဲပြော... ရှင်ကိုယ်တိုင်ကရော ငုကို
ချွေးမမတော်ချင်ဘူးပြောမလို့လား။”

ဦးမင်းမောင်ရယ်သည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ ချမ်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ငုကို တစ်နေ့ချွေးမတော်ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့တာတော့
အမှန်ပဲ”

မိဘများ၏စကားကို သူပြုံးလိုက်မိသည်။ ငုလေးငုံနှင့်
ခါတိုရှိအကြောင်း စကားကောင်းနေစဉ်မှာပင် သူ အသာလေး
လစ်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

အခန်း - ၂၁-

“from my youngest years
till this moment here....
I've never seen
such a lovely queen.....”

PAINT MY LOVE သီချင်းကြားသည်နှင့် ကလပ်ထဲ
ဝင်လာခဲ့သည်။

“မမငုလေး... ခုံမှာထိုင်လေ”

ဝိတ်တာလေးယူပေးသောခုံမြင့်ကြီးပေါ်တွင် တက်ထိုင်
လိုက်သည်။ ဒီသီချင်းလေးက နားထောင်၍ကောင်းသော်လည်း
ထ၍ကောင်းသော သီချင်းမဟုတ်တာမို့ ကပွဲကွက်လပ်တွင် လူ
ရှင်းနေသည်။

ကိုယ့်ပိုင်းတွင်ကိုယ်ထိုင်ပြီး အနားယူနေသည်။ ဒစ္စကို
ပြန်စရင်ကဖို့ အားမွေးနေကြဟန်တူသည်။

“ငုလေး”

“ဪ... မောင်”

သီချင်းလေးထဲစိတ်ဝင်စားနေ၍ ခါတိုရိုရောက်လာသည်ကို မသိလိုက်။

“မောင် ရောက်တာကြာပြီလား”

“မကြာတကြာ... ငုလေးကို မတွေ့လို့လာကြည့်တာ”
ငုလေးငုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ မောင်ရေ... ရုံးခန်းထဲပဲ ပြန်သွားရအောင်”

“ငု... သီချင်းနားထောင်ချင်သေးရင် နားထောင်လေ”
ရှေ့မှထွက်သွားသောသူမအား ခါတိုရိုလှမ်းပြောသည်။
သူမ ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ရုံးခန်းထဲဝင်လိုက်သည်။

ခါတိုရိုလည်း ရုံးခန်းထဲလိုက်ဝင်လာသည်။ ခါတိုရိုက သူ့စားပွဲရှိ သူ့ခုံတွင်ထိုင်လိုက်သည်။ ငုလေးငုံကတော့ ခါတိုရိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ငုလေးရေ... မောင်တော့ ချမ်းမိဘတွေကို သိပ် သဘောကျတယ်ကွာ... နားလည်မှုသိပ်ရှိတာပဲ”

ခါတိုရိုအားပါးတရပြောသည်။

ငုလေးငုံ ပြုံးနေလိုက်သည်။

“ချမ်းအမေကိုမြင်ရတာ မောင်တော့လေ အမေရင်... တွေ့ရသလိုခံစားရတယ်... ပြီးတော့ ချမ်းကိုလည်းပိုခင်တယ်”

ခါတိုရိုစကားများက နားထဲမဝင်တစ်ချက် ဝင်တစ်ချက်။ ချမ်းတို့အိမ်က ထမင်းစားပြီးပြန်လာက အတွေးတို့ထဲ ဖိစီးမှုကို ခံနေရသည်။ ဖြစ်သင့်သည်ကို နားလည်သည်။

ဖြစ်သင့်သည်ကိုလည်း လုပ်ပြချင်သည်။ သို့သော် ရင်ထဲရောက်ရှိနေသော အချစ်အား မြုပ်နှံပြီးမှ ဖြစ်သင့်သည်ကို လုပ်ရမည့်အဖြစ်က ရင်တစ်ခုလုံးကို မီးလောင်တိုက်သွင်းထားသလိုခံစားရသည်။

“ငုလေး”

“အင်”

ခပ်ကျယ်ကျယ်ခေါ်သံကြားမှ အတွေးတို့ကို အလျင်အမြန်စုစည်းလိုက်ရသည်။

“ငုလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ... ခုတစ်ပတ်နှစ်ပတ် အတွင်းမှာ ငုလေးကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ... ဘာဖြစ်နေလဲ မောင့်ကိုပြောပါဦး”

ငုလေးငုံမျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်းပြောသည်။

ငုလေးငုံ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ အတွေးတို့ကို အဝေးလွှင့်ပစ်ပြီး မျက်နှာထားအား အပြုံးတင်လိုက်သည်။

“အဲလိုနေစမ်းပါ ငုရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မောင်ရဲ့”

“ငုလေး”

“မောင်”

“သိပ်ချစ်တယ်”

“ငုလည်း မောင့်ကိုသိပ်ချစ်တာပါပဲ မောင်ရယ်”

နှစ်ဦးသား ကြည်နူးစွာကြည့်မိကြသည်။ အခန်းတံခါးလေး ရုတ်တရက်ပွင့်လာသည်။ ဧည့်ကြိုအမျိုးသမီးငယ်ကို တွေ့

လိုက်ရသည်။

“ညွှန်သည် မမငု”

“ဪ... ချမ်းပါလား... လာ လာ”

ညွှန်ကြိုအမျိုးသမီးလေး ထွက်သွားသည်။ ချမ်းဝင်လာသည်။ မင်းချမ်းမြေ့ကိုမြင်တော့ ခါတိုရိုဝမ်းသာသွားရသည်။

“ချမ်း... လာ လာ... ကျွန်တော် ချမ်းကိုထပ်တွေ့ချင်နေတာ”

ရင်းနှီးစွာပြောလာသော ခါတိုရိုကိုပြုံးပြလိုက်ပြီး ငှလေးငုံထိုင်ခိုင်းသောခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“နင်က ညဘက်မလာစဖူးပါလား”

“ကလပ်မတက်ဖူးလို့ တက်ချင်လို့လာခဲ့တာပေါ့ ငှရဲ့ တမင်ပြောလိုက်ခြင်းပင်။

“ဟယ်... တကယ်”

ငှလေးငုံ တအံ့တဩမေးသည်။

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်... ချမ်းရှိရင် သိပ်ပျော်ဖို့ကောင်းမှာ... ချမ်းနဲ့အတူ ကျွန်တော်လည်း ကမယ်... ငှလေးလည်း ကရမယ်”

ခါတိုရိုက အားတက်သရောဝင်ပြောသည်။

“အာ... ငှ မကချင်ပါဘူး”

“မရဘူး ငှလေး... မောင်တို့ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပေါ့”

မင်းချမ်းမြေ့ပြုံးလိုက်သည်။

“ချမ်းစတာပါ ခါတိုရို... ချမ်း ခဏနေပြန်မှာပဲ”

“ဟာ မရဘူး... ဒီတစ်ညတော့ ကလပ်ပိတ်တဲ့အထိ နေလိုက်ပါ ချမ်းရာ”

ခါတိုရို အတင်းဆွဲသည်။

“အိမ်ကိုမပြောခဲ့ရသေးဘူး ခါတိုရိုရဲ့”

“အံ့မယ် နင့်ကိုယ်နင် ကလေးထင်နေတုန်းပဲလား” ငှလေးငုံဝင်ပြောသည်။

“ဟ... မိဘတွေမျက်စိထဲမှာ အိမ်ထောင်မကျသေးရင် ကလေးပဲ... ကဲပါလေ မေမေ့ကိုဖုန်းဆက်ပြီးပြောလိုက်ပါမယ်”

ခါတိုရို မျက်နှာပြုံးသွားသည်။

မင်းချမ်းမြေ့ ဟမ်းဖုန်းထုတ်ပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ငကြား... ဒီကဖုန်းဆက်လည်းရရဲ့သားနဲ့”

သူဖုန်းဆက်ပြီးသည်နှင့် ငှလေးငုံထံမှတိုက်ခိုက်သံကြားလိုက်ရသည်။

“ငါမကြားတတ်တာ နင်သိပါတယ် ငှလေးငုံရာ... ခါကိုင်တာ မကိုင်မဖြစ်လို့ကိုင်ရတာပေါ့”

“အင်းပါ... နင့်တမင်ပြောတာပါ... အဲဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်... ခါတိုရိုက နင့်ကိုပြောနေတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

ခါတိုရိုကို မင်းချမ်းမြေ့ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။ ငှလေးငုံ အသံက နားထဲရောက်လာသည်။

“နင်က ခုစီးနေတဲ့ကားထက်ကောင်းတဲ့၊ ဈေးကြီးတဲ့

ကား ဝယ်စီးလို့ရရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့မစီးတာလဲတဲ့”

“ကားပဲ ခါတိုရီရယ်... လိုရာရောက်ဖို့အဓိကမဟုတ်လား... ချမ်းစိတ်နဲ့ဆိုရင် ဒီထက်ဈေးပေါတဲ့ကားပဲစီးဖြစ်မှာ... မေမေတို့အတင်းစီးခိုင်းလို့သာ ဒီကားဝယ်စီးရတာ... ကြားချင်လို့၊ ကားကိုရိုးပြချင်လို့ ဝယ်စီးတာမဟုတ်ပါဘူး”

မင်းချမ်းမြေ့စကားကို ခါတိုရီသဘောကျသွားရသည်။

“ချမ်းက ခပ်ရိုးရိုးသဘောထားရှိတဲ့ သူပဲ... ကျွန်တော်တော့ ချမ်းကိုခင်ပြီးရင်းခင်ဖြစ်နေပြီ ချမ်းရေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခါတိုရီ”

နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... ကလပ်ထဲသွားကြရအောင်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ငုလေးငုံဦးဆောင်ပြီး ကလပ်ထဲဝင်သွားသည်။ ခါတိုရီနှင့်မင်းချမ်းမြေ့တို့ တစ်ယောက်ပခုံးတစ်ယောက်ဖက်ပြီး ကလပ်ထဲဝင်ခဲ့ကြသည်။

(Dancing floor) တွင် ကတဲ့လူနည်းနေသည့်အခါတွင် သူတို့သုံးယောက်သား dancing floor ထဲရောက်သွားကြသည်။ အားလုံး၏အကြည့်များသည် သူတို့သုံးယောက်ထံ ကျရောက်နေသည်။

ကျေနပ်သဘောကျသောအပြုံးများဖြင့် အားလုံးသည် လန်းဆန်းလာကြသည်။

“ဟာ... မမငုတို့၊ ခါတိုရီတို့ ကတော့မယ်ဟေ့”

“အေး... တစ်ခါမှမကဖူးဘူးနော်... ခါတိုရီတို့လာတဲ့သူရောက်မှ ကမှာနော်”

“အေး... အဲဒီလူက မမငုရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတဲ့”

ဝန်ထမ်းများကြားတွင် တီးတိုးပွဲလေးဖြစ်သွားရသည်။

“ဟာ... မိုးယံနန်းတော်ပိုင်ရှင်ပါလားဟေ့... ဟေးပျော်စရာကြီး”

ဧည့်သည်တို့၏ပျော်ရွှင်စွာဟစ်အော်လိုက်သံကြောင့် ချစ်မာပိုကြွလာရသည်။ DJ မှ ဒစ္စကိုတေးသံကလည်း ခပ်မြိုင်မြိုင်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ငါမကတတ်ဘူး ငု”

မင်းချမ်းမြေ့က ငုနားတိုးကပ်ပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်ပြောသည်။ တစ်လက်လက်ဖြာနေသော မီးရောင်အောက်ရှိ Dancing floor ထဲရှိလူများမှာ စည်းချက်ကျကျလှုပ်ရှားနေကြသည်။

“ငါလည်း ဒီလောက်ကတတ်တာမှမဟုတ်တာ... ဒီဆိုင်းပဲ ခြေလှုပ်လက်လှုပ်ပေါ့ ဟုတ်လား... ငါနဲ့နင် တစ်ခါက သလိုပေါ့”

ငုပြောသည့်အတိုင်း လှုပ်ပေးလိုက်သည်။

“ငု... ငါသွားထိုင်တော့မယ်”

“ဟေ့ ချမ်း... ခါတိုရီက နင်ပျော်ရအောင်ကခိုင်းတာ... တမင် ငါတို့ပါဝင်ကပေးတာ... ကြီးကျယ်မနေနဲ့... စရာရှိ က... တဖြည်းဖြည်းပျော်လာလိမ့်မယ်”

ငုက သူ့ကိုပြန်အော်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါ့မလား”

“သိပ်ရှည်တာပဲ... ငါပြောတာ ယုံ... ဒီလိုလုပ် ငါနဲ့

စကားပြောရင်း ကကြတာပေါ့”

“အမလေး ကလည်းကရ၊ စကားလည်းအော်ပြောရနဲ့ သက်သာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကောင်စုတ် သိပ်ကြီးကျယ်တယ်... နင် ငါ့စကားကို ဘယ်နှခါပယ်ရှားလို့ရဖူးလို့လဲ”

“အေးပါဟာ... နင်နိုင်လို့ရတိုင်း နိုင်ပေါ့”

ခါတိုရီမှာ စိတ်ပါလျှင်ကနေကျမို့ သူ့ဘာသာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ကနေသည်။ ငုနဲ့ချမ်းစကားပြောနေတာကိုလည်း ဝေမထား။

“ဟိုမှာ နင့်ခါတိုရီ ကတာအတော်ကြည့်ကောင်းတာပဲ”

“အေး... သူက ကတာဝါသနာပါတယ်... ဆိုင်ခွင့်ချိန်မဟုတ်ရင် အလုပ်သမားတွေမရှိတဲ့အခါ သူ့ဘာသာ DJ ကနေ သီချင်းဖွင့်၊ မီးတွေဖွင့်ပြီး Dancing floor မှာ တစ်ယောက်တည်း ကနေတတ်တာ”

“ဪ... ဪ”

ခါတိုရီမှာ ကနေရာမှ ကပွဲကွက်လပ်တွင်းမှထွက်လိုက်ပြီး ဝိတ်တာများအား ဆွဲခေါ်တော့သည်။

“လာ... လာ... လာက”

ဝိတ်တာများမှာ ဝိုင်းကိုင်စရာများရှိသေးတာမို့

ရဲကြ။

“လာ... လာ ခဏလာကကြ... ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့”

ခါတိုရီ အတင်းခေါ်၍ ဝင်ကကြတော့သည်။ လူပေါင်းစုံဖြင့် မိုးယံနန်းတော်၏ညသည် အလွန်ပျော်စရာကောင်းနေသည်။

မကချင်သော မင်းချမ်းမြေ့သည်လည်း စိတ်ပျော်ရွှင်လာရသည်။

ဝန်ထမ်းများကနေပုံမှာ လူငယ်များပီပီ မြူးကြနေ၍ အပျော်တို့ကိုကူးစက်စေသည်။

“ငု... ငါပျော်လာပြီ”

“ငါပြောသားပဲ... နင်ပျော်လာမှာပါလို့”

“ငု”

“ဘာလဲဟာ”

“ငါ့ဘဝအတွက်တော့ ဒီတစ်ညကို မေ့လို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“နင်နဲ့တွဲကရလို့ပေါ့ ငုရာ”

သံယောဇဉ်ငွေပါသွားတာကို ငုလေးငုံသတိပြုမိလိုက်သည်။ သူမသည်လည်း သံယောဇဉ်မျက်ဝန်းများဖြင့် ပြန်လည်ကြည့်လိုက်သည်။

အကြည့်နှစ်ခုမှာ ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းကင်းသော

JRJ

နှင်းသီရိကျက်သရေ

သံယောဇဉ်စစ်စစ်သာ ပျော်ဝင်နေကြောင်းကိုတော့ သူတို့နှစ်ဦး
လုံးသိလိုက်ကြသည်။

အခန်း - ၂၂ -

“မောင်”

အလုပ်ချိန်ထက်စောစီးစွာရောက်လာပြီး ခါတို့ရဲ့
အခန်းတံခါးအား တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

သူမကိုမြင်သွားတော့ ခါတို့ရဲ့မျက်နှာပြုံးရွှင်သွားသည်။
ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထပြီး သူမအားဆီးကြိုသည်။

“ငုလေး လာ လာ”

သူမလက်နှစ်ဖက်ကိုဆွဲကိုင်ရင်း နှစ်ယောက်ထိုင်
ဆက်တီတွင် ထိုင်စေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။

“ငု . . စောတယ်နော်”

ငုလေးငုံလက်လေးအား ဖိညှစ်ဆုပ်ကိုင်ရင်းမေးသည်။

“ဟုတ်တယ် . . . တမင်စောထွက်ခဲ့တာ”

“ကောင်းပါတယ်”

“မောင်”

“ဘာလဲ င”

“ငပြောစရာရှိတယ်”

ခါတိုရီမျက်နှာကို တည့်မတ်စွာကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ပြောစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ် မောင်... ငပြောတာတွေကို မောင်နားထောင်ပေးနော်... ငနဲ့မောင်နဲ့ဆွေးနွေးကြတာပေါ့... နော် မောင်”

“ငပြောတာတွေ မောင်သိပ်နားမလည်ဘူး... ရှင်းရှင်းပြောပါ”

ခါတိုရီက စကားလှည့်ပတ်ပြောတာ မကြိုက်။

“အင်း... ငပြောမယ်နော်... မောင် ဂျပန်မှာနေတုန်းက မြန်မာနဲ့ဂျပန်နဲ့ယူထားတာတွေ မြင်ဖူးသလား”

“ဟင်”

ငလေးငုံအမေးက ရိုးရိုးလေး။ သို့သော်လည်း ခါတိုရီမျက်နှာအမူအရာပြောင်းသွားရသည်။ အမူအရာပြောင်းသော်လည်း အနုတ်သင်္ကေတများဖြစ်သည့် ဝမ်းနည်းခြင်းလက္ခဏာခက်ထန်ခြင်းလက္ခဏာမျိုးတော့ မပါ။

“ငမေးတာ ဖြေလေ”

“မောင်... ငကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“ဘယ်လိုမှပြောမနေနဲ့တော့... မတွေ့ဖူးရင်လည်း မတွေ့ဖူးဘူးလို့ပဲ ပြောလိုက်”

ခါတိုရီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မောင်မဟုတ်တာ မပြောဘူး င... မောင်မှန်တာပဲ ပြောမယ်”

ငလေးငုံ ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဂျပန်နဲ့မြန်မာယူခဲ့တာ တွေ့ခဲ့တယ်”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“အင်း... ဒါဆို မောင့်ကိုမေးချင်တယ်”

“မေးလေ ငလေး”

ငလေးငုံချက်ချင်းမမေးသေး။ တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်သေးသည်။ ခါတိုရီက ငလေးငုံအမေးကို စောင့်နေသည်။

“ဟိုလေ... လူမျိုးခြားနှစ်ယောက်ယူတာကို မောင်ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“အဲဒါလား... မောင့်အမြင်ပြောရရင်တော့... ”

ခါတိုရီလည်း ချက်ချင်းမဖြေဘဲ စဉ်းစားလိုက်သေးသည်။

“မောင့်အမြင်ပြောရရင်တော့ နားလည်မှုနဲ့ချစ်ခြင်းအပေါ် အခြေပြုပြီးယူထားတယ်လို့ ထင်တယ်”

ငလေးငုံ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်သည်။

“မောင်ဖြေတာ သဘာဝကျပါတယ်... အဲ ဆက်မေးရဦးမယ်... မောင်စဉ်းစားပြီးအဖြေပေးစေချင်တယ်”

ခါတိုရီကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“မေးလေ ငုလေး... မောင်အတတ်နိုင်ဆုံးစဉ်းစားပြီး ဖြေပါမယ်”

“အင်း... အဲဒီလိုလူမျိုးခြားနှစ်ယောက်က သူတို့နှစ်ဦး ကြားကပေါ်ပေါက်လာတဲ့ နားလည်မှုနဲ့ချစ်ခြင်းကြောင့်ယူခဲ့တဲ့ ကိစ္စဟာ မှန်သလား၊ မှားသလား”

“မှန်သလား၊ မှားသလား”

ငုလေးငုံအမေးကို ခါတိုရှိခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ကြည့်မိ သည်။ ငုလေးငုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နှစ်ဦးသား နားလည်မှုလည်းရှိတယ်၊ ချစ်ခြင်းတရား လည်းရှိတဲ့နောက်တော့ လူမျိုးခြားဆိုတဲ့ကိစ္စကြီးကို ထည့်စဉ်းစား စရာမလိုတော့ဘူးလို့ မောင်ထင်တယ် ငုလေး... အဲဒီနှစ်ခု ကို အခြေခံပြီးယူခဲ့တာမို့ အဲဒါကိုမှန်တယ်လို့ မောင်ယူဆတယ်”

ခါတိုရှိ ပြတ်သားစွာပြောသည်။

“မှန်တယ်”

ငုလေးငုံ ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ကြည့်မိသည်။ ရွှေအိမ်သည် မင်းသမီးလေးနှင့် ဖခမည်းတော်ကျန်စစ်မင်းကြီးကို သတိရမိ သည်။ ရွှေအိမ်သည်၏အချစ်နှင့် ခံစားချက်ကို သတိရမိသည်။

ရင်တစ်ခုလုံး မွန်းကြပ်လာရသည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်မျှင်းမျှင်းချလိုက်သည်။ သက်ပြင်းချလိုက်သော်လည်း ရင်က ပေါ့ပါးမသွား။ ပိုမို တင်းကြပ်လာရသည်။

“မောင်”

“ဘာလဲ ငု... မေးစရာကျန်သေးလို့လား”

“မောင့်ကို တမင်မေးနေတာမဟုတ်ပါဘူး... မောင့် အမြင်ကို ပြောပြခိုင်းနေတာပါ”

“မောင်ပြောပြပါမယ်... မေးစရာရှိတာသာ မေးပါ” သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို တီးတိုးချလိုက်မိပြန်သည်။

“လူမျိုးခြားနှစ်ယောက်ယူလိုက်ရလို့ ရလာတဲ့ကလေး ဟာ လူမျိုးတစ်မျိုးအတွက် ကိုယ်စားပြုနိုင်သားမဟုတ်တော့ တာကို မောင်ဘယ်လိုပြောမလဲ”

“ဟင်”

ခါတိုရှိ ကိုယ်မတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ငုလေးငုံအား အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးပါသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လာသည်။

“မောင်... ငုမေးတာဖြေလေ”

ငုလေးငုံ လက်မောင်းလာလှုပ်မှပင် အဖြေကို အလျင် အမြန်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“မောင် ဘာကိုပြောရမှာလဲ”

“ကပြားဖြစ်သွားတဲ့ကလေးရဲ့ ခံယူချက်”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို... ငုလေး ဘယ်လိုပြောလိုက် တယ်”

ပြန်မေးပုံက အလျင်စလိုနိုင်လှသည်။ ခုလောက် အလျင်စလိုနိုင်တာကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူး။

“ကပြားဖြစ်သွားတဲ့ကလေးရဲ့ ခံယူချက်ကို မေးနေတာ ... ဒီကလေးဟာ ဘာကိုခံယူမလဲ... အမေမြန်မာမရဲ့”

မြန်မာနိုင်ငံကိုချစ်မလား၊ မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ မြန်မာတိုင်းရင်းသားတွေကို ချစ်မလား... သူ့ရဲ့သဘောထားက မြန်မာတိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့သဘောနဲ့ ထပ်တူကျမလား...

ပြီးတော့ အဖေဂျပန်ရဲ့ဂျပန်သွေးပဲပါနေမလား... မြန်မာဆိုတဲ့အသိမရှိတဲ့ ဂျပန်ဆိုတဲ့အသိပဲဝင်နေမလား...

နှစ်တိုင်းပြည်လူမျိုးရဲ့သွေးကြောင့် သူဟာ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကိုအချစ်ပိုပြီး တစ်ပြည်ကို ဥပေက္ခာပြုလိမ့်မယ်... သူဟာ ဘယ်ဝါဒကိုခံယူမလဲ”

“ဟို... ဟို”

ခါတိုရီချွေးပြန်လာသည်။ သူ့မျက်နှာတွင်လည်း အဓိပ္ပာယ်ဖော်မရသော အရိပ်အယောင်တို့ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေသည်။

“ဟင်... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မောင်... မောင်ကို ကြည့်ရတာ ချက်ချင်းကြီးနေမကောင်းဖြစ်လာသလိုပဲ... အဖြေရကျပ်ရင်လည်း မဖြေနဲ့တော့”

ငုလေးငုံမှာ တစ်ရှူးဖူးကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီး တစ်ရှူးစလေးများကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ခါတိုရီနဖူးနှင့် မျက်နှာပြင်အနံ့တွင် ထွက်နေသောချွေးစေးများကို ယုယစွာ သုတ်ပေးလိုက်သည်။

ခါတိုရီသည် ငုလေးငုံအားစူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ခွေးသုတ်ပေးပြီးမှ ခါတိုရီကြည့်နေတာကိုသတိထားမိသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မောင်”

ခါတိုရီမှာ ငုလေးငုံအမေးကိုမဖြေဘဲ သူမ၏ကိုယ်လေးအား သူ့ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

“သိပ်ချစ်တယ် ငုရယ်... ငုကို မောင်သိပ်ချစ်တယ်... ငုနဲ့မောင် ခွဲလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး... သိပ်ချစ်တယ်ကွာ”

ငုလေးငုံကျောပြင်လေးအား 'ခပ်ဖွဖွပွတ်သပ်ရင်းကလေးတစ်ယောက်ပမာ တတွတ်တွတ်ပြောသည်။ ခါတိုရီစကားက ငုလေးငုံရင်ကို နာကျင်စေသည်။ ခါတိုရီအား ပြန်လည်ဖက်တွယ်ရင်း

“မောင်ကိုလည်း ငုသိပ်ချစ်ပါတယ် မောင်ရယ်... မောင်ဟာ ငုရဲ့အချစ်ဦး၊ အချစ်ဆုံးပါ မောင်ရယ်...”

မောင်ချစ်တဲ့အချစ်ထက်မလျော့တောင် တန်းတူလိုက်နိုင်ပါတယ် မောင်ရယ်”

“အချစ်ရယ်”

ပင့်သက်နွေးနွေးလေးများက ပါးပြင်အသီးသီးကို ပွတ်တိုက်ဖြတ်သန်းနေကြသည်။

ရင်ခုန်သံနှစ်ခုသည် ထိစပ်နီးကပ်နေကြသည်။ တစ်ဦးရင်ခုန်သံအား တစ်ဦးပြန်ကြားနေရသည်။ ချစ်ခြင်းတရားကြောင့် ရင်ခုန်သံသည် ခပ်နွေးနွေးဖြစ်ပေါ်နေရသည်။

“သိပ်ချစ်တယ် ငုရယ်”

“သိပ်ချစ်တယ် မောင်ရယ်... အလွမ်းဝေဒနာကို ငုမခံစားချင်ဘူး”

“မောင်လည်း ငုလိုပါပဲကွာ... ငု”

ငုကိုယ်လုံးလေးကိုဆွဲခွာရင်း လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ မောင်”

ငုမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း

“လူမျိုးခြားဆိုတဲ့အသိ ငုမှာဝင်နေပြီလား”

“ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ချစ်ခြင်းတံရားတွေက လူမျိုးခြား ဆိုတဲ့အသိကို ချေဖျက်စေတယ် မောင်... ဒါပေမဲ့...”

ငုလေးငုံ မျက်နှာလေးအနည်းငယ်နွမ်းသွားသည်။ ခါတိုရီသည် ငုလေးငုံလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကိုကိုင်လှုပ်ရင်း

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ ငုလေး... ပြောပါဦး”

“ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံသားအချင်းချင်းရဲ့အမြင်မှာတော့ လူမျိုးခြားဆိုတဲ့အမြင်က ဘယ်တော့မှပျောက်ကွယ်မှာမဟုတ်ပါဘူး မောင်”

“ဟင်”

ခါတိုရီ ငေးခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“မောင့်ကို ငုသိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ မောင်ယုံပါ မောင်... မောင်...”

“.....”

ခပ်ဗိုင်ဗိုင်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လာသည်။

“ငုလေးတို့မြန်မာလူမျိုးတွေက အမျိုးဂုဏ်သိပ်စောင့်သိ ရိုသေကြတယ် မောင်”

ခါတိုရီခေါင်းညိတ်သည်။

“အချစ်တစ်ခုရဲ့စေစားရာကိုလိုက်မိတာနဲ့ မျိုးဖျက် သစ္စာဖောက်ဖြစ်မှာပါ မောင်... အချစ်မျက်နှာတစ်ခုတည်းနဲ့ အရာရာကိုကျော်ဖြတ်ခဲ့ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ မောင်... ကိုယ့်ရဲ့အချစ်စိတ်တစ်ခုကြောင့် ကိုယ့်မျိုးဆက်ဟာ လူမျိုးတစ်ခုအဖြစ် သီးသန့်စွာရပ်တည်လိမ့်မရတော့ဘူး မောင်... ကပြားအဖြစ် ရပ်တည်သွားရလိမ့်မယ်”

“ငု”

ငုလေးငုံနှုတ်ခမ်းလေးကို လက်ဝါးဖြင့်လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။

“ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ ငုလေးရယ်... ဆက်မပြောပါနဲ့တော့... ကြားနိုင်တဲ့စွမ်းအားတွေ မောင့်မှာမရှိတော့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မောင်...”

ငုလေးငုံ စကားပြောဖို့ကြိုးစားသည်။

“မောင့်ကို ဘာမှမပြောနဲ့တော့ ငုလေးရယ်... မောင်နားမထောင်ချင်ဘူး... ကြားနိုင်စွမ်းလည်း မရှိဘူး... နားလည်းမလည်ချင်ဘူး...”

မောင် ဘာမှမသိချင်ဘူး ငုလေးရယ်... မောင်သိတာက မောင်က ငုလေးကိုချစ်တယ်... ငုလေးက မောင့်ကိုချစ်တယ်... ချစ်တာမှ သိပ်ကိုချစ်ကြတာ... သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် ခွဲခွာတယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ ရှိကောင်းတဲ့ ကောင်းတစ်ခွန်းမဟုတ်ပါဘူး ငုရယ်”

အလျင်မပြတ်ပြောနေသောစကားများကို ထိုးဖောက်

နှင်းသီရိကျက်သရေ

ပြောနိုင်သည့်အစွမ်း ငှလေးငှတွင်မရှိပါ။ ပြောလို့ရလည်း ပြောချင်စိတ်မရှိတော့။ ယခုအချိန်တွင် သူမပြောလိုက်သောစကားတစ်ခွန်းသည် ခါတိုရိုအတွက် နာကျင်မှုများပေးစေသော စကားအဖြစ် ပြောင်းလဲနေ၍ပင်။

ညိုမှိုင်းသောမျက်နှာထား၊ အရည်ကြည်ရစ်ဝဲနေသော မျက်လုံးပိုင်ရှင်အား ငှလေးငှသည် ကြင်နာသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေမိတော့သည်။

အခန်း - ၂၃-

ဘုရားစာအုပ်ထဲစိတ်ဝင်စားနေ၍ အရိပ်တစ်ခုကျ ရောက်လာသည်ကိုပင် သတိမထားမိ။

“အန်တီ”

ခေါ်သံခပ်တိုးတိုးကြားမှ မော့ကြည့်မိသည်။ မဝံ့မရဲ အမူအရာဖော်ဆောင်နေသော ငှလေးငှကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ မင်းချမ်းမြေ့အိမ်မှာရှိချိန်မဟုတ်တာမို့ ဒေါ်သီတာအံ့ဩသွားရသည်။

“ဪ... သမီးငှ... လာ လာ... သားက... ”

“သမီး အန်တီဆီလာတာပါ”

တကူးတကမလာဖူးတာမို့ တစ်ခုခုအတွက်မှန်း သိလိုက်သည်။

“ဪ... အင်း ထိုင်လေ”

ဒေါ်သီတာနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“သမီး အန်တီဆီ တမင်လာခဲ့တာ”
 ဒေါ်သီတာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “အဲ. . ခါတိုရိုကိုမခေါ်ခဲ့ဘူးလား”
 “သူ့ မန္တလေးခဏတက်သွားတယ် အန်တီ”
 “ဪ”
 နှစ်ဦးသား ဘာကစပြောရမှန်းမသိ။ စကားဝိုင်းက
 စိုပြေမှုမရှိဘဲ အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေသည်။ ခဏကြာမှ
 “အန်တီ”
 “ဘာလဲ င”
 “င မေးစရာရှိတယ်”
 ငလေးငုံမျက်နှာကို ဒေါ်သီတာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်
 သည်။ ငလေးငုံ၏အကြည့်နှင့် အတန်ကြာဆုံမိသည်။ ငလေးငုံ
 မျက်ဝန်းထဲရှိ အဓိပ္ပာယ်တချို့ကို မြင်လိုက်ရသလိုခံစားမိသည်။
 “မေးလေ င”
 “သမီး တဲ့တိုးပဲမေးမယ်နော်”
 ဒေါ်သီတာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “လူမျိုးခြားနဲ့လက်ထပ်လိုက်လို့ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ ထာဝရ
 ကွဲရတာမျိုးရှိတတ်လား”
 ဒေါ်သီတာကိုယ် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။
 “ဖြေပါဦး အန်တီ”
 ဒေါ်သီတာ ခေါင်းညိတ်သည်။
 “အဲဒီလိုကွဲရတာ ဘယ်သူ့ဘက်ကစွန့်လိုက်လို့လဲ”

အန်တီ”
 “ဒါက အကြောင်းအမျိုးမျိုးအပေါ် အခြေခံပြီး ဖြစ်တတ်
 ကြတာပဲ. . . အန်တီကိုယ်တွေ့တစ်ခုကတော့ ကာယကံရှင်က
 အချစ်တစ်ခုတည်းကိုဦးထိပ်ထားလို့နဲ့ တူပါတယ်. . . တစ်ကိုယ်
 ကောင်းစိတ်ဝင်ပြီး ဆွေမျိုးတွေကိုပစ်ပြေးသွားတယ်လေ”
 “ဟင်”
 ဒေါ်သီတာကို ငလေးငုံကြည့်သည်။ ဒေါ်သီတာက
 ငလေးငုံကို ပြန်မကြည့်။ သူမအကြည့်အား တတက်တက်သွား
 နေသော နာရီစက္ကန့်ဆီပို့လွှတ်ထားသည်။ သူမမျက်နှာပေါ်တွင်
 လည်း အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရန်ခက်ခဲသောအရိပ်တို့ကို တွေ့နေရ
 သည်။
 “အန်တီက တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်ပေါ့နော်. . . ဒါနဲ့ အဲဒီသူ
 က အန်တီနဲ့ သိပ်ရင်းနှီးလားဟင်”
 ဒေါ်သီတာ တစ်ချက်တွေ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့
 ရယ်သည်။ ငလေးငုံမှာ ဒေါ်သီတာအား နားမလည်သလိုကြည့်
 နေသည်။
 ဒေါ်သီတာ အရယ်ရပ်လိုက်သည်။
 ငလေးငုံကို တည့်မတ်စွာကြည့်လိုက်သည်။
 “သမီး င”
 “ရှင်”
 “အန်တီပြောတာ သေချာနားထောင်”
 “ဟုတ်ကဲ့”

နှင်းသီရိကျက်သရေ

“သမီးဟာ စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်တဲ့ သမီးလိမ္မာလေး တစ်ယောက်ပါ။ . . မျက်ကန်း တစ္ဆေမကြောက်တဲ့လူစား၊ အတွေးအခေါ်မရှိဘဲ အချစ်တစ်ခုကိုသာ ကိုးကွယ်တတ်တဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမမျိုးမဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါ်သီတာစကားကို ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေမိသည်။

“အန်တီ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးမပြောချင်ဘူး. . . သမီး ငုလို ထက်မြက်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒါလုပ်လို့ဒါဖြစ်မယ်. . . ဒါဟာ မလုပ်သင့်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုပါလို့ ပြောပြနေစရာမလိုဘူး . . . အရိပ်ပြရင် အကောင်ထင်မှာပါ. . .

ဒီမယ် သမီး. . . လူတွေဟာ လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေပါ. . . ခံယူချက်အမျိုးမျိုးလည်း ရှိကြတယ်. . . ကိုယ့်တစ်ယောက်အတွက်ပဲကြည့်ပြီး ထားတဲ့ခံယူချက်မျိုး၊ အများကောင်းကျိုးအတွက်၊ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက် တွေးတတ်တဲ့ စိတ်နဲ့ ညှိနှိုင်းစွာထားတတ်တဲ့စိတ်ခံယူချက် အမျိုးမျိုးပါပဲ. . . ဘယ်လိုပဲထားထား ကောင်းမွန်တဲ့ ခံယူချက်လေးနဲ့ဆိုရင် လောကဟာလှပြီး ပျော်စရာကောင်းနေမှာ”

ဒေါ်သီတာ စကားခေတ္တရပ်ပြီး ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စကားဆက်ပြောသည်။

“ဒါတွေ ပြောမနေတော့ပါဘူး. . . အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာလို့ အန်တီကိုယ်တွေ့တစ်ခုပြောပြမယ်”

“စောစောကပြောတဲ့ကိုယ်တွေ့ထဲက ကာယကံရှင် အကြောင်းပေါ့နော်”

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

“ဟုတ်တယ် သမီး. . . အဲဒီအကြောင်းအရာဟာ အန်တီတစ်သက်လုံး သိမ်းထားခဲ့တဲ့အကြောင်းအရာပဲ”

“သမီးစိတ်ဝင်စားပါတယ် အန်တီ”

“အန်တီပြောတဲ့အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုတာ ယုံပြီးသားပါ သမီး”

“ရှင်”

“အန်တီမှာ ညီမရှိတာ သမီးမသိဘူးနော်”

“ရှင်. . . ညီမ. . . အရင်းလား”

“ဟုတ်တယ်. . . အန်တီရဲ့အချစ်ဆုံးညီမလေးပဲ. . . သူ့နာမည်က ကြည်ဖြာတဲ့. . . သူ့ဟာ အငယ်ပီပီ အလိုလိုက်ခြင်းခံရတဲ့ မိန်းကလေးပေါ့”

ဟုအစချီပြီး ကြည်ဖြာအကြောင်းပြောလိုက်သည်။ ကြည်ဖြာအကြောင်းဆုံးတော့ နှစ်ဦးသား အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

အတန်ကြာမှ ငုလေးငုံဆီမှစကားသံ စတင်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အန်တီကြည်ဖြာဟာ သိပ်ပြီးတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့တာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်. . . မိဘမျက်နှာကိုလည်း မကြည့်. . . တစ်ဦးတည်းရှိတဲ့အစ်မကိုလည်း ဂရုမစိုက်. . . သူ့တစ်ယောက်စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် သွေးရင်းသားရင်းကိုစွန့်ရဲတယ်”

“ဟင်း”

နှင်းသီရိကျက်သရေ

ငုလေးငုံသက်ပြင်းမောတစ်ချက် ထုတ်လွှတ်မိသည်။

“အန်တီ. . . အချစ်ကို ဘယ်လိုနားလည်လဲ”

မမျှော်လင့်သောမေးခွန်းမို့ ဒေါ်သီတာကြောင်သွားသည်။ ပြီးမှ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“အန်တီ နားလည်သလိုပြောမှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အချစ်ဟာ ခံစားမှုအမျိုးမျိုးပေးနိုင်တယ်. . . အချစ်ဟာ သိပ်စွမ်းအားကြီးတယ်. . . လူတွေ့ရဲ့ရည်မှန်းချက်၊ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို ဖြောင့်မန်အောင်လည်းလုပ်ပေးနိုင်စွမ်းရှိတယ်. . . တိမ်းပါးအောင်လည်း လုပ်ပေးနိုင်စွမ်းရှိတယ်. . .

ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာ ကိလေသာမကင်းသေးတဲ့လူတွေအတွက် ပစ်လို့မရတဲ့ ဆားငံရေတစ်ခွက်ပဲ. . .

အချစ်ကိုအခြေပြုပြီး အမျိုးမျိုးသောဖြစ်ရပ်တွေကို ဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲစေတယ်. . . အချစ်ကြောင့် မှားရတာတွေ၊ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်တာတွေပါ ဖြစ်တတ်တယ်. . . အလွန်အစွမ်းရှိတဲ့အချစ်ရဲ့ပြုလုပ်ချက်တွေကို စဉ်းစားဉာဏ်နဲ့ ထိန်းချုပ်လုပ်ကိုင်တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ အန်တီနားလည်တယ်”

စကားရှည်ကိုအဆုံးသတ်ပြီး ငုလေးငုံကိုကြည့်လိုက်သည်။

ငုလေးငုံမျက်နှာသည် တွေနေရာမှ တဖြည်းဖြည်းကြည်လင်လာသည်။ မျက်လုံးအရောင်သည်လည်း တဖျတ်ဖျတ်

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

တောက်ပလာသည်။

သူမ၏နှုတ်ခမ်းတစ်စုံလည်း ပွင့်ဟလာသည်။

“အန်တီ. . . အန်တီကို ငုသိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်. . .

လမ်းတစ်ခုရဲ့ပရိယာယ်ကို ငုသိပ်ပြီ အန်တီ”

လှိုက်လှဲစွာဆိုလိုက်သည်။

ဒေါ်သီတာရင်ထဲ ကြည်နူးမှုတို့ဖြစ်ထွန်းသွားရသည်။

“သမီးအလိမ္မာလေး”

ငုလေးငုံဦးခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်ပေးလိုက်သည်။

“အဲ. . . တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုပါရစေ”

“ပြောပါ သမီး”

“အန်တီကြည်ပြာဓာတ်ပုံလေး ကြည့်ခွင့်ပေးပါလို့”

ဒေါ်သီတာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ခဏနော်ဟုပြော

ပြီး အခန်းထဲဝင်သွားသည်။ တအောင့်ကြာတော့ ဓာတ်ပုံအချို့ကိုပြပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဒီမယ် သမီး”

ဓာတ်ပုံများကို ယူကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါက ကြည်ပြာပုံ”

“ချောတယ်နော်”

“အင်း. . . ဒါကမိသားစုပုံ. . . ဒါက အန်တီတို့ညီအစ်မ

နှစ်ယောက်ပုံ”

ဓာတ်ပုံများကို သေချာစွာကြည့်လိုက်သည်။

“အန်တီ. . . အန်တီကို သမီးသိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

... အလုပ်ရှိသေးလို့ သမီးပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“အေးကွယ်.. အေး”

“ဪ... အန်တီ... ဓာတ်ပုံတွေကို စားပွဲအလယ် ဆင့်က အယ်ဘမ်တွေကြားထဲ ညှပ်ခဲ့မယ်နော်”

“အေးကွယ်.. အေး အေး”

နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသည့် ငုလေးငုံကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ဒေါ်သီတာ ကြည်နူးစွာပြုံးနေမိတော့သည်။

အခန်း - ၂၄ -

“မောင်”

အူတွေးနက်နေပုံရသော ခါတိုရိုကိုကြည့်ရင်း ငုလေးငုံ ခပ်တိုးတိုးခေါ်လိုက်သည်။

သူမအသံကြားတော့ ခါတိုရိုလှည့်ကြည့်သည်။

“လာလေ ငုလေး”

ခါတိုရိုဘေးရှိ ဆက်တီတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မောင် ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ... မောင့်ကို ငုလေး အခန်းဝကနေ လှမ်းကြည့်နေတာ ကြာပြီ... ဘာတွေတွေးနေတာလဲဟင်”

“ဒီလိုပဲပေါ့”

ခါတိုရို ခပ်ပေါ့ပေါ့ဖြေသည်။

“မောင် မညာပါနဲ့”

“ငုလေး”

လေးနက်သောအကြည့်ဖြင့် ခပ်စူးစူးကြည့်ရင်း ခေါ်

လာသည်။ ခါတိုရိုမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။
 “ငုလေးကို မောင်ပြောစရာရှိတယ်”
 “ဘာတွေလဲ မောင်”
 “ငုလေးမသိသေးတဲ့ မောင့်ဘဝရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်”
 “ဘာ . . . ဘာပြောတယ် . . . ငုလေးမသိသေးတဲ့ မောင့်
 ဘဝရဲ့လျှို့ဝှက်ချက် ဟုတ်လား . . . ပြောစမ်းပါဦး မောင်ရယ်
 . . . ဘာတွေလျှို့ဝှက်ထားလဲ . . . ငုလေး သိချင်လိုက်တာ”
 ငုလေးငုံ စိတ်ဝင်စားသွားရသည်။ အေးစက်စက်ပုံ
 ပေါက်နေသော ခါတိုရိုလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်း
 ရင်း ခပ်သွက်သွက်မေးသည်။
 “ပြောပြမှာပေါ့ ငုလေးရယ် . . . ငုလေးကိုပြောဖို့ မောင်
 ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပဲ”
 အတွေးထဲမှထွက်မရသေးဟန်ဖြင့် ခပ်လေးလေးဆို
 သည်။
 ခါတိုရိုအမူအရာက ငုလေးငုံရင်ကို ထိတ်စေသည်။
 “မောင် . . . မောင်ဘာတွေ လျှို့ဝှက်ထားတာလဲ . . .
 ငုလေး ရင်တောင်ထိတ်လာပြီ”
 “ငုလေးရင်ထိတ်စရာတွေ မဟုတ်ပါဘူး ငုလေးရယ်
 . . . မောင့်လျှို့ဝှက်ချက်က မောင့်မိဘတွေရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်
 အကြောင်းပါ”
 ခုမှပင် ငုလေးငုံစိတ်အေးနိုင်တော့သည်။
 မိဘအကြောင်းဆိုမှ သိချင်စိတ်ပိုများလာရသည်။

ခါတိုရိုသည် သူ့အကြောင်းကို သူမအား မကြာမကြာပြောပြ
 နေတာတောင်မှ လျှို့ဝှက်ချက်ကကျန်နေသေးသတဲ့။
 “မောင် ပြောလေ”
 သိချင်စိတ်ကြောင့် ထပ်မံတိုက်တွန်းမိသည်။
 “ပြောမှာပေါ့ ငုလေးရယ် . . . ငုလေး”
 “ဘာလဲ မောင်”
 “မောင့်အမေကို ငုလေး ဘာလူမျိုးလို့ထင်သလဲ”
 “ဂျပန်မဟုတ်ဘူးလား”
 ခါတိုရို ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။
 “ဒါဆို ဘာလူမျိုးလဲ မောင် . . . အင်္ဂလိပ်မလား”
 “မဟုတ်ဘူး ငုလေး”
 “ဒါဆို အမှန်ပြောလေ”
 ခါတိုရိုတစ်ချက်ငေးလိုက်ပြီးမှ ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။
 “မြန်မာလူမျိုး”
 “ရှင် . . . မြန်မာလူမျိုး”
 ငုလေးငုံ အကြီးအကျယ်အံ့ဩသွားရသည်။
 ခါတိုရို တည်ငြိမ်စွာပြုံးသည်။
 “မောင် တကယ်ပြောနေတာလား”
 “ငုလေးကို မောင်ညာပါမလား ငုလေးရယ်”
 “မောင့်မေမေက တကယ်ပဲမြန်မာမ . . . ဟုတ်လား”
 မယုံနိုင်ခြင်းများစွာဖြင့် ထပ်တလဲလဲမေးမိသည်။
 “ဟုတ်တယ် ငုလေး . . . မောင့်မေမေဟာ မြန်မာမ

စစ်စစ်ပဲ”

“အို ငုလေးဝမ်းလည်းသာတယ်... အံ့လည်း အံ့ဩ
တယ်... ဒါဆို မောင်ကကပြားပေါ့ ဟုတ်လား”

ခါတိုရို ခပ်ဖြည်းဖြည်းခေါင်းညိတ်သည်။

“မောင့်ဘဝရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ ဒါပဲပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အမလေး... တော်ပါသေးရဲ့မောင်ရယ်... ငုက
ပထမတုန်းက သိပ်စိတ်ပူနေတာ... လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတော့ ဘာ
တွေများလျှို့ဝှက်ထားသလဲပေါ့... ရည်းစားတို့၊ မိန်းမတို့များ
ရှိခဲ့သလားဆိုပြီး စိတ်ပူလိုက်ရတာ”

ငုလေးငုံစကားကြောင့် ခါတိုရိုရယ်သည်။

“ငုလေးရယ်... ပေါက်ကရ တွေးရသလား... ငုလေး
ကို မောင်ပြောခဲ့ပြီးသားပဲ... မောင့်မှာ ငုလေးတစ်ယောက်
တည်းရှိတာပါလို့”

ခါတိုရိုစကားကြောင့် ငုလေးငုံကျေနပ်စွာပြုံးသည်။

“မောင့်ရဲ့ချစ်ဦးသူဖြစ်ရတာ ငုလေးကကောင်းတာ
ပေါ့နော်”

ခါတိုရိုပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“ခု မောင့်မေမေက”

“ဆုံးသွားပြီလေ ငုလေးရဲ့”

“ဪ ဟုတ်သားပဲ... ကိုနိုင်လတ်ပြောခဲ့ပြီးသား
... အဲ... ကိုနိုင်လတ်ကတော့ မောင့်မေမေမြန်မာဆိုတာ

“ဘယ်သူမှမသိဘူး... ငုလေးတစ်ယောက်ပဲ သိတာ
... ပြီးတော့... ”

ခါတိုရိုစကားဆက်ပြောရန် ပြင်ချိန်တွင် အခန်းတံခါး
ပွင့်လာသည်။

“ဆရာ”

“ဪ... ညွန့်စိန်ပါလား... ဘာကိစ္စလဲ”

“ဧည့်သည်ရောက်နေတယ် ဆရာ”

“ဘယ်သူလဲ”

“မင်းချမ်းမြေ့တဲ့”

“ဟာ ချမ်းလား... အေး အေး... ရုံးခန်းမှာ ခဏ
စောင့်လို့... ခုပဲလာခဲ့မယ်လို့”

ညွန့်စိန်ထွက်သွားပြီးသည်နှင့် ခါတိုရိုနှင့်ငုလေးငုံတို့
ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ချမ်း”

“ခါတိုရို... ငု... အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားလား...
ချမ်းက သတိရလို့လာလည်တာပါ”

ငုလေးငုံတို့ရုံးခန်းထဲဝင်ဝင်ချင်း မင်းချမ်းမြေ့ဆီးပြော
သည်။

“ကောင်စုတ်... ဒါက ဘာစကားပြောတာလဲ...
ငါနဲ့ ခါတိုရိုက ရိုးရိုးသားသားစကားပြောနေကြတာတဲ့”

ငုလေးငုံက ပက်ခနဲပြန်ပြောသည်။

“ဟ. . . ငါက မရိုးမသားလုပ်နေတယ်လို့ ပြောမိလို့လား မိငုရဲ့”

မင်းချမ်းမြေ့ကလည်း ပြန်ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ဦးကိုကြည့်ပြီး ခါတိုရှိရယ်သည်။

“ကဲ ကဲ. . . ဒီသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တွေ့တာနဲ့

ရန်ဖြစ်ပြီ. . .

ချမ်းရော၊ ငုလေးရော ထိုင်ကြလေ. . . မတ်တပ် မတ်တပ်နဲ့”

နှစ်ဦးသား မျက်စောင်းပြိုင်တူထိုးရင်း ထိုင်ခုံတွင် ဝင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ချမ်းက ဒီအချိန်မလာစဖူး အလာထူးပြီလား”

“ဟုတ်တယ် ခါတိုရှိ. . . ခါတိုရှိဆိုကို တမင်လာခဲ့ တာ”

“အံ့မယ်. . . ငါ့ဆီလာတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ငုလေးငုံဝင်ပြောသည်။

“နင့်ဆီ ဘာလာလုပ်ရမှာလဲ. . . နင်နဲ့ငါနဲ့ သိလို့လား

. . . ခါတိုရှိ. . . မင်းဘယ်ကအရူးမခေါ်ထားတာလဲ”

ခါတိုရှိမှာ မင်းချမ်းမြေ့စကားကို သဘောကျပြီး ရယ် နေသော်လည်း ငုလေးငုံမှာ မရယ်နိုင်။

“ချမ်း. . . နင်နော်. . . နင်”

“အရူးမ. . . ချမ်းရင် စောင်ခြုံ”

“ချမ်းစုတ်. . . အစုတ်ပလုတ်. . . ကောင်စုတ်”

ငုလေးငုံမှာ မင်းချမ်းမြေ့အား အားပါးတရအော်ဟစ် ပြောဆိုရင်း ကျောပြင်ကို တပုန်းပုန်းထုတော့သည်။

မင်းချမ်းမြေ့မှာ ငုလေးငုံလက်သီးဆုပ်ကိုရှောင်ရင်း တဟားဟားရယ်သည်။

ခါတိုရှိလည်း ရယ်နေသည်။

“ကဲပါ ငုရယ်. . . ချမ်းက ခင်လွန်းလို့ စတာပါ. . . စိတ်မဆိုးနဲ့နော်. . . ဟုတ်လား. . . ပြုံး ပြုံး. . . မျက်နှာလေးကို ပြုံးလိုက်စမ်းပါ”

ငုလေးငုံမှာ ပြုံးချင်သော်လည်း မပြုံးသေး။

“ခါတိုရှိ. . . မင်းကောင်မလေးမှာ ရယ်ကြောပါမလာ ဘူးလား မသိဘူး. . . ဘယ်လောက်ပြောပြော မရယ်ပါလား”

ငုလေးငုံ မနေနိုင်တော့။ ကောင်စုတ်ဟုရေရွတ်ရင်း တဟင်းဟင်းရယ်တော့သည်။

“ဟ. . . ဧည့်သည်ရောက်နေတာကိုး”

နိုင်လတ်နှင့် ရုံးဝန်ထမ်းများရောက်လာကြသည်။

နိုင်လတ်နှင့် မင်းချမ်းမြေ့မှာ မျက်မှန်းတန်းနေကြပြီ

မို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးပြုံးပြလိုက်ကြသည်။

“ခါတိုရှိ. . . မင်းဝန်ထမ်းတွေလည်း ရောက်လာပြီဆို တော့ အတော်ပဲ”

“ဘာလဲ ချမ်း”

“မေမေက ခါတိုရှိနဲ့ငုကို ထမင်းစားဖို့ခေါ်ခိုင်းလိုက် တာ. . . ခါတိုရှိရုံးခန်းဝန်ထမ်းတွေ မရောက်သေးလို့မပြော

နှင်းသီရိကျက်သရေ

သေးတာ... ခု ကိုနိုင်လတ်လည်း ရောက်လာပြီဆိုတော့...

“ကျွန်တော့်ပါခေါ်မလို့လား ကိုချမ်း... မလိုက်တော့ပါဘူးဗျာ”

နိုင်လတ်က ခပ်တည်တည်နောက်လာတာမို့ မင်းချမ်းမြေ့ သဘောကျစွာပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုနိုင်လတ်လိုက်ချင်ရင် ခေါ်ပါတယ်ဗျာ... လိုက်ခဲ့လေ”

“ကျွန်တော်စတာပါ... ခါတို့ရဲ့တို့ပဲ ခေါ်သွားပါ”

“ဒါဆို သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

နိုင်လတ်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ခါတို့ရဲ့... မင်းကားယူမနေနဲ့တော့... အပြန် ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“အေး အေး”

မင်းချမ်းမြေ့၏ကားလေးဖြင့် မင်းချမ်းမြေ့အိမ်သို့ လာခဲ့ကြသည်။

“ဈေးပေါတု မတ်ခံတူး”

ငှလေးငှက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

မင်းချမ်းမြေ့ကြားအောင်ပြောဆိုခြင်းမို့ မင်းချမ်းမြေ့ကြားပါသည်။

“ငှ... နင် ငါ့ကားပဲခလုတ်တိုက်နေ”

“ငါ ဘာပြောလို့လဲ... ဟာ ဘာတွေလာပြောနေမှန်း မသိဘူး”

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

ခပ်တည်တည်မျက်နှာထားဖြင့် အကြည့်တို့ကို ပြင်ပသို့ ပို့လွှတ်လိုက်သည်။

“ငှစုတ်... ငှနာ”

“ကောင်စုတ်... ကောင်နာ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ပြောရင်း အိမ်သို့ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ငှလေး... ခါတို့ရဲ့ လာ လာ... လာမှလာပါမလားလို့”

“ဒေါ်လေးခေါ်တာပဲ လာရမှာပေါ့”

ခါတို့ရဲ့က အပြုံးလေးဖြင့်ပြောလိုက်တာမို့ ဦးမင်းမောင်နှင့် ဒေါ်သီတာသဘောကျသွားရသည်။

“အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်ထားတယ် ခါတို့ရဲ့”

“အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ”

ခါတို့ရဲ့ ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်သည်။

“အာ... မောင်... အဲ ခါတို့ရဲ့ကလဲ... ခါတို့ရဲ့ကို ငှဝယ်ကျွေးဖူးတယ်လေ”

“အင်း အင်း... သိတယ် သိတယ်”

“ခါတို့ရဲ့တို့ကို စားစေချင်လို့ ကောင်းကောင်းချက်ထားတာ”

ခါတို့ရဲ့ ကြည်နူးစွာပြုံးလိုက်သည်။

“ဒေါ်လေးကို ကျွန်တော်သိပ်ချစ်တာပဲ”

ပွင့်လင်းသည့်စကားကြောင့် အားလုံးသဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ကြသည်။

“ဘာလဲ. . အန်တီက စားစရာကောင်းကောင်းချက် ကျွေးလို့လား”

ငုလေးငုံက စပြောပြောသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ငုရယ်. . . ဒေါ်လေးက ကျွန်တော့် အမေနဲ့တူလို့ပါ. . . ကျွန်တော့်အပေါ် သိပ်ကြင်နာတယ်”

ခါတိုရ်စကားကြောင့် ဒေါ်သီတာမပွင့်တပွင့်ပြုံးမိသည်။ ငုလေးငုံအား လူမျိုးခြားနှင့်သဘောမတူမိတာကို ပြောင်းပြန်လှန်ချင်စိတ်ပေါက်သွားရသည်။

“ခါတိုရ် ခဏနေဦးနော်. . ဒေါ်လေး အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ သွားပြင်လိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်သီတာထွက်သွားသည်။

ခါတိုရ်အကြည့်က စားပွဲအောက်ရှိ ဓာတ်ပုံအယ်ဘစ်ဆီ ရောက်သွားသည်။

“ဓာတ်ပုံစာအုပ်တွေပါလား”

“ခါတိုရ်ကြည့်ချင်ရင် ယူကြည့်လေ”

ဦးမင်းမောင်ခွင့်ပေးတာမို့ ဓာတ်ပုံများကိုယူကြည့်လိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံများမှာ များလှသည်။

မင်းချမ်းမြေ့ ငယ်စဉ်ကပုံ၊ ယခုပုံ။

ဒေါ်သီတာနှင့် ဦးမင်းမောင်တို့ပုံများ။

ငုလေးငုံနှင့်မင်းချမ်းမြေ့တို့ တွဲရိုက်ထားသောပုံများ။

တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေသည်။

တစ်မျက်နှာပြီး နောက်တစ်မျက်နှာလှန်လိုက်ချိန်တွင် ဓာတ်ပုံစာအုပ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံထွက်ကျသွားသည်။

“ဟာ. . ကျသွားပြီ”

ဓာတ်ပုံလေးက ခါတိုရ်ရဲ့ခြေထောက်နားတွင် မှောက်လျက်သားကျလာသည်။

ခါတိုရ် ဓာတ်ပုံလေးကို ပြန်ကောက်ယူပြီးကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်”

ခပ်ကျယ်ကျယ် အာမေဇိုတ်သံနှင့်အတူ ခါတိုရ် မျက်လုံးအစုံ ပြူးထွက်လာသည်။ အံ့ဩသည့်မျက်ဝန်းတို့သည် လည်း အထင်းသား။

ဦးမင်းမောင်၊ မင်းချမ်းမြေ့နှင့် ငုလေးငုံတို့သည် ခါတိုရ်အမူအရာအား သတိထားမိလိုက်ကြသည်။

မီးဖိုခန်းထဲမှထွက်လာသော ဒေါ်သီတာသည်လည်း ခါတိုရ်အမူအရာကို သတိပြုလိုက်မိသည်။

“ခါတိုရ် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

ဒေါ်သီတာအမေးကို ခါတိုရ်မဖြေနိုင်။

အကြည့်များက အဖြူအမည်းဓာတ်ပုံလေးတွင်သာ အယ်လ်ဘစ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံလေးများထွက်ကျလာပြန်သည်။ ဓာတ်ပုံလေးများကို အသေအချာကြည့်ရင်း ဓာတ်ပုံတစ်ပုံတည်းကိုကိုင်ကာ အသေအချာကြည့်ပြန်သည်။

မင်းချမ်းမြေ့မိသားစုနှင့် ငုလေးငုံမှာ ခါတိုရ်အမူအရာ

ကို စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

သိချင်စိတ်တို့သည်လည်း တဖွားဖွား။ ခါတိုရိုအားမေး
၍မရသေးမှန်းသိ၍သာ ခါတိုရိုအပြုအမူကို ငြိမ်ကြည့်နေကြ
ခြင်းပင်။

ခါတိုရိုသည် ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်လိုက်သည်။
လက်ပြန်ထုတ်ချိန်တွင် ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံပါလာသည်။

ထိုဓာတ်ပုံလေးအား မင်းချမ်းမြေ့လက်ထဲထည့်လိုက်
သည်။ ဓာတ်ပုံလေးကို မင်းချမ်းမြေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲခုန်သွားရသည်။ အံ့ဩသောမျက်ဝန်း
များဖြင့် ခါတိုရိုအားကြည့်ရင်း ဓာတ်ပုံလေးကို ဒေါ်သီတာလက်
ထဲထည့်လိုက်သည်။

“အို”

ဓာတ်ပုံလေးသည် ဒေါ်သီတာ့ကိုယ်ထဲရှိသွေးတို့အား
ပြောင်းပြန်စီးစေသည်။

ဓာတ်ပုံကိုင်သောလက်သည် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်
လာသည်။ ထူးခြားသောဖြစ်စဉ်တို့ကြောင့် ဦးမင်းမောင်နှင့်
ငုလေးငုံတို့သည် မင်တက်နေကြရာမှ ဒေါ်သီတာ့လက်ထဲရှိ
ဓာတ်ပုံလေးအား ထကြည့်မိကြသည်။

ဓာတ်ပုံလေးကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩသောမျက်ဝန်းများဖြင့်
ဦးမင်းမောင်နှင့်ငုလေးငုံတို့ ကြည့်မိကြသည်။

ဒေါ်သီတာ့မျက်ဝန်းတို့က တဖျပ်ဖျပ်တောက်ပလာပြီး

နှုတ်ခမ်းတစ်စုံသည် တရွရွလှုပ်လာသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသော
အသံတုန်တုန်တို့ ဗလုံးဗထွေးထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒါ. . ဒါ ဘယ်သူ့ပုံလဲ”

“ကျွန်တော့်မေမေ”

ဖြေသံသည်လည်း ခပ်တုန်တုန်။

“ဟင်. . ခါတိုရိုအမေ”

“အန်တီ. . ခါတိုရိုအမေက မြန်မာမလို့ ခါတိုရိုပြော
ဖူးတယ်”

ငုလေးငုံဝင်ပြောလိုက်သည်။

ဒေါ်သီတာ့မျက်ဝန်းအစုံ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားသည်။

“ဟင်. . မြန်မာ. . . ခါတိုရို မင်းအမေနာမည်. . .”

အမေးတို့သည် တုန်ယင်ထစ်ငေါ့စွာထွက်ပေါ်လာ
သည်။ ခါတိုရိုဖြေသံသည်လည်း တုန်ယင်ထစ်ငေါ့စွာ ထွက်ပေါ်
လာသည်။

“ဒေါ်ကြည်. . ပြာ”

“ကြည်ပြာ”

ဒေါ်သီတာ့မျက်နှာသည် ဝင်းလက်သွားသည်။

“ကြည်ပြာ”

“ဒေါ်ကြည်ပြာဆိုတာ အန်တီညီမဆိုတာလား”

ငုလေးငုံအမေးတို့သည် ခါတိုရိုရင်အား တထိတ်ထိတ်
ဖြစ်စေသည်။

“ဟုတ်တယ်. . ကြည်ပြာ ကြည်ပြာ. . ခါတိုရိုမိခင်

ကြည်ဖြာဟာ အန်တိုညီမကြည်ဖြာပဲ င”

“ဟင်”

အာမေဒိုတ်သံတို့ လျှံထွက်လာသည်။

ဒေါ်သီတာနှင့်ခါတိုရိုတို့ အကြည့်ချင်းဆုံမိကြသည်။

“ဒါ. . ဒါ ခါတိုရိုမျက်လုံးဟာ ကြည်ဖြာမျက်လုံးပဲ”

ဒေါ်သီတာရင်ထဲ တီးတိုးရေရွတ်မိသည်။

“ဒေါ်လေး”

ခါတိုရိုထံမှ တုန်ယင်လှိုက်လှဲသောခေါ်သံတိုးတိုး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဒေါ်သီတာရင်ထဲ သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“တူ. . တူလေး. . . ဒေါ်လေးတူလေး”

ရင်ခွင်ထဲပြေးဝင်လာသော ခါတိုရိုဦးခေါင်းလေးအား ခပ်ဖွဖွပွတ်သပ်လိုက်သည်။

“ဒေါ်လေး. . ဒေါ်လေးရယ်. . . ဒေါ်လေးကို ကျွန်တော်သိပ်တွေ့ချင်ခဲ့တယ်. . . ခုတော့ ကျွန်တော့်ဆန္ဒပြည့်ဝပြီ ဒေါ်လေး. . .

မေမေလည်း ဒေါ်လေးကို သိပ်တွေ့ချင်ခဲ့တယ်. . . ကျွန်တော့်ကိုမွေးပြီးတော့ ဒေါ်လေးတို့ဆီ စာနဲ့ဆက်သွယ်တယ် . . . ဆက်သွယ်လို့မရခဲ့ဘူး”

ခါတိုရိုက ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ် တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။ ဒေါ်သီတာနှင့်မင်းချမ်းမြေ့တို့သားအမိသည် ခါတိုရိုစကားများအား တုန်ယင်သောရင်အစုံဖြင့် နားထောင်နေကြသည်။

“မေမေဟာ ဒေါ်လေးတို့ကို သိပ်တွေ့ချင်ခဲ့တယ်. . .

ကျွန်တော်သိတတ်စကတည်းက မဆုံးခင်အထိ ဒေါ်လေးတို့အကြောင်းကိုပြောလို့မဆုံးဘူး. . . မေမေဟာ ကျွန်တော့်ဖေဖေကိုချစ်လို့ လိုက်ခဲ့ပေမယ့် ဒေါ်လေးတို့ကို မေ့မစ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး. . . ခုတော့. . . ဒေါ်လေးကိုသိပ်တွေ့ချင်နေတဲ့ မေမေဟာ ဒေါ်လေးကိုလည်းမတွေ့ခဲ့ဘူး. . . ဒေါ်လေးသား ချမ်းနဲ့လည်းမတွေ့ခဲ့ရှာဘူး”

မင်းချမ်းမြေ့နှင့်ခါတိုရိုတို့ အကြည့်ချင်းဆုံမိကြသည်။

ကြင်နာခြင်းအရိပ်အယောင်တို့သည် တစ်ဦးမျက်ဝန်းမှ တစ်ဦးမျက်ဝန်းသို့ စီးဆင်းနေသည်။

ခါတိုရိုနှုတ်မှ ခေါ်သံတိုးတိုးထွက်လာသည်။

“ညီ”

ခါတိုရိုခေါ်သံခပ်တိုတိုက မင်းချမ်းမြေ့ရင်အား သိမ့်ခနဲဖြစ်စေသည်။ မောင်နှမတောင့်တခဲ့သော သူ့အတွက် တစ်ဦးတည်းသော သွေးတူအစ်ကို။

“အစ်ကို”

မင်းချမ်းမြေ့နှုတ်မှ ခေါ်သံထွက်သွားသည်နှင့် ခါတိုရိုခြေလှမ်းများက မင်းချမ်းမြေ့ဆီလှမ်းလာသည်။

လက်အစုံသည်လည်း မြောက်တက်လာပြီး မင်းချမ်းမြေ့ကိုယ်အား ကြင်နာစွာပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

မင်းချမ်းမြေ့သည်လည်း ခါတိုရိုအား ပြန်လည်ပွေ့ဖက်မိသည်။ အမေညီအစ်မရင်းတို့၏ သားနှစ်ယောက်ရင်ခုန်သံ

နှင်းသီရိကျက်သရေ

သည် နွေးထွေးစွာထိစပ်တုန်ခါနေကြသည်။

မင်းချမ်းမြေ့နှင့်ခါတိုရိုကိုကြည့်ပြီး ငှလေးငုံရင်ထဲ ကြည်နူးလှိုက်မောစိတ်တို့ ကူးစက်လာရသည်။

ဦးမင်းမောင်သည်လည်း ငှလေးငုံနည်းတူ ခံစားနေရသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကိုကြည့်မိသည်။

အရင်းများထက် နွေးထွေးမှုရှိတာသိရတော့ ရင်ထဲ ကြည်နူးစွာခံစားရသည်။

“ချမ်း.. ချမ်းဟာ အစ်ကိုညီတဲ့... အစ်ကိုဝမ်းသာ လိုက်တာ ချမ်းရယ်”

အတန်ကြာမှ ခါတိုရိုထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“ညီလည်း ဝမ်းသာတယ်အစ်ကို”

“ငှလည်း သိပ်ဝမ်းသာတယ်”

ငှလေးငုံထံမှ လှိုက်လှဲတုန်ယင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်... အန်ကယ်လည်း သိပ်ဝမ်းသာတယ် ငှ

... မမျှော်လင့်ဘဲ တူတစ်ယောက်ရလာခဲ့လို့ပဲ”

ဦးမင်းမောင်ထံမှလည်း လှိုက်လှဲသောအသံထွက်လာသည်။

“ဒေါ်လေးနဲ့ညီရယ်... ကျွန်တော်တော့လေ မြန်မာ စစ်စစ်ပဲဖြစ်ချင်တယ်... ကျွန်တော့်အဖေသာ မြန်မာစစ်စစ် ဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်ဟာ မြန်မာအစစ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ ... ခုတော့...”

ခါတိုရို၏အဆုံးသတ် တိမ်ဝင်သွားသောအသံက

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

ငှလေးငုံရင်ထဲ တိုးဝင်ရောက်ရှိသွားသည်။

ခါတိုရိုအား ဒေါ်သီတာ၏တူအဖြစ်သိရတော့ အားလုံး ၏ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာခြင်းနှင့်အတူ အဓိပ္ပာယ်ဖော်မရသော နှင့်နဲနဲခံစားမှုတစ်ခုကို တူညီစွာခံစားလိုက်ကြရသည်။

အခန်း - ၂၅ -

“ချမ်းဟာ ငါ့ညီတဲ့... ဝမ်းသာလိုက်တာ... . . .

အမေရေ... အမေတူလေးကို အမေမမြင်ရတော့ဘူး ပေါ့နော်... အမေတူဟာ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ် အမေရဲ့... . . . စိတ်ထားဖြူစင်တဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက် အမေရဲ့... . . .

ပြီးတော့ သားမှာချစ်သူရနေပြီ အမေရေ... မြန်မာမစစ်စစ်လေ အမေရဲ့... အမေမပျော်ဘူးလားဟင်... သားတော့ သိပ်ပျော်တာပဲ အမေရယ်... သားဘဝ အပျော်တွေ ခုမှပြည့်စုံနေပြီ အမေရဲ့... . . .

သားမျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ ဒေါ်လေးနဲ့လည်းတွေ့ရပြီ... မမျှော်လင့်တဲ့ညီတစ်ယောက်လည်း ရနေပြီ... . . .

ပြီးတော့ ချစ်သူလည်းရနေပြီမို့ ဒီအချိန်ဟာ သားဘဝရဲ့အပျော်ဆုံးအချိန်တွေပေါ့ အမေရဲ့”

မိခင်ဒေါ်ကြည်ပြာဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ခါတိုရို ကြည့်နူးစွာပြောနေမိသည်။

အပျော်စိတ်တို့ကြောင့် အိပ်ရာဝင်နောက်ကျသွားရ

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ သည်။ အိပ်ရာဝင်နောက်ကျသော်လည်း ခါတိုင်းနိုးချိန်မတိုင်မီ နိုးလာရသည်။

အပျော်တို့ဖြင့် ရင်သည် ကြည်နူးနေရသည်။

နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။ မနက်ပိုင်း ရုံးခန်းဖွင့်ချိန်ပင် မရောက်သေး။ ဒေါ်လေးတို့ဆီ သွားချင်စိတ်ပေါ်လာရသည်။ ဒေါ်လေးအိမ်ဝင်ပြီး ငုလေးအားဝင်ခေါ်လာရမည်။

အတွေးစကိုအဆုံးသတ်ပြီး မင်းချမ်းမြေ့တို့အိမ်သွားရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ဒရိုင်ဘာအောင်စိုးရောက်လာသည်မို့ အဆင်ပြေသွားရသည်။

“အောင်စိုး... နောက်နာရီဝက်ကြာမှ လာခေါ်... အခု မင်းလက်ဖက်ရည်မသောက်ရသေးရင် သွားသောက်လိုက်ဦး... ရပြီ ရပြီ... ခြံဝမှာပဲ ငါ့ထားခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ခြံဝမှာဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်ခဲ့သည်။

ခြံတွင်းရှိ သစ်ပင်မျိုးစုံတို့၏ရောင်စုံပန်းပွင့်များက သူရင်ကိုလန်းဆန်းစေသည်။

တိုက်ထဲလှမ်းမဝင်သေးဘဲ ခြံထဲရှိသစ်ပင်တို့ကို ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

“သားရယ်... ခါတိုရိုသာ မြန်မာစစ်စစ်ဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် မေမေ... ခါတိုရိုသာ မြန်မာစစ်စစ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ငုလေးငဲ့ရဲ့မျိုးဆက်ဟာ သန့်စင်တဲ့မျိုးဆက်ဖြစ်နေလိမ့်

နှင်းသီရိကျက်သရေ

တိုက်ထဲရှိစကားသံတို့က ခါတိုရှိခြေလှမ်းတို့ကို ရပ်တန့်သွားစေသည်။ စကားသံတို့က ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒေါ်လေးကြည်ပြာသာ အမျိုးဂုဏ်ထိန်းပြီး မြန်မာသာယူခဲ့ရင် အစ်ကိုဟာမြန်မာစိတ်နဲ့ မြန်မာစစ်စစ်ဖြစ်နေပြီ... ခုတော့ ကပြားဖြစ်နေရပြီ... ပြီးတော့ ဂျပန်မှာတစ်သက်လုံးနေခဲ့တယ်ဆိုတော့ မြန်မာပြည်ကို ဘယ်လောက်ပဲသံယောဇဉ်ရှိတယ်ပြောပြော သူ့မွေးရပ်ဌာနေ ဂျပန်ကိုတော့ခွာလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်း... ငလေးငုံအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်”

“ဘာကိုလဲ ဖေဖေ”

“ဪ... တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး... လူမျိုးခြားသွေးရောနေတဲ့ မင်းအစ်ကိုကို အချစ်တစ်ခုတည်းကြည့်ပြီး ယူလိုက်ရင် သူ့မျိုးဆက်တွေလည်း လူမျိုးခြားသွေးတွေပါနေဦးမှာပဲ... ဘယ်တော့မှ မြန်မာလူမျိုးစစ်စစ်ပြန်ရတော့မှာမဟုတ်တော့တာကိုတွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်တာပါ”

“ဟုတ်တယ် ကိုမင်းပြောသလို သီတာလည်းတွေးမိပါတယ်... အချစ်တစ်ခုကိုရှေ့တန်းတင်ပြီး လူမျိုးခြားကိုယူတဲ့သူ ပိုပိုများလာရင် မြန်မာကပြားအရေအတွက်လည်း ပိုများလာတော့မယ်...”

ဒါပေမဲ့ သီတာတူလေးကိုတော့ သနားတယ်... သူ

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

ကပြားဖြစ်တာ ကြည်ပြာကြောင့်ဖြစ်ရတာ... ကြည်ပြာသာ အမျိုးဂုဏ်စောင့်လိုက်ရင် သီတာတူလေးဟာ မြန်မာလေးဖြစ်နေပြီ”

ဒေါ်သီတာအသံက လေးလေးတွဲတွဲ။

“ကဲ ဘာမှတွေးမနေနဲ့တော့ သီတာ... အရေးကြီးတာက ငလေးငုံကို အမျိုးတော်ရရင်ပြီးရောမဟုတ်လား”

ဦးမင်းမောင်အသံကြောင့် ခါတိုရှိခန္ဓာကိုယ် မတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ အသံများကို ဆက်နားထောင်နေမိသည်။

“ငလေးငုံကို မင်းသားနဲ့ဖြစ်စေချင်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

“အဲမယ်... သီတာတစ်ယောက်တည်း ဒီစိတ်ကူးရှိတာမှမဟုတ်တာ ကိုမင်းနော်... ရှင့်သားကိုယ်တိုင်က ငလေးငုံကို ကြိုက်နေတာ တစ်ပိုင်းကိုသေနေတာပဲ”

“ဟာဗျာ... မေမေကလဲ”

“ဘာ ဟာဗျာ မေမေလဲ... မင်းကိုမွေးထုတ်ခဲ့တဲ့ အမေက မင်းအကြောင်းကောင်းကောင်းသိပါတယ်...”

ငက ချမ်းရေဆိုတာနဲ့ ရေတစ်ခွက်ခပ်ပြီးသားဖြစ်နေတဲ့ လူကများ”

“သီတာသားကိုတော့ ကိုမင်းအံ့ဩတယ်... ကိုယ်ချစ်နေတဲ့မိန်းကလေးက ကိုယ့်ကိုပြန်မချစ်ဘဲ တခြားသူကိုသွားချစ်တာကိုလည်း စိတ်မဆိုးဘူး... အဲဒီလူနဲ့လည်း ခင်အောင်ပေါင်းတတ်တယ်”

“ကိုမင်းသားက အချစ်ကြီးတာပါ... ဘာမှ အံ့ဩ

စရာမရှိပါဘူး... အချစ်ကြီးတဲ့သူတွေက ကိုယ့်ချစ်သူပျော်တာကိုပဲ မြင်ချင်ကြတဲ့သူများတယ်လေ”

“ကဲပါ ဖေဖေနဲ့မေမေရယ်... ဒီအကြောင်းတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့... ပြောလည်း အပိုပဲ... မေမေကလည်း ငုလေးနဲ့ခါတိုရိုကို သဘောကျနေတာပဲ... ဘာမှပြောစရာမလိုတော့ပါဘူး... တူရဲ့ဇနီးဆိုလည်း ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ရတာပဲ... ကဲ သားလည်းအလုပ်သွားဖို့ လုပ်ရဦးမယ်”

စကားသံတို့ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ခါတိုရို ခဏရပ်နေပြီးမှ ဒေါ်လေး၊ ချမ်းဟု အသံပြုရင်း ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် အိမ်ထဲဝင်လာသည်။

“ဟယ်... ခါတိုရို လာ... လာ... တူလေး လာ”

ခါတိုရိုကိုမြင်သည်နှင့် ဒေါ်သီတာ အားရဝမ်းသာကြိုဆိုသည်။

“ချမ်းရော”

မသိဟန်ဆောင်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ခုပဲ အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားတယ်... အလုပ်သွားတော့မလို့ အကျီသွားလဲတယ်လေ”

“ဟုတ်လား”

“အယ် တူရေ... မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်ထားတာရှိတယ်... စားသွားဦး”

“မစားတော့ဘူး ဒေါ်လေးရယ်... ဒေါ်လေးဆီမှာ ခဏခဏစားရတာ အားနာလာပြီ”

“အံ့မယ်... ဒါ တူဝရီးပြောရမယ့်စကားလား... ဟော ဟိုမှာ ငုလာနေပြီ”

ငုလေးငုံက အပြုံးလေးဖြင့်ဝင်လာသည်။

“ခါတိုရိုကို အောင်စိုးလာပို့သွားတာမြင်လိုက်လို့”

ခါတိုရို ရင်ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူ့အိမ်ရှေ့မှာ အကြာကြီးရပ်နေတာကိုများ တွေ့သွားပြီလား။ ငုလေးငုံမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ သိပုံမရ။

“ခါတိုရိုခြံထဲဝင်လာတာနဲ့ ငုလည်း အဝတ်လဲပြီးလာခဲ့တာ”

“ပြီးရင် အောင်စိုးလာလိမ့်မယ် ငုလေး”

“ကဲ... သမီးငုပါ မုန့်ဟင်းခါးစားသွား”

“တော်ပြီ အန်တီရဲ့... သမီးစားပြီးပြီ”

“စားသွားစမ်းပါ... အန်တီမှာ ကျွေးရမယ့်လူဆိုလို့ ဒါတွေပဲရှိတာ”

ငြင်းမရသည့်အဆုံး ဒေါ်သီတာတည်ခင်းသော မုန့်ဟင်းခါးကို စားလိုက်ကြရသည်။

မုန့်ဟင်းခါးစားပြီးကြ၍ ဧည့်ခန်းတွင်ပြန်ထိုင်ကြချိန်တွင် မင်းချမ်းမြေ့ရောက်လာသည်။

“ဟ... ခါတိုရိုနဲ့ငုပါလား... ရောက်တာ ကြာပြီလား”

“မုန့်ဟင်းခါးတောင် စားပြီးပြီ”

“ယုံပါတယ် အငတ်မရယ်”

“ကောင်စုတ်... ကောင်နာ”

နှင်းသီရိကျက်သရေ

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စနောက်နေကြသော ငှက်လေးငှက်ငှက် မင်းချမ်းမြေ့ကို ခါတိုရိုငေးကြည့်နေမိသည်။ မင်းချမ်းမြေ့၏ မျက်လုံးများသည် အပြစ်ကင်းစင်နေသော်လည်း ငှက်လေးငှက် အပေါ်ထားရှိသည့် ချစ်မြတ်နိုးမှုမေတ္တာသန့်သန့်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မင်းချမ်းမြေ့၏စိတ်ခံစားမှုကို ခါတိုရိုခေတ္တဝင်ရောက်ခံစားကြည့်သည်။ ကိုယ်ချစ်နေသောမိန်းကလေးအား တခြားတစ်ယောက်နှင့်ပျော်နေတာကို အပြုံးမပျက်ကြည့်နိုင်သည့် စွမ်းအား။

စဉ်းစားချင်စိတ်တို့ ကုန်ဆုံးသွားရသည်။

စဉ်းစားချင်စိတ်ကုန်ဆုံးပါမှ 'သွေးခြား'ဆိုသည့် စကားလုံးက နားစည်ကိုလာရောက်ထုနှက်နေသည်။ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုသည့်အတွေးတို့က ဦးနှောက်ဆီသို့တွန်းတိုက် အမေးထူနေသည်။

အဖြေတို့က တိကျစွာထွက်မလာ။ ဝေဝါးနောက်ကို သွားသော စိတ်ခံစားမှုတို့ကို ပြည့်ဝစွာခံစားလိုက်ရသည်။ အတွေးတို့ကို အိပ်ရာဆီသို့ဆွဲပို့ရင်း သေချာစွာတွေးရပေဦးမည်။ ခုတော့...။

အခန်း - ၂၆ -

ခွင့်တိုင်စာကိုကြည့်ရှုစစ်ဆေးပေးပြီးသည်အထိ ခါတိုရိုရုံးခန်းထဲမရောက်သေး။ ခါတိုရိုအခန်းဘက်သွားကြည့်ချင်သော်လည်း အလုပ်ချိန်တွင် ခါတိုရိုအခန်းဆီ သွားနေကျမဟုတ်တာမို့ မသွားချင်။

အကြည့်က ခါတိုရိုစားပွဲဆီသာရောက်နေသည်။

“မျက်စိတွေတော့ စားပွဲမှာသွားကပ်နေတော့မှာပဲ”

နိုင်လတ်စကားကြားမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတိပြုမိသည်။

“ကိုနိုင်လတ်... ခါတိုရို ရုံးခန်းထဲမလာသေးပါလား”

“အေးလေ ဟုတ်သားပဲ... ခါတိုင်း ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး

... နေဦး ငါသွားကြည့်ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုနိုင်လတ်”

နိုင်လတ် ထွက်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ငှက်လေးငှက်နားတိုးကပ်ရင်း

“ခါတိုရိုက နင့်ကိုပြောစရာရှိတယ်တဲ့... သူ့အခန်းခဏလာပါတဲ့”

နိုင်လတ်မျက်နှာကို ငုလေးငုံကြည့်လိုက်သည်။ နိုင်လတ်မျက်နှာတွင် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုမရသောအရိပ်တို့ ဖြတ်ပြေးနေသည်။

“သွားလိုက်ပါ ငုလေးငုံ... အလုပ်တွေကို ငါကူလုပ်ပေးပါမယ်”

နိုင်လတ်ကိုကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး ခါတိုရိုအခန်းဘက်လာခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးဖွင့်ထားတာမို့ အသာလေးဝင်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆက်တီပေါ်တွင် ခပ်မှိုင်မှိုင်ထိုင်နေသော ခါတိုရိုကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ခါတိုရိုဘေးတွင် အသာလေးဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မှိုင်တွေနေသော ခါတိုရိုအား ကြင်နာစွာကြည့်ရင်း ခါတိုရိုလက်တို့ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“မောင်”

ခပ်တိုးတိုးခေါ်လိုက်သည်။ ခါတိုရိုမှာ ငုလေးငုံကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆက်မှိုင်နေသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မောင်... ဘာတွေစိတ်မကောင်းဖြစ်စရာတွေ့နေလို့လဲ”

ခါတိုရိုဆံစများကို ခပ်သာသာပွတ်ပေးရင်း မေးလိုက်သည်။ ငုလေးငုံ၏ကြင်နာမှုများက ခါတိုရိုရင်ကို နာကျင်စေသည်။

“မောင်... ငုလေးမေးနေတယ်လေ... မောင်ခံစားရတာတွေကို ငုလေးကိုပြောပါဦး မောင်ရဲ့... ငုလေးလည်း မျှဝေခံစားရတာပေါ့”

စိတ်တို့တင်းထား၍မရတော့။

မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ကြည်တို့ ယိုစိမ့်ထွက်လာရသည်။

“မောင်... မောင်ဘာဖြစ်တာလဲ... ငုလေးကို ပြောပါဦး... ငုလေးစိတ်ပူလိုက်တာ မောင်ရယ်”

စိုးရိမ်ကြီးစွာမေးနေသော ငုလေးငုံ၏ကိုယ်လေးကို နာကျင်သောရင်ဖြင့် သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ မျက်ရည်တို့သည် လည်း ယိုကျစီးဆင်းလာသည်။ မျက်နှာအား ငုလေးငုံပခုံးပေါ်တင်ထားတာမို့ သူ့မျက်ရည်ကျနေတာကို ငုလေးငုံမတွေ့ရ။

“မောင် ဖယ်ပါဦး... ပြောပါဦး... မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

တွင်တွင်မေးရင်း ခါတိုရိုကိုယ်အားတွန်းနေသည်။ ခါတိုရိုမှာ သူ့မျက်နှာကိုမြင်မှာစိုး၍ ငုလေးငုံကိုယ်လေးကိုသာ ခပ်တင်းတင်းဖက်ထားပြီး ချစ်သူ၏ဆံနွယ်စများကို တရှိုက်မက်မက် ကြုံမွှေးနေသည်။

“မောင်... ငုလေးစိုးရိမ်လာပြီနော်... မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ငုလေးငုံထံမှ ငိုသံပါသောစကားသံကိုကြားလိုက်ရသည်။ စီးကျနေသောမျက်ရည်များကို မသိမသာသုတ်လိုက်ပြီး ငုလေးငုံကိုယ်လေးကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“မောင်”

ခါတိုရီမျက်နှာကို ငုလေးငုံကြည့်သည်။ အကြည့်ချင်း အတန်ကြာဆုံမိကြသည်။

“ငုလေး”

“မောင်”

“မောင်ရင်ထဲကို ခဏလောက်ဝင်ကြည့်စေချင်တယ်”

“မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲမောင်”

“ငုလေး”

ငုလေးငုံ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး မြတ်နိုးစွာ မွှေးကြူလိုက်သည်။ ရစ်သီဝေဝဲနေသောမျက်ရည်စတိုအား ခါတိုရီ၏မျက်ဝန်းတွင် မြင်နေရတာမို့ ငုလေးငုံရင်ထဲ စိုးထိတ်စိတ်တို့ဖြစ်ထွန်းနေရသည်။

“မောင်အသည်းနှလုံးတွေ အက်ကွဲနေပြီ ငုလေးရယ်”

“မောင် . . . တစ်ယောက်တည်း အတွေးနက်နေရသလား . . . ငုလေးကိုပြောပြပါဦး မောင်ရယ် . . . မောင်”

“ငုလေး . . . မောင်ဟာ ဘာလို့ကပြားဖြစ်နေတာလဲ”

“မောင်”

“မောင်သာ မြန်မာပြည်မှာနေရတဲ့ မြန်မာအမျိုးသား ဖြစ်ခဲ့ရင် မောင်တို့နှစ်ယောက်အချစ်ရေးဟာ ပြောင့်ဖြူးနေမှာပဲ . . . ခုတော့ . . .”

ခါတိုရီအသံ တိမ်ဝင်သွားသည်။

“မောင်”

ခါတိုရီ့စကားအသွားအလာကို ငုလေးငုံရိပ်မိလိုက်သည်။ ရင်သည် လှိုက်ခုန်လာရသည်။ နာကျင်မှုအရိပ်အရောင်သည်လည်း နှလုံးသားထဲတိုးဝင်လာသည်။

“ငုလေး”

“မောင်”

“မောင်ကို ငုလေးဆွေးနွေးခဲ့တာတွေကို မောင်နားလည်ပြီ”

“မောင်”

“မောင် ငုလေးကိုစိတ်မဆိုးဘူး . . . မောင် လုပ်သင့်တာကို မောင်နားလည်တယ်”

ခါတိုရီမှာပြောရင်း မျက်ရည်များစီးဆင်းလာသည်။ ငုလေးငုံမျက်ဝန်းမှလည်း မျက်ရည်ပူတို့စီးဆင်းလာရသည်။ ရင်သည် နာကျင်သောခံစားမှုတို့ဖြင့် တဆတ်ဆတ်လှိုက်ခုန်နေသည်။

မျက်ရည်များစီးကျနေသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် နားလည်စွာကြည့်နေမိကြသည်။

“မနေ့ညက ဂျပန်ကဖုန်းလာတယ်”

ခါတိုရီ့ထံမှ တုန်ခါသောအသံတို့ထွက်လာသည်။

“အဘွားဆက်တာလေ . . . မောင်ကို သတိပေးတာတဲ့ . . . ဂျပန်မြန်မာသွေးတစ်ဝက်စီပါနေတဲ့မောင်ကို မြန်မာသွေးထပ်မရောပါနဲ့တော့တဲ့ . . . ဂျပန်သွေးပြယ်သွားမယ်တဲ့ . . . မောင်အစ်မကလည်း ပြောတယ်”

“မောင့်အစ်မက”

“မမက ဂျပန်သွေးစစ်စစ်လေ... မောင့်မေမေနဲ့ မတွေ့ခင် ဖေဖေမှာမိန်းမရှိခဲ့တယ်... မမကိုမွေးပြီးမှ ဆုံးသွားခဲ့တာ”

“ဪ”

ငုလေးငုံ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေသည်။

“မောင့်ဘိုးဘွားတွေကလည်း မျိုးရိုးဂုဏ်သိပ်ထိန်းတာပဲနော်”

ငုလေးငုံ၏ တိုးလျှလျအသံလေးက နားထဲတိုးဝင်လာသည်။

ငုလေးတို့မိဘတွေလည်း ဒီလိုပါပဲဟု စိတ်ထဲပြောမိသည်။

“မောင့်အဖေ မြန်မာမကိုယူခဲ့တုန်းက သိပ်စိတ်ဆိုးခဲ့ကြတာ... နောက်မှ မတတ်သာလို့ သဘောတူခဲ့တာ... မောင် မြန်မာပြည်လာချင်တာသိတော့ ပေးမသွားကြဘူး”

“ဒါနဲ့ မောင်ဘယ်လိုပြောခဲ့ရလဲ”

“မေမေက မသေခင်မှာသွားတယ်... သူ့အစ်မကို ရှာဖွေဖို့... သူ့အစား တောင်းပန်ပေးပါလို့ မောင့်ကိုအသေအချာမှာသွားခဲ့တယ်လေ...”

မောင်လည်း မေမေဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးချင်တယ်...

ဘိုးဘွားတွေနဲ့အစ်မကို မေမေဆန္ဒဖြည့်ချင်လို့ မြန်မာပြည်သွားမယ်လို့ပြောရင် ရမှာမဟုတ်ဘူးလေ... အဲဒါကြောင့်

နိုင်လတ်ကိုစည်းရုံးပြီး မြန်မာပြည်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ရင်ကောင်းကြောင်း မသိမသာပြောခိုင်းပြီး မောင်ကပူဆာရတာပေါ့... ဒီလိုနဲ့ မြန်မာပြည်ကို မောင်ရောက်ခဲ့ရတာ... ပြီးတော့ ငုလေးနဲ့တွေ့ခဲ့ရတယ်... ခုတော့... ”

ကြေကွဲသောအကြည့်တို့ အတန်ကြာဆုံမိကြသည်။ ငုလေးငုံနှုတ်မှ တောင်းပန်စကားလုံး တစ်လုံးမှထွက်မလာ။ ‘ငုနဲ့မြန်မာပြည်မှာပဲနေမယ်ဆို’ ဆိုသည့် သတိပေးစကားတို့လည်း ထွက်မလာ။

‘ငုကို ခွဲမသွားပါနဲ့’ဆိုသည့် ကြေကွဲစကားသံတို့လည်း ထွက်မလာ။ နှုတ်က ဘာစကားမှထွက်မလာသော်လည်း နားလည်မှုအသိဖြင့် ရင်တစ်ခုလုံးနာကျင်နေသည်။

နာကျင်ခြင်းဝေဒနာသည် စိတ်ခံစားမှုတစ်ခုလုံးကို ဝါးမျိုနေသည်။ ကျန်စစ်ဘုရင်နှင့် သမီးတော်ရွှေအိမ်သည်ပုံကို မြင်ယောင်လာသည်။

ဒေါ်သီတာနှင့်စကားပြောခဲ့တာကို ပြန်သတိရလာသည်။ ဘိုးဘွားတို့ပြောခဲ့သော မြန်မာ့မျိုးချစ်တို့၏ရာဇဝင်ကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။

ခါတိုရီနှင့်ဆွေးနွေးခဲ့ဖူးသော စကားပိုင်းကိုသတိရလာသည်။ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ဖူးသောစိတ်တို့ကို သတိရမိသည်။

ခါတိုရီအား စပြောမထွက်ခဲ့တာကို သတိရမိသည်။

ခါတိုရီကိုယ်တိုင်ပြောလာတော့ သူမပြောစရာမလိုတော့။

သူမပြောရမည်ဆိုပါက ခါတိုရီကဲ့သို့ မျက်ရည်ကျရုံမျှ

ဖြင့် အဆင်ပြေစွာပြောထွက်ပါမလား။

ခါတိုရိုကိုယ်တိုင်က မဖြစ်နိုင်သည့်လမ်းတစ်ခုကို ခင်းပြတော့ သူမအတွက်ကောင်းသွားရသည်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ချစ်သူကိုယ်တိုင်သိမှဖြင့် သူမအတွက် ဘာပြောစရာကျန်မည်နည်း။

မှန်ကန်သောလုပ်ရပ်တစ်ခုကို ပိုင်နိုင်စွာလုပ်ဖြစ်၍ ဝမ်းသာသော်လည်း အသည်းနှလုံးငိုကြွေးသံကို ရင်နာစွာကြားနေရသည်။

“ငုလေး”

တုန်ယင်သောခေါ်သံရှင်ကို ဝေဝါးသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်မိသည်။

“သိပ်ချစ်တယ်”

“အို. . မောင်ရယ်”

နွေးထွေးစွာဖက်တွယ်မိကြသည်။

ပူနွေးသော ပင့်သက်တို့၏အထိအတွေ့သည် လည်ကုပ်အသီးသီးဆီသို့ ထိတွေ့နေသည်။

“ငုလေး”

“မောင်”

“မောင့်ကို ဘာပြောချင်လဲ. . . ဘာဖြစ်စေချင်လဲ”

ငုလေးငုံ ဖြည်းညင်းစွာခေါင်းခါလိုက်သည်။ ခေါင်းအခါတွင် အသည်းနှလုံးတို့ကွဲကြွေသွားတာကို ကိုယ့်ဘာသာသတိထားလိုက်မိသည်။

“မောင်. . မောင်ကတော့ ငုလေးကိုသိပ်ချစ်ခဲ့တယ်။ ချစ်နေဦးမယ်ဆိုတာကို ငုလေးထာဝရယုံပါလို့ ပြောချင်တယ်”
ငုလေးငုံ ခပ်ဖြည်းဖြည်းခေါင်းညိတ်သည်။

“ငုလေး”

ကြေကွဲသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်မိသည်။

“ဒီ ကလပ်နဲ့စားသောက်ဆိုင်ကိုရောင်းဖို့ မောင်ပြောပြီးပြီ”

“မောင် ဂျပန်ပြန်တော့မယ်. . . ဒါ အကောင်းဆုံးပဲလို့ မောင်ထင်တယ်”

ငုလေးငုံခေါင်းညိတ်သည်။ မျက်ရည်တစ်စ တောက်ခနဲလွင့်စင်သွားရသည်။

“ငုလေး. . ငုလေးရယ်”

နှစ်ဦးသားပွေ့ဖက်မိကြပြန်သည်။ အနမ်းများကို ဖွဖွလေးပေးမိကြသည်။ ရင်နာခြင်းကိုယ်စီဖြင့် ပြုလုပ်မိကြသော ဤအကြင်နာတို့သည် ထာဝရအတွက်ဆိုတာကို မပြောဘဲ နားလည်နေမိကြသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ခွာလိုက်ချိန်တွင် ရင်တစ်ခုလုံးဟာသွားရသည်။

“မောင်”

တုန်ယင်စွာခေါ်မိသည်။

“ငုလေး မောင့်ကိုချစ်တယ်. . . ငုလေးနဲ့မောင်ဟာ ချစ်လျက်နဲ့ဝေးရမယ့် အဖြစ်. . . ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ်

နှင်းသီရိကျွတ်သရေ

ဆုံဆည်းခြင်းကြီးကို ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရတယ်...

ဒါပေမဲ့ မောင်... မောင်ကိုချစ်တဲ့ ငုလေးရဲ့အချစ်က ထာဝရတည်နေမယ်ဆိုတာ ချစ်ခဲ့ခြင်းရဲ့သစ္စာတရားပါ မောင်”

“ငုလေးရယ်”

ရင်နာခြင်းပိုက်ထွေးသောရင်ဖြင့် ကြေကွဲစွာငေးကြည့်မိကြတော့သည်။

အခန်း - ၂၇ -

ကျယ်လောင်သောမြည်သံပေးပြီး ပျံတက်သွားသော လေယာဉ်ပျံကြီးကိုငေးကြည့်ရင်း ရင်နာခြင်းသည် ပိုမိုပီပြင်လာရသည်။

ခွဲခွာရ၍ ရင်နာမိသော်လည်း မှန်ကန်သောလုပ်ရပ်ကို လုပ်လိုက်မိ၍ စိတ်သန့်ခြင်းကိုပါ ပူးတွဲခံစားလိုက်ရသည်။

အချစ်အား တမင်အဆုံးခံခဲ့တာကို နောင်တမရမိသော်လည်း နောက်ဆုံးခွဲခွာခြင်းအား မျက်ရည်မကျဘဲမနေနိုင်။

အဆုံးစွန်သောခံစားမှုကို အားရပါးရခံစားရချိန်တွင် စီးကျလာသောမျက်ရည်တို့မှာ ထိန်းမရနိုင်။

ကြင်နာခြင်းလက်တစ်စုံက ပါးပြင်ပေါ်သို့ ညင်သာစွာ ရောက်ရှိလာသည်။ နှုတ်က စကားတစ်ခွန်းမှမဆိုဘဲ ကြင်နာသောလက်ကလေးက ပါးပြင်ပေါ်သို့စီးကျလာသောမျက်ရည်တို့ကို ထိတို့ကာ ခပ်ဖွဖွလေးသုတ်ပေးနေသည်။

စက်သံလုံးဝကွယ်ပျောက်ခဲ့ပြီ။ ချစ်သူအား သယ်

ဆောင်သွားသောလေယာဉ်ကြီး၏ အရိပ်ကိုမျှပင် မမြင်ရတော့။
မင်းချမ်းမြေ့ထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“ငု . . ပြန်ကြစို့နော်”

အကြင်နာမျက်ဝန်းတစ်စုံသည် ပူလောင်နေသော
နှလုံးသားတို့ကို အတန်ငယ်အေးချမ်းစေသည်။

“ဪ . . ချမ်းကို ခါတိုရိုပေးခဲ့တာ”

စလင်းဘတ်အိတ်ကြီးထဲမှ စာအိတ်ရှည်တစ်ခုကို ထုတ်
ပေးလိုက်သည်။

“ဘာတွေပါလိမ့်”

သိချင်စိတ်ဖြင့် ချက်ချင်းဖောက်မိသည်။ အင်္ဂလိပ်လို
ရေးထားသော ခပ်တိုတိုစာတစ်စောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ချမ်း . . ညီလေး

လှပခြင်းနေ့ရက်များနဲ့အတူ ငုလေးငုကို ထာဝရ
ထွေးပွေ့ပါ။ သန့်စင်တဲ့အမျိုးဂုဏ်ကိုထိန်းရင်း ငုလေးငု
ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားပါ။

ငုလေးကိုလည်း ကြာရှည်စွာတည်တံ့ခဲ့တဲ့
သံယောဇဉ်ကို အချစ်အဖြစ်ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ပြောပါ။

ချမ်းနဲ့ငုလေးအတွက် မိုးယံနန်းတော်ကို လက်ဖွဲ့
ခဲ့တယ်။ နိုင်လတ်နဲ့တွေ့လိုက်ပါ။ အစ်ကိုလွဲခဲ့တဲ့ရှေ့နေ
နဲ့ တွေ့ပေးလိမ့်မယ်။

ညီလေးနဲ့ ငု စိတ်ချမ်းသာပါစေ။

အစ်ကို

မင်းချမ်းမြေ့ရင်ထဲ ကျင်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ညီ
အစ်ကိုအရင်းလည်းမဟုတ်၊ မြန်မာသွေးစစ်စစ်လည်းမဟုတ်
သော ခါတိုရိုထံမှ ဖြူစင်သောစေတနာကောင်းတို့က သူ့အား
တုန်လှုပ်စွာ ကြည်နူးစေခဲ့သည်။

ထိုစာရွက်လေးကို ငုလေးငုလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်
သည်။

“ဟင်”

စာလေးကိုဖတ်ပြီး ငုလေးငုထံမှ အာမေဍိတ်သံ ခပ်တိုး
တိုးထွက်လာသည်။

နှစ်ဦးသား အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

ခဏကြာတော့ စာရွက်လေးကို မင်းချမ်းမြေ့လက်ထဲ
ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

ငုလေးငုကို မင်းချမ်းမြေ့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

အကြည့်နှစ်ခု အတန်ကြာဆုံမိကြသည်။

ငုလေးငု၏ ခပ်စူးစူးအကြည့်ကို မင်းချမ်းမြေ့ဆက်
မကြည့်နိုင်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ချလိုက်သည်။

မင်းချမ်းမြေ့ကို ငုလေးငုစူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူမ
အပေါ် နူးညံ့စွာချစ်ခြင်းတို့ ပေါ်လွင်နေတာကို သိသာစွာ
ပေါ်လွင်နေတာကို ခံစားသိရှိနေပါသည်။

မင်းချမ်းမြေ့ထံမှ စကားသံခပ်တိုးတိုးထွက်လာသည်။

“ငု . . ခါတိုရိုစာကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါ

နှင်းသီရိကျက်သရေ

နဲ့... ငါ့ကိုလည်း ဘာမှထည့်တွက်စရာမလိုဘူးနော်... နင် စိတ်ချမ်းသာတာကိုပဲ ဦးစားပေးလုပ်... နင့်သဘောပဲ”

အို... လိုက်လျော၊ စွန့်လွှတ်နိုင်လွန်းသောစကားသံ တို့က အပူငွေ့မိထား၍ နာကျင်နေသောရင်အား သက်သာစေ သလို။

“ချမ်း... နင်... နင်...”

“ငါ တကယ်ပြောတာပါ င... ငါ့ကို အားမနာပါနဲ့”

နှုတ်က သာမန်ပုံစံဖြင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောနေသော်လည်း ရီဝေမှိုင်းမှုန်သောမျက်ဝန်းအစုံတို့က သူ့ရင်ထဲကခံစားမှုတို့ကို ထုတ်ဖော်ပေးနေတာကို မင်းချမ်းမြေ့မသိ။

ငုလေးငုံသည်လည်း မဆုံဆည်းနိုင်သောချစ်သူကို ရင်ထဲမထည့်ချင်တော့။ ဒါပေမဲ့ချစ်သူထွက်သွားသည်နှင့် နောက်တစ်ယောက်ချက်ချင်းမထားချင်။

တကယ်တော့ ချမ်းသည် သူမအတွက် နောက် တစ်ယောက်ဆိုသည့်စကား မသုံးသင့်။ ချမ်းသည် သူမအား ဟိုးအရင်ကတည်းက ချစ်ခဲ့သည်။

ချစ်သူနှင့်မဆုံတော့လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှစိတ်မဝင်စားတော့ ဘူးဆိုသည့်စကားကိုလည်း သူမမပြောချင်။ သူမအရွယ်သည် အိမ်ထောင်ပြုသင့်သည့်အရွယ်ရောက်နေခဲ့ပြီ။

မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်အတွက် ဘဝလက်တွဲ ဖော်ရှိဖို့ အရေးကြီးသည်။ သူမအိမ်ထောင်ပြုပါက အသင့်တော် ဆုံးသူသည် သူမအားကြင်နာခြင်းများ၊ စွန့်လွှတ်ခြင်းများ

နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာ

လိုက်လျောခြင်းများ ပေးဆပ်ခဲ့သော ချမ်းတစ်ယောက်သာဖြစ် သင့်သည်။

လောလောဆယ်တော့ သူမရင်ထဲရှိအချစ်တို့သည် ခါတိုရီထဲပါသွားခဲ့ပြီ။ ရင်ထဲကသံယောဇဉ်များဖြင့် အချစ်တစ်ခု ကို ချမ်းအတွက် အသစ်မွေးဖွားပေးရမည်။

ထိုမွေးဖွားခြင်းသည် ချက်ချင်းမဖြစ်နိုင်။ တဖြည်းဖြည်း တော့ သေချာစွာဖြစ်တည်လာနိုင်သည်။ ထိုအချစ်သစ်သည် သံယောဇဉ်တို့ဖြင့် ထာဝရခိုင်မြဲနေလိမ့်မည်။

အချစ်သစ်ခိုင်မြဲစွာဖြစ်ပေါ်လာသော်လည်း နှောင်ကြီး မဲ့သစ္စာဖြင့်ချစ်ခဲ့သော ချစ်သူကတော့ ရင်ထဲတစ်နေရာတွင် ထာဝရတည်ရှိနေပေဦးမည်။

ရှိခဲ့သောအချစ်ဟောင်းနှင့် ဖြစ်ပေါ်မည့်အချစ်သစ် တို့သည် ဘယ်တော့မှအားပြိုင်မှုမဖြစ်တန်ရာ။

နားလည်လွန်းသောချမ်းသည် နှောင်ကြီးမဲ့သစ္စာရှင် သူမအား ဆက်လက်နားလည်ပေးဦးမည်သာ။

သူမဆုံးဖြတ်ချက်သည်သာ သူ့အချစ်၏ဖန်တီးရာတဲ့။ သနားစရာကောင်းလိုက်ပါဘိခြင်း။

ငုလေးငုံ၏ ခပ်တည်တည်မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံး တစ်ပွင့် တဖြည်းဖြည်းဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သူမအား အရိပ်လိုကြည့်နေတတ်သောချမ်းကတော့ သူမ၏အကြည့်နှင့်အပြုံးတို့၏အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်နိုင်လိမ့် မည်ထင်ပါသည်။ သူမထံမှ စကားသံတို့ကို မျှော်လင့်နေသော

၂၉၀

နှင်းသီရိကျက်သရေ

ချမ်းအတွက်အဖြေသည် သူ့မထံတွင် လောလောဆယ်ရှိမနေ
သော်လည်း ရှိနှင့်ပြီးသားသံယောဇဉ်နှင့် အကြင်နာတရားတို့
၏သက်ရောက်မှုကို အခြေခံကာ ချမ်းကို သူ့မရွေးချယ်ရပါမည်။

သူ့မအား နားလည်မှုအပြည့်ပါသောအကြည့်ဖြင့်
ကြင်နာစွာစူးစိုက်ကြည့်နေသော ချမ်းကို သိမ်မွေ့နှူးညံ့စွာ ပြုံး
ပြလိုက်တော့သည်။

နှင်းသီရိကျက်သရေ

လင်းလက်မြေစာပေ မှ အထူးစီစဉ်တင်ဆက်သည့် (အတွေးဆောင်းပါးများစုစည်းမှု)

နှင်းသီရိကျက်သရေ

ရိုသေ ၊ ရောင်.ရဲ ၊ သိတတ်ခြင်းဟာ မင်္ဂလာပါ

လင်းလက်မြေစာပေ

နှင်းသီရိကျက်သရေ

ယခုထွက်ရှိပြီးစာအုပ်

- ၁။ အိပ်မက်များ၏ ဘဝရှင်
- ၂။ ရေခဲပလ္လင်
- ၃။ နောင်ကြီးမဲ့သစွာ

ဆက်လက်ထွက်ရှိမည့် စာအုပ်များ

- ၄။ ပန်းစံပယ် နန်းလယ်မပေါ်ခိုက်ဟာမို့
- ၅။ သံစဉ်ညီသော ချစ်တေးတစ်ပုဒ်
- ၆။ ကျွန်မအသည်းလေး နုပါတယ်
- ၇။ ကမ်းသောလက်တို့ မြဲနိုင်စေ
- ၈။ လေပြည်ညင်းရဲ့ တေးခတ်သံ
- ၉။ သံစဉ်ညီကြီး (ပ)
- ၁၀။ သံစဉ်ညီကြီး (ဒ)